

JIM HOHNBERGER

FEREȘTE-MĂ
DOAMNE
DE PRIETENI...

ZAPPY'S

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOHNBERGER, JIM

Fereste-mă Doamne de prieteni/Jim Hohnberger; trad.: Delia
Gherman - Urleta;
Zapis, 2008

ISBN 978-973-88374-5-4

I. Gherman, Delia (trad)

2

Copyright 2008 editura Zapis

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română

Traducere: Delia Gherman

Dedicație

Dacă ai fost atacat pe la spate...

Dacă în prezent ești în fața unui pluton de execuție...

Dacă pe viitor te vei afla în raza focului deschis de prieteni...

Această carte îți este dedicată, pentru a te ajuta să găsești pacea în mijlocul furtunii.

Mulțumiri speciale

Doresc să-mi exprim profunda apreciere față de asistenta mea, Jeanette Houghtelling, pentru meticulozitatea și devotamentul de care a dat dovadă în timpul editării, organizării și îmbunătățirii acestei cărți. Jeanette, fără tine, nu aș fi putut reuși!

Cuprins

Notă către cititor	7
1. Împușcat în spate	9
2. O să mor?	24
3. În fața plutonului de execuție	34
4. O inimă împietrită	52
5. Discuții curajoase	68
6. Răniții ambulanți	84
7. Pace în mijlocul furtunii.....	105
8. Ajutori de Duh Sfânt	125
9. Creștinism autentic.....	141
10. Alergarea	158
Rămâi pe poziție!	172

De același autor

Scăpare la Dumnezeu

Viață din belșug

Evangelia este despre oameni

Veniți deoparte

Bărbați puternici

Notă către cititor

În prezenta carte, am redat anumite incidente doar cu scopul de a-i ajuta pe cititori să înțeleagă natura conflictului și rezolvarea lui – nu să îi determin să ia partea cuiva sau să arate pe cineva cu degetul. Prin urmare, numele au fost omise sau schimbate pentru a proteja intimitatea și identitatea celor implicați. În cazul tuturor conflictelor, am face bine cu toții dacă ne-am ruga pentru ambele părți implicate, încurajându-i în același timp pe fiecare să poată ajunge la experiența renunțării totale în și prin Isus.

Împuşcat în spate

Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea ridică și el călcâiul împotriva mea.

– Psalmi 41:9

Ziua de 7 decembrie 2002, o zi de sâmbătă, a început frumos și răcoros în tabăra pentru familii, din Florida. Împreună cu Sally, soția mea, purtam o discuție plăcută în timpul micului dejun alături de organizatorii taberei. Mark stătea vizavi de mine și tocmai ne povestea ceva amuzant când a fost întrerupt de telefonul mobil. Luându-l în mână, a zâmbit la vederea numărului apelantului și a încercat să termine ce începuse să spună. “Jim, se pare că e pentru tine!” a zis el în timp ce îmi înmâna telefonul.

“Da, sunt Jim,” am răspuns eu, încă râzând după gluma spusă de Mark.

Zâmbetul mi-a dispărut brusc în momentul în care i-am auzit vocea lui Karl, fratele meu mai mare: “Jim”, a început el, apoi s-a înecat și a făcut o pauză în încercarea de a-și găsi cuvintele, “a murit Gary”.

“Cum? Ce s-a întâmplat? Cum adică a murit? Ești sigur?”

“Da, sunt sigur, Jim. Gary a murit azi-noapte. Soția lui l-a găsit azi-dimineață mort în pat. Nu știm sigur ce s-a întâmplat. Un legist o să-i facă autopsia ca să determine cauza morții, dar noi credem că inima a fost de vină.”

Simțeam cum se învârte pământul cu mine. Mi-a pierit pofta de micul dejun. Gluma lui Mark nu mi se mai părea deloc amuzantă. Vocile pline de bucurie ale oamenilor din tabără mi se păreau total deplasate. Trebuia să plec de acolo. Ieșind pe terasă, mi-am sprijinit coatele de balustradă ca să-mi țin echilibrul, în timp ce continuam să vorbesc la telefon cu Karl.

Gary, fratele meu mai mic, nu avea decât în jur de patruzeci și cinci de ani. De ani de zile suferea de migrene teribile. Acum era mort –

lăsându-și brusc soția și copiii în derivă. Lacrimile îmi curgeau nestăvilite. Sally a venit lângă mine, arătând evident foarte îngrijorată.

Privirea mea și ridicarea bruscă de la masă le-au atras atenția colegilor mei. Au venit cu toții afară. M-au îmbrățișat, s-au rugat împreună cu mine și m-au asigurat de sprijinul lor. Voiau să mă ajute cu orice aș fi avut nevoie.

Eram programat să predic în acea dimineață. Oare o să pot? Oare ar trebui? N-ar fi mai bine să las totul baltă și să iau avionul până în Wisconsin pentru a fi alături de familia mea? “Doamne, ce vrei Tu să fac?”

La ora 11, m-am urcat la amvon știind că, exact în acel moment, ceilalți doi frați ai mei îi dădeau alarmanta veste bătrânei și fragilei noastre mame. Oare inima ei o să suporte tensiunea? O să reziste șocului? “Doamne, nu știi cum o să pot predica.”

“Harul Meu îți este de ajuns, Jim, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.”

Înainte de a începe să predic, le-am împărtășit celor prezenți ce se întâmpla în viața mea și i-am rugat să mi se alătore în rugăciune pentru cei doi frați și pentru mama mea. Apoi, după ce m-am lăsat în mâna Dumnezeului meu, El m-a ajutat să-mi pot deschide larg inima și să-i îndemn pe cei care mă ascultau să-L primească pe Dumnezeu în viața lor și să-I ofere întregă lor atenție pe tot parcursul zilei, în fiecare zi. Oamenii au răspuns la apelul Duhului Sfânt și și-au luat angajamente sincere.

Duminică dimineața, am ținut predica de închidere a taberei. La sfârșit, am invitat pe platformă familiile colegilor mei și pe organizatori, ca să cântăm împreună un ultim imn. Sally a venit alături de mine, ca de obicei, iar colaboratorul meu s-a așezat în partea cealaltă, prinzându-mă de după umeri cu brațul lui puternic. Am cântat: “Suntem cu toții o familie. Isus e Dumnezeul nostru și suntem foarte fericiți că ne-a adus împreună. Suntem foarte fericiți că Tatăl e Dumnezeul nostru.”

Dimineața zilei de luni ne-a prins tot în Florida, în vizită la mama lui Sally. telefoanele sunau frenetic între mine și frații mei, încercând să facem față decesului lui Gary și să organizăm serviciul de înmormântare.

În toată această agitație, m-a sunat editorul meu: “Jim, ai luat în calcul întâlnirea care e programată de colegii noștri?”

“Păi, știi care sunt planurile, dar știi tu ceva ce eu nu știu?”

“Am fost rugați să participăm la o întrunire care are ca scop împiedicarea ieșirii pe piață a viitoarei noastre cărți *Evangelia este despre oameni*.”

“Cum? Ești sigur? De ce?” am întrebat eu.

“Da, Jim, sunt sigur. Scopul întrunirii e foarte clar.”

“Și cine ai zis că organizează această întâlnire?”

“Ți-am zis, colegi de-ai noștri.”

Un cuțit mi-a străpuns inima și parcă cineva îl răsucea și mai mult în rană. “Cine altcineva mai participă?”

“Cineva din conducerea bisericii și alte patru persoane.”

Am făcut o pauză, uluit. “Și de ce m-ai sunat pe mine?”

“Te-am sunat fiindcă le-am spus că o să fim prezenți și noi doar dacă tu ești informat despre această întrunire și o să fii, de asemenea, prezent.”

“N-am cum să lipsesc. Și când e programată?”

“Pe 19 decembrie.”

19 decembrie. Peste doar zece zile. Oare nu ieri colegul meu m-a luat de după umeri și am cântat că suntem o familie? El trebuie să fi știut despre întâlnire. De ce nu a stat de vorbă cu mine? De ce asociații mei mă sapă pe la spate? De ce o întâlnire secretă? Oare ce pun la cale? Nu pot să cred. Nu poate fi adevărat. Așa ceva pur și simplu nu e real. Parcă aș avea un vis urât. Mă simt încolțit. Ce-o să mă fac? Cum o să reacționez?

Patru zile am stat și am cântărit situația. M-am luptat în sinea mea. Mi-am pus întrebări. *De ce? De ce? De ce? Nu înțeleg. Doare atât de tare! E trădare. Am avut încredere în ei. Cum pot să facă așa ceva? Mă simt de parcă aș fi fost împușcat în spate.*

În perioada care a urmat, au început să iasă la iveală unele lucruri. Pentru prima oară vedeam vârful palpabil al unui iceberg ce simțisem că începe să crească între noi de-a lungul multor ani – o răcire a relației, trădarea încrederii, vești ciudate de la prieteni comuni, circulația unor zvonuri sau a unor adevăruri răstălmăcite și incapacitatea de a rezolva situații aparent minore. Aceste lucruri mă neliniștiseră profund. Totuși, când în mod repetat îi abordam pe colegii mei, ei negau tot ceea ce sesizasem eu. Mi-au spus că sunt eu prea sensibil. Nu trebuia decât să am încredere în bunele lor intenții și să privesc faptele lor în cea mai pozitivă lumină posibilă.

Mi-a venit atunci în minte un termen pe care fiul meu Matthew îl folosisese – *priedușman* (*frenemy*, în limba engleză – n.tr.). Un *priedușman* e cineva care pe față se comportă ca un prieten, dar care te sapă pe la spate.

Atacul prietenesc

Armata Statelor Unite îl numește *foc prietenesc* – un atac venit din partea unor forțe aliate sau prietene.

Atacul prietenesc e opus atacului lansat de forțe inamice. Unii preferă termenul *foc fratricid*, deoarece nu e nimic prietenesc în faptul de a fi atacat de cei aflați de aceeași parte a baricadei.¹

Incidentele în care a fost vorba de focuri sau atacuri prietenești sunt, în mare, de două feluri.² Prima categorie este cea denumită *ceață de război*, fiind vorba de situații în care focul a fost deschis în mod neintenționat. Atacul îndreptat împotriva forțelor inamice ajunge neintenționat să rănească unul dintre propriii soldați. Sau trupe aliate sunt din greșeală atacate, fiind considerate trupe inamice.

A doua categorie este cea denumită *fragging* (*fragmentare*, în limba română – n.tr.) – fiind vorba, în esență, de crimă – cazuri în care atacul prietenesc este premeditat. Acest termen, *fragging*, a început să fie folosit odată cu războiul din Vietnam, pornind de la practica asasinării unui membru indezirabil din propriile trupe, de obicei un ofițer, prin plasarea în cortul acestuia, noaptea, a unei grenade cu fragmentare (un tip de grenadă defensivă – n.tr.). O victimă a *fragmentării* putea fi ucisă și în timpul unui foc prietenesc intenționat pe câmpul de luptă. În ambele cazuri, asasinarea putea fi pusă pe seama forțelor inamice și, din cauza lipsei de susținători ai celui omorât, nu exista nimeni care să contrazică această variantă de acoperire.

Practica *fragging* era surprinzător de des folosită în Vietnam. Există cel puțin 600 de cazuri dovedite, în care ofițeri americani au fost omorâți de propriile trupe, iar moartea a nu mai puțin de alți 1.600 de ofițeri nu a

1. Geoffrey Regan, *Backfire: A History of Friendly Fire from Ancient Warfare to the Present Day* – London: Robson Books, 2002

2. Idem

putut fi explicată.³ Asemenea cazuri de *fragging* au existat în armata americană încă din timpul Războiului Civil.

Atac prietenesc – a fi rănit și uneori ucis de cei cu care stai la masă, de cei alături de care dormi, alături de care te antrenezi, te joci și crești. Dar asta se întâmplă numai în război – cu siguranță, nu și în biserică. Sau se întâmplă? Unde începe războiul? Da, e adevărat, sămânța războiului se află în inima fiecărui individ. Când aleg ca voința mea morală liberă să *dețină controlul* și resping voia lui Dumnezeu, atunci începe războiul tuturor războaielor – cine deține controlul asupra minții mele. Ori de câte ori aleg să *dețin eu controlul*, vor exista victime.

Prima victimă

Prima victimă a atacului prietenesc este Dumnezeu. Da, așa e. Primul caz de *fragging* înregistrat vreodată a avut loc în cer, iar ținta nu a fost nimeni altcineva decât Dumnezeu. Iar urmarea este un război în care suntem angajați tu și cu mine.⁴ Cum a început totul?

Totul a început cu Lucifer, care ajunsese “la cea mai înaltă desăvârșire, [era] plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe... heruvim ocrotitor... pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu”.⁵ Era numit “fiu al zorilor”.⁶ Trăia într-un mediu perfect, avea o natură lipsită de păcat și cele mai înalte poziții în universul condus de Dumnezeu. Dar cumva, în mod inexplicabil, a ajuns să fie nemulțumit. Voia locul ocupat de Dumnezeu. Voia să dețină el conducerea. S-a mândrit în sinea lui: “Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie... voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor... mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.”⁷

Da! Aici e buba! Mândrie. Invidie. Importanță de sine. Autoexaltare. Dorind mai multă putere, mai multă influență, i-a înșelat încrederea Creatorului său. O, dar n-a fost vorba de un atac frontal. Nu, ci a păstrat aparențele loialității. Dar pe la spate, în timp ce se achita de responsabilitățile obișnuite, lăsa să-i scape pe ici pe colo câte o aluzie

3. Geoffrey Regan, *More Military Blunders* – London: Carlton Books, 2004)

4. Vezi Apocalipsa 12:7-9

5. Ezechiel 28:11-14

6. Isaia 14:12

7. Isaia 14:13,14

perfidă și făcea fine observații de desconsiderare. Pe măsură ce timpul trecea, iar credibilitatea lui creștea, Lucifer a început să calomnieze, să genereze îndoială și suspiciune. În final, a ajuns să distorsioneze și să răstălmăcească tot adevărul cu privire la Dumnezeu.

Planurile lui au fost atât de abil concepute și tactica lui atât de subtil pusă în practică, încât a reușit să convingă o treime dintre îngeri să treacă de partea lui.⁸ Înțelegi? Lucifer a convins îngeri sfinți și perfecți, într-un cer sfânt și perfect, care trăiau în prezența unui Dumnezeu sfânt și perfect, să se revolte împotriva Creatorului lor. “Și în cer s-a făcut un război.”⁹ Astfel s-a tras primul foc prietenesc din istorie – caracterul lui Dumnezeu fiind ținta principală, iar autogovernarea premiul mult dorit.

Prima familie infectată

Spiritul dorinței de dominare și-a făcut loc în prima familie de oameni. Însă acest conflict avea să fie nu de gherilă, în spatele scenei, ci un atac în câmp deschis.

Cain a prins repede melodia cântecului compus de Lucifer.¹⁰ “Eu o să dețin controlul. O să fac ce îmi place și cum îmi place. Dumnezeu trebuie să se supună mie. Nu e mare lucru: rodul muncii mele în loc de un miel.” Dar când a văzut că această jertfă nu a fost acceptată, în vreme ce jertfa lui Abel a fost, Cain s-a înfuriat foarte tare – irațional de tare. Fața i s-a întristat, în timp ce simțea cu toată ființa lui invidia și mândria rănită. În loc să-I predea lui Dumnezeu aceste trăiri și să renunțe la alianța cu spiritul lui Lucifer, Cain a permis ca aceste sentimente să se dezvolte până la punctul în care s-au transformat într-o dorință fierbinte de a domina, de a impune și a forța.

Mânat de acest spirit, Cain *a discutat* cu Abel, fratele lui. Ți poți imagina scena? Cum vorbesc oamenii atunci când sunt mistuiți de furie și au mândria rănită? Polemizează. Intimidează. Recurg la forță, la constrângere, la control. Ai fost vreodată în această situație? Fie ca autor, fie ca victimă?

8. Vezi Apocalipsa 12:4

9. Apocalipsa 12:7

10. Întreaga istorie se găsește în Geneza 4:3-15

Când Cain a văzut că nu poate să-l domine pe Abel, a fost atât de înverșunat, încât i-a luat acestuia viața. A vărsat sângele fratelui său, deoarece acesta se închina altfel, credea altfel, vorbea altfel – și nu voia să se supună controlului aceluia care voia să îl înlocuiască pe Dumnezeu în viața lui.

Dumnezeu i-a interzis lui Cain să se mai apropie de familia lui și a pus un semn în dreptul lui. Eu cred că semnul lui Cain mai este încă valabil și astăzi. Dumnezeu vede acest semn în dreptul oricărui om care manifestă spiritul lui Cain. Tu l-ai văzut în dreptul cuiva? Sau îl porți chiar tu? Examinează-te! Nu prea cunosc familii care să nu aibă de suferit din cauza vreunei forme de vărsare de sânge de acest fel. Când cineva trece dincolo de așteptările, de normele, de tradițiile sau de obiceiurile altcuiva, se întâmplă ca sângele primului să fie vărsat. Poate că nu în sens propriu și mortal, dar rănilor provocate sunt, fără nicio îndoială, reale și distructive. Am simțit pe pielea mea acest atac prietenesc atunci când am devenit din catolic, protestant. Am fost pus în fața unui pluton care a tras ani de-a rândul.

Pe de altă parte, îți poți imagina agonia lui Adam și a Evei? Primii lor doi fii pierduți din cauza focului prietenesc – unul atacator, celălalt victimă. Eliminat de propriul frate! O, câtă durere pentru primii noștri părinți! O, câtă durere pentru mine și pentru tine!

Nu se poate vinde sau cumpăra

Din nefericire, saga atacului prietenesc nu se încheie cu Geneza 4. Continuă de-a lungul întregii istorii biblice, până în era creștină și în prezent. A afectat familii, prietenii, regate și biserici. Cartea Apocalipsa descrie profetic răspândirea infecției care caracterizează timpurile pe care le traversăm eu și cu tine. Semnul lui Cain nu a dispărut. În schimb, a fost asimilat și a prins rădăcini în religia ultimelor zile, ajungând la manifestarea de apogeu în semnul fiarei.

Citește despre aceste lucruri în capitolul 13 din Apocalipsa. Fiara vrea să dețină controlul – în locul lui Dumnezeu.¹¹

¹¹ Vezi Apocalipsa 13:4-6

Pornește la război.¹² Domină. Constrânge. Accede la putere prin intermediul înșelăciunii.¹³ Cere supunere. Cere închinare.¹⁴ Dacă nu vrei să faci cum îți spune, vei fi boicotat economic.¹⁵ Și dacă nici așa nu vei fi făcut să te supui, în cele din urmă fiara te va omori.¹⁶ Această fiară duhnește a putere, constrângere, dorință de control și dominare.

Compară atitudinea acestei fiare cu spiritul Mielului, din capitolele 5 și 14 din Apocalipsa. Mielul se sacrifică. E înjunghiat pentru noi. Câștigă încrederea, dovedind practic faptul că o merită. Eliberează din sclavie și invită la închinare.¹⁷ “Unde este Duhul Domnului, acolo este libertate.”¹⁸

Semnul, blazonul naturii lui Dumnezeu este libertatea. Semnul caracterului lui Lucifer este dorința de a domina. Aceste motivații se pot observa în caracterul urmașilor lui Dumnezeu și ai lui Lucifer. Nu poți să-ți dai seama cine cui îi aparține doar după uniformă – după profesie. Lucifer, Cain și fiara au purtat și poartă veșminte religioase și au obiceiuri religioase. Dar testul turnesolului lui Hristos nu dă greș niciodată: “După roadele lor îi veți cunoaște.”¹⁹

Prin urmare, roadele, fructele tale ce gust au atunci când cineva nu e de acord cu tine – gândește diferit, se închină diferit, trăiește diferit? Începi să faci gălăgie, să te bagi, să dai rețete? Joci cumva rolul de “ajutor de Duh Sfânt”? Îi tratezi pe astfel de oameni cu răceală, începi să faci aluzii pe la spatele lor sau răspândești bârfe, ca să le pătezi reputația? Răstălmăcești adevărul cum îți pică ție mai bine? Manipulezi, intimidezi, constrângi, forțezi sau domini? Dacă da, ești în rândurile lui Lucifer, ale lui Cain și ale puterii fiarei – indiferent de calificativele tale religioase. Ar trebui să fie suficient cât să ne trezim cu toții la realitate. Acest fel de rod nu a făcut nimănui niciun bine, niciodată!

12. Vezi versetul 7

13. Vezi versetul 14

14. Vezi versetele 5, 8 și 12

15. Vezi versetele 16 și 17

16. Vezi versetul 15

17. Vezi Apocalipsa 5:6-14; 14:1-12

18. 2 Corinteni 3:17

19. Matei 7:20

Un rege și un păstor

Saul era un tânăr promițător cu oportunități aproape nelimitate. Înalt și talentat, era în același timp modest și maleabil. Era mic în propriii ochi.²⁰ Dumnezeu l-a ales dintre mii de tineri din Iuda pentru a fi primul rege al poporului Israel. La început, Saul s-a dezvoltat extraordinar. Apoi au apărut niște simptome foarte cunoscute.

Saul s-a trezit în situația de a lupta contra unei imense forțe filistene de “o mie de care și șase mii de călăreți; și poporul acesta era fără număr: ca nisipul de pe țărmul mării”.²¹ Soldații lui Saul au luat în calcul șansele pe care le aveau și mulți au ajuns la concluzia că dezertarea era cea mai bună variantă. Astfel, efectivul armatei israeliților a scăzut rapid la 600 de pedestri. Și, de parcă n-ar fi fost și așa destul de rău, filistenii s-au asigurat că niciun fierar israelit nu poate fi disponibil. Prin urmare, singurii israeliți înarmați erau regele Saul și fiul lui, Ionatan. Crezi că era o situație cât se poate de stresantă? Eu cred și, cu siguranță, așa credea și Saul. Singura lui speranță de a primi ajutor era din partea lui Dumnezeu. Primise instrucțiuni precise să aștepte venirea profetului Samuel pentru a aduce o jertfă și a-i spune cum să procedeze. Dar Samuel întârzia. Saul a început să se agite, să fie neliniștit și nemulțumit. Dacă ar mai fi așteptat, ar fi rămas complet fără armată. Într-un final, s-a decis să ia lucrurile în propriile mâini. A preluat conducerea și a adus singur jertfa.²² Dumnezeu a făcut apel la Saul să ia aminte la calea pe care a pornit și să se întoarcă, dar Saul a continuat.

Pe de altă parte Ionatan, printr-un îndrăzneț act de credință, a pus pe fugă aproape singur forțele filistene. Era evident că Dumnezeu îl ocolise pe Saul și folosise pe cineva care era dispus să-l lase pe Dumnezeu să fie Dumnezeu și să-și salveze poporul de dușmani. Mustrea lui Saul trebuia să fie una evidentă. Dar lui nu i-a plăcut. Nu voia să se umilească. Vrând să iasă cu obrazul curat, a făcut un jurământ necugetat: “Blestemat să fie omul care va mânca pâine până seara, până mă voi răzbuna pe vrăjmașii mei!”²³ Ionatan nu a fost prezent când Saul a rostit aceste cuvinte – era

20. Vezi 1 Samuel 15:17

21. 1 Samuel 13:5

22. Vezi 1 Samuel 13

23. 1 Samuel 14:24

ocupat să lupte împotriva filistenilor. Așa că, în aceeași zi, Ionatan, nevinovat, a gustat puțină miere găsită într-o scorbură, pentru a-și recăpăta forța. Când a aflat acest lucru, Saul a ordonat executarea lui Ionatan, pe care ar fi dus-o la îndeplinire dacă armata nu ar fi sărit în apărarea prințului.²⁴ După cum se poate observa, atunci când mândria personală devine motivația principală, oricine îi stă în cale este privit ca un obstacol ce trebuie retezat – chiar și un membru al propriei familii.

Următorul episod din viața lui Saul a fost întâlnirea cu un uriaș filistean, Goliat. A fost momentul în care a intrat în scenă un băiețuș oarecare, dintr-un sat îndepărtat, devenind obsesia regelui. David, păstorașul, a fost dispus să facă ceva de regele nu era dispus: să-L lase pe Dumnezeu la conducere și să se încreadă pe deplin în îndrumarea Sa. Prin urmare, a reușit ceea ce eșuaseră toate armatele lui Israel. Goliat a fost decapitat, iar filistenii au fugit cu coada între picioare.

Saul a fost recunoscător. Toate bune și frumoase până în acest moment. David era un nimeni care îl ajuta pe Saul să pară învingător. David putea fi foarte util. Așadar, Saul l-a angajat să conducă un regiment de israeliți într-o serie de bătălii, pentru a împinge și mai mult înapoi incursiunea filisteană. David a reușit un succes copleșitor, iar popularitatea lui a crescut. Într-o zi, în timp ce David se întorcea de pe câmpul de luptă, femeile din cetate dansau în întâmpinarea lui și cântau: “Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii.”²⁵

Acesta avea să fie cel mai dificil test al lui Saul – la care a picat, lamentabil. Invidia, gelozia și mândria l-au orbit pe Saul. A urmat tiparul bine cunoscut și s-a trezit împins să joace ceva asemănător cu vechiul joc Monopoly. Saul era pornit să monopolizeze toată onoarea și toate laudele numai asupra lui. Prin urmare, îl considera pe tânărul păstoraș neînsemnat ca fiind nimic altceva decât un obstacol în calea gloriei lui. *Trebuia* să scape de David cu orice preț. Saul pare să se fi îmbolnăvit de “luciferită”. Pretinsa lui prietenie a ajuns să fie o hăituială prin toată țara pentru capul lui David. Saul era hotărât să-l anihileze pe David prin intermediul unei “grenade prietenești”.

24. Vezi 1 Samuel 14:1-46

25. 1 Samuel 18:7

David, păstorașul care nu voia altceva decât să-L onoreze pe Dumnezeu, s-a trezit în situația de a se teme mai mult de propriul popor, de propriul conducător și de propria biserică decât s-a temut de leu, de urs și de uriașul filistean. O dată în plus, se dăduse semnalul concursului mortal de foc prietenesc.

Iată agonia din inima lui David: “Nu un vrăjmaș mă batjocorește, căci aș suferi; nu potrivnicul meu se ridică împotriva mea, căci m-aș ascunde dinaintea lui. Ci tu, pe care te socoteam una cu mine, tu, frate de cruce și prieten cu mine! Noi, care trăiam împreună într-o plăcută prietenie și ne duceam împreună cu mulțimea în Casa lui Dumnezeu!”²⁶

Una dintre cele mai mari dureri este provocată de trădarea din partea unui aparent confrate spiritual. Ești și tu unul dintre acei confrăți? Privește adânc, prietenul meu, privește foarte adânc și vei dacă nu cumva sunt semne de luciferită pe limba ta, în faptele tale și în motivele tale. E o maladie mortală, iar în final îl distruge pe autor mai mult decât pe victimă.

Întreabă-l numai pe Cain sau pe Saul, sau, mai presus de toți, pe Iuda.

Biserica desemnată de Dumnezeu

Și Iuda a manifestat bine cunoscutele simptome de lufirită și a purtat semnul lui Cain – nemulțumire, hotărârea de a prelua conducerea, mândrie în creștere, gelozie, lăcomie, în final toate rezultând într-un atac prietenesc premeditat. Chiar și Isus a avut parte de tiruri prietenești din interiorul lucrării Sale. Dată fiind decizia Sa de a garanta libertatea de alegere, nici măcar Dumnezeu nu a putut să le evite; nici Isus nu a putut să le evite și nici eu sau tu. Se pare că suntem cu toții puși la probă prin intermediul focurilor prietenești – indiferent că vin din propria familie, de la prieteni, de la locul de muncă, de la vecini sau din biserică. Într-un fel, aceste atacuri par să fie lansate de pretutindeni.

Da, da, Isus a fost eliminat nu de romani, ci de atacurile prietenești. Nimeni nu a fost vreodată mai umilit, mai rănit, mai insultat, mai chinuit și mai condamnat decât Isus – de către propriul popor. Unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai Săi L-au trădat la cei care Îl urau și care făceau parte, la rândul lor, din propria Sa biserică. Împreună, au căutat

26. Psalmi 55:12-14

să-L anihileze pe Cel care credeau că stă în calea împlinirii planurilor lor.

Conducerea bisericii desemnate de Dumnezeu era invidioasă pe influența lui Isus printre oameni și a hotărât “că este în folosul *nostru* să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul”.²⁷

“Este în folosul nostru.” Dicționarul definește expresia “a fi în folosul cuiva” ca “ceva ce e făcut sau o metodă întrebuintată pentru a atinge repede un scop, indiferent dacă în mod corect sau înțelept pe termen lung.”²⁸ Asta e problema! Ce e cel mai bine pentru Lucifer? Ce e cel mai bine pentru Cain? Ce e cel mai bine pentru Saul? Ce e cel mai bine pentru sistem? În loc de: Ce e bine? Ce e principal? Ce e cel mai bine pentru alții? Justificarea atacului prietenesc este “ceea ce e în interesul nostru”.

Lichidați de confracții lor religioși

Focul prietenesc nu a încetat odată cu răstignirea lui Hristos. Întreținut încă de Lucifer, acest foc a făcut și mai multe victime. La Hristos cel înviat, Satana nu mai putea ajunge, dar putea însă să-i ochească pe ambasadorii Săi. “Lichidați de confracții lor religioși” poate fi scris pe piatra funerară a multora dintre primii urmași ai lui Hristos. Petru a fost amenințat, întemnițat, condamnat și, în cele din urmă, crucificat cu capul în jos. Iacov a fost executat public, drept exemplu a ceea ce li se poate întâmpla celor care Îl proclamă deschis pe Hristos. Ioan a fost aruncat într-un cazan cu ulei încins pentru că îndrăznea să creadă altfel decât sistemul, iar după ce Dumnezeu l-a salvat în mod miraculos de la moartea prin opărire, a fost exilat în singurătate pe o insulă. Pavel relatează situație după situație în care a fost acuzat pe nedrept, a fost înșelat, vânat, bătut, încarcerat, împroșcat cu pietre și apoi condamnat la moarte. Sesizezi în toate aceste istorii firul continuu al dorinței de *a controla*? Este semnul lui Cain.

Acest fir continuă să fie țesut de-a lungul istoriei postbiblice. Pe măsură ce biserica timpurie a început să crească atât ca număr, cât și ca popularitate, tiparul cunoscut observat la indivizi a început să se manifeste

27. Ioan 11:50, subliniere adăugată

28. Encarta World English Dictionary, s.v. “Expedient”, http://encarta.msn.com/dictionary/_expedient.html

și în cadru organizat. Devenind din ce în ce mai nemulțumiți de simplitatea lui Hristos și de poruncile Sale simple, conducătorii bisericii s-au gândit să-L îmbunătățească pe Dumnezeu. S-au hotărât să *preia controlul*. Spiritul compromisului și al conformării a dat naștere la o multitudine de teorii și tradiții. Și care e următorul pas în acest proces? Eliminarea oricărui obstacol în calea gloriei personale. Cu cât spiritul ceresc slăbește, cu atât devine mai puternică setea de a domina.

Această sete de putere manifestată de “creștini” i-a avut ca țintă pe hughenoți și pe valdenzi, căutând să-i extermine. Apoi atacurile au luat forma cruciadelor spre Țara Sfântă. Astfel, au căzut legiuni anonime de martiri. Această dorință de a domina i-a hăituit pe toți cei care au susținut principiile pure ale lui Dumnezeu – Hus, Ieronim, John Wycliffe, William Tyndale, Martin Luther și mulți alții. A sfâșiat cele mai gingașe legături omenești și a rupt în bucăți conștiințe și trupuri umane. Și astfel izbucnește focul prietenesc, uneori pe ascuns, în moduri subtile și aluzive; alteori pe față, într-un război în câmp deschis. Iar numărul victimelor continuă să crească.

Conform *The American War Library*, incidența focurilor prietenesti nu scade odată cu trecerea timpului.²⁹ Procentul de victime din armata americană (atât cu răni fatale, cât și cu posibilitate de recuperare) din timpul celui de-al Doilea Război Mondial este de 21 la sută. Statisticile în ceea ce privește războiul din Coreea indică un procent de 18 la sută, crescând la 39 la sută în timpul războiului din Vietnam și la 52 la sută în timpul războiului din Golful Persic.³⁰ Acest trend ascendent nu e deloc confortabil!

Situația e oare mai fericită în biserica modernă? Desigur, în prezent nu mai ardem oameni pe rug, dar “setea de a domina” e cea care lansează atacul prietenesc? Suntem mulțumiți? Cine se află la conducerea vieții noastre? Dumnezeu? Sau noi? Îngăduim ca dorința de avansare personală să ne orbească și să nu mai vedem inamicul real, în timp ce îi atacăm mișelește pe frații noștri?

29. The Michael Eugene Mullen American Friendly-Fire Notebook, “The American War Friendly-Fire Notebook”, <http://members.aol.com/amerwar/ff/ff.htm>

30. Aceste statistici nu includ și crimele sau sinuciderile.

Conform unui studiu efectuat în primăvara anului 2004, 95 de procente din 506 pastori au avut parte de conflicte în biserică și unul din patru se aflau chiar în mijlocul furtunii. Același studiu indica faptul că 85 la sută dintre conflictele din biserică apar din cauza problemei “cine conduce”.³¹ Aproximativ 93 la sută dintre pastori au confirmat existența efectelor negative cauzate de conflicte.

Pagubele colaterale în urma unui conflict se împart în două categorii. Prima e formată din biserica și pastorul rănit, după cum se poate observa din relațiile distruse, tristețe, lipsa încrederii și dezamăgire.

Al doilea efect negativ major al unui conflict este faptul că oamenii pleacă din biserică. În aproape 4 cazuri din 10 (38 la sută), pastorii ne-au spus că au plecat din cauza respectivului conflict (cel puțin parțial). O treime și dintre conducători pleacă din biserică din cauza anumitor conflicte, iar o treime a început să frecventeze biserica mai rar. [...]

8 din 10 pastori au fost implicați în situații conflictuale care îi vizau personal, iar în prezent 13 la sută dintre ei sunt ținta unor astfel de conflicte.³²

Un observator atent, care a lucrat mulți ani cu biserici ce se confruntau cu pierderea de membri, a afirmat faptul că, deși atâtea situații sunt câți oameni, există un element comun tuturor cazurilor. Un anumit eveniment sau un șir de evenimente a avut loc, făcându-i să nu se mai simtă bine-veniți. Deseori focul prietenesc – fie accidental, fie intenționat – a jucat un anumit rol.³³

Problema universală

Focul prietenesc este o problemă universală. A început în cer și și-a făcut loc și pe pământ. Îl vezi la începutul Genezei și îl poți urmări până la încheierea Apocalipsei. Se produce în aproape fiecare viață, familie, lucrare și biserică de-a lungul întregii istorii a lumii. Te-a afectat pe tine și m-a afectat și pe mine.

Dacă ai fost “atacat pe la spate”, înțelegei valul de gânduri copleșitoare care amenință să te înece. *Așa ceva nu se poate! Pare un coșmar. Mă simt încolțit. Ce să fac? Cum să reacționez? O să mor?*

31. Your Church, November/December 2005, Christianity Today, Inc.

32. Idem, January/February 2006

33. Lewis Wilkins, The Plains Institute LLC, Thursday, August 19, 2004

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Ești în prezent implicat într-un atac prietenesc pe la spatele cuiva?
2. Când discuți despre cineva cu care nu ești de acord, folosești insinuări, adevăruri pe jumătate, zvonuri ciudate sau trădezi încrederea acelei persoane?
3. Cei care te cunosc cel mai bine ar avea motive să spună că îți place să domini și să îi controlezi pe ceilalți?
4. Invidia și mândria sunt sentimente cunoscute inimii tale? Dacă da, către cine sunt îndreptate?
5. Cei din jur ar avea motive să spună că recurgi la constrângere și la forță atunci când nu se face cum vrei tu?
6. Ai “lichidat” pe cineva care vede lucrurile altfel decât tine – teologic și filosofic?
7. Cine consideră cei din jurul tău că se află la conducerea vieții tale? Tu sau Dumnezeu?
8. Spiritul tău, atitudinea ta este caracterizată de dorința de control sau de libertate?
9. Ce mesaj ți-a transmis Duhul Sfânt prin acest capitol?
10. Ar putea vreunul dintre foștii tăi cunoscuți sau dintre cei cu care ai avut o relație oarecare să folosească, pe bună dreptate, cuvântul *priedușman* în dreptul tău?

O să mor?

Până când voi avea sufletul plin de griji și inima plină de neazuri în fiecare zi? – Psalmi 13:2

Acele zece zile de așteptare mi s-au părut o veșnicie. Am trecut prin toate fazele și emoțiile: de la speranță la frică, de la tristețe la furie, de la disperare la dorință. Simțeam că viața mea se îndrepta spre sfârșit. Alegeam în minte diferite tipuri de răspunsuri în cadrul întâlnirilor imaginare cu adversarii mei. Știam că nu e deloc bine să-mi urmez instinctele ghidate de emoții, dar care era cea mai bună metodă pe care trebuia să o adopt? Cum aveam să o scot la capăt?

Să fug și să mă ascund

La un moment dat, am vrut să fug și să mă ascund. “Doamne, fă-mi te rog vânt până pe o insulă din Pacificul de Sud. Lasă-mă să trăiesc în bătaia soarelui, departe de toate aceste atacuri, de agitație și de urătenie. Lasă-mă să mă ascund acolo până când trec toate și se liniștesc apele!”

La urma urmei, Isus a fost cel care a zis: “Când vă vor prizoni într-o cetate, să fugiți într-alta.”¹ Isus Însuși a avut această reacție. Și-a transferat misiunea în Galileea, deoarece evreii din Iudeea erau pe urmele Lui.² În alte ocazii, Isus a vorbit deschis, spunând adevărul verde în față, după care a plecat să se ascundă.³ Cu siguranță că și eu puteam proceda la fel.

David a fugit în pustie pentru a se ascunde de regele Saul. De asemenea, a fugit la Ierusalim pentru a evita o confruntare sângeroasă cu Absalom, fiul lui.⁴ Ilie a fost îndrumat de Dumnezeu să se ascundă lângă pârâul Cherit, pentru a evita ranchiuna lui Ahab și a acoliților lui.⁵ Iar când pârâul

1. Matei 10:23

2. Vezi Ioan 7:1

3. Vezi Ioan 12:36; Matei 15:21

4. Vezi 2 Samuel 15:23

5. Vezi 1 Regi 17:2-6

a secat, Ilie s-a mutat în Sarepta pentru a se ascunde.⁶ Pavel, marele misionar, deseori și-a abandonat planurile dintr-o regiune și s-a mutat în alta, din cauza opoziției întâlnite.⁷ Acea insulă din Pacific devenea din ce în ce mai atractivă!

Apoi m-am gândit la Iona. Iona a fugit din calea opoziției, dar în loc de o insulă din Pacific, s-a trezit în burta unei balene. Ilie a fugit de Izabela și s-a trezit ascuns într-o peșteră, descurajat și dorind să moară. David a fugit de filistenii și s-a trezit acționând nebunește.⁸

Care este elementul de diferențiere între cele două tipuri de situații? De unde să-ți dai seama când e bine să te ascunzi și când nu?

Eu am ajuns la concluzia că totul depinde de motivație. *De ce faci ceea ce faci?* Majoritatea dintre noi evităm acest gen de autoanaliză, de introspecție. Ne simțim mai bine dacă găsim explicație pentru orice. Avem Scriptura ca sprijin pentru argumente și, gata, ne oprim aici. Dar pe Dumnezeu nu-L putem păcăli.

Isus în Galileea, David în deșertul Iudeii, Ilie lângă pârâul Cherit și Pavel mutându-se din loc în loc au avut toți un lucru în comun: își făceau datoria încredințată lor de Dumnezeu. Iona în burta balenei, Ilie în peșteră și David în Gat au avut, de asemenea, un lucru în comun: au fost mânați de instinctul de conservare.

Dar tu? Te îndrepti spre insula ta din Pacific? De ce? Poate că ești ca o prietenă de-a mea care se confruntă cu un atac prietenesc. Simte că nu merită acea insulă, dar, în schimb, tânjește după o groapă neagră și adâncă, în care să se ghemuiască și la gura căreia să pună o piatră până trece durerea.

Faptul de a te ascunde, ca mijloc de autoapărare, nu îți rezolvă problemele și nu îți dezvoltă caracterul. Nu duce decât la înmulțirea și mărirea problemelor. Dacă te trezești dominat de instinctul de conservare, Îl vei descoperi pe Dumnezeu aplecându-Șe spre tine, așa cum S-a aplecat spre Ilie, și întrebând: “Ce faci tu aici?”⁹

Reconsiderând posibilitatea de a fugi pe acea insulă pustie, mi-am dat seama că motivul fugii mele era autoprotecția, nu datoria. “Bine, Doamne!

6. Vezi 1 Regi 17:9, 10

7. Vezi Fapte 14:6, 20

8. Vezi 1 Samuel 21:10-15

9. Vezi 1 Regi 19:9

Nu o să fug și nici nu o să mă ascund. Dar atunci ce să fac? Pur și simplu simt că o să mor. Poate ar trebui să capitulez și gata.”

Capitularea

Capitularea este un cuvânt auzit nu prea des în ziua de azi. Definiția de dicționar este următoarea: “A înceta ostilitățile și a se preda învingătorului, în condițiile dictate de acesta. ... f Fig. (despre oameni) A da înapoi în fața piedicilor sau a greutăților; a nu mai continua o acțiune, o discuție; a ceda.”¹⁰

Ar putea această variantă să funcționeze pentru a aplană conflictul și a restabili calmul? Uneori funcționează. Pavel a capitulat în fața fraților lui iudei și a consimțit ca Timotei să fie circumcis, pentru a evita certuri inutile, deși știa că circumcizia nu era o problemă de morală.¹¹ Ieremia a insistat pe lângă Zedechia, rege în Iuda, să capituleze în fața lui Nebucodonosor, pentru a-și scuti poporul de ororile unui asediu.¹² Când puterile Axei din cel de-al Doilea Război Mondial au capitulat în fața Alianților, războiul sângeros s-a încheiat și a început reconstrucția vieții civilizate.

Scriptura insistă: “Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.”¹³ Există anumite situații când trebuie să cedăm în fața dorinței unei alte persoane, lăsând la o parte preferințele noastre, pentru binele celor implicați.¹⁴ Avem nevoie de mult mai multă capitulare de acest gen. Cât de multe atacuri prietenești nici n-ar fi ajuns să fie lansate, dacă am fi dat dovadă de o atitudine plină de bunățate și de considerație față de opiniile și preferințele celorlalți? Cât de multe certuri din biserică referitoare la culoarea covorului ar fi fost evitate? Cât de multe neînțelegeri maritale din cauza mâncării arse ar fi putut nici să nu existe? Cât de multe prietenii destrămate ar putea fi încă vii, dacă nu ne-am fi încăpățânat să facem din tânțar armăsar și nu am fi așteptat ca “ea sau el” să fie ca “mine”? Da, lumea ar fi mai bună dacă ar exista mai multe capitulări de acest fel.

10. Vezi DEX, 1998

11. Vezi Fapte 16:3

12. Vezi Ieremia 27:12, 13

13. Romani 12:18

14. Vezi Filipeni 2:3

Am stat și am analizat situația mea. Poate că ar trebui să cedez în fața cerințelor așa-zișilor mei prieteni. Poate că ar trebui să închid cazul și să pun capăt conflictului. La urma urmei, nu s-a spus “ferice de cei împăciuitori”?¹⁵ Mulți ar considera această reacție ca fiind una profund creștină. Dar ar fi, într-adevăr, creștină? Ar aduce, cu adevărat, pacea? Asta era, în esență, problema?

Dar capitularea mai are o față. Hristos ar fi putut pune capăt conflictului Său cu Diavolul, în pustie, prin simpla capitulare.¹⁶ Iar noi am fi fost pierduți pentru totdeauna – prinși în vârtejul disperat al independenței de Dumnezeu. Isus Însuși a rostit avertizarea: “Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia... Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui.”¹⁷

Protestanții din timpul Reformei s-au trezit blocați în mijlocul unui conflict mortal. De obicei, li se ofereau două posibilități: să fie arși de vii pe rug sau să capituleze. Cu alte cuvinte, ești obligat să te supui celor care au lansat atacul, care te-au asediat și te-au asaltat. Dacă renunți la libertatea ta de conștiință și duci o existență din umbră, atunci vei avea parte de așa-zisa pace.

Ieronim, elevul și prietenul lui Ian Huss, a auzit de iminenta execuție a maestrului său de către Conciliul din Constance. El a călătorit singur până în Constance fără permis de trecere, pentru a interveni cu ceea ce îi stătea în putere. Ajuns acolo, a descoperit că soarta învățătorului său era deja pecetluită și că se expusese singur unui pericol de moarte. În timp ce încerca să se întoarcă acasă, a fost observat și arestat, aruncat într-o temniță plină, pus în lanțuri într-o poziție anormală și hrănit doar cu pâine și apă. După câteva luni de astfel de tratament, s-a îmbolnăvit grav, iar dușmanii lui, temându-se ca nu cumva să le scape murind, i-au mai ușurat condițiile – deși a rămas închis pentru încă aproape un an.

Într-un final, a fost scos pentru proces – dar nu genul de proces la care te-ai fi așteptat. Nu i s-a dat ocazia să vorbească în apărarea lui, să aibă avocat sau să cheme vreun martor. Pur și simplu i s-a dat posibilitatea să aleagă: retractezi sau arzi. Slăbit de boală și de rigorile închisorii, extenuat

15. Matei 5:9

16. Vezi Matei 4:1-11

17. Matei 10:34.36

de tortura fricii și a încordării, despărțit de prieteni și descurajat de moartea lui Huss, tăria morală a lui Ieronim a cedat. A capitulat. S-a jurat că aderă la credința catolică și a acceptat măsura luată de conciliu prin condamnarea lui Wycliffe și Huss.¹⁸

Adversarii lui erau încântați – dar nu pe deplin satisfăcuți. L-au aruncat înapoi în temniță, unde Ieronim a văzut mai clar ceea ce făcuse. S-a gândit la curajul și devotamentul lui Huss, iar în contrast a cântărit negarea adevărului de către el. S-a gândit la Învățătorul divin pe care jurase să-L slujească și care, pentru el, a îndurat moartea pe cruce. Înainte de retractare, Ieronim își găsisse pacea în mijlocul suferințelor, având certitudinea favorii lui Dumnezeu; dar acum, sufletul îi era torturat de remușcări și îndoieli. Știa că vor urma și alte retractări înainte de a putea face pace cu Roma. Opresorii lui nu vor fi mulțumiți până când nu vor deține controlul total asupra conștiinței lui. Calea pe care pornise nu putea să ducă altundeva decât la completa apostazie.¹⁹

Ieronim a aflat, din proprie experiență, că a capitula în fața celor care vor să-ți domine conștiința nu aduce decât o încetare temporară a focului. Pacea resimțită e doar exterioară și doar de scurtă durată. Ea stârnește apetitul opresorului de a merge mai departe cu persecuția și sporește răul. Nu e o soluție viabilă – e doar un mic plasture.

Pentru aproape doisprezece ani, valdenzii au apărut Evanghelia curată a lui Isus Hristos. Au îndurat tortură, persecuție și temniță – orori inexprimabile în mâinile celor care voiau să-i domine. În cele din urmă însă, au capitulat în fața condițiilor Romei. Pacea a coborât în văile lor, dar Duhul Sfânt a părăsit inimile lor.

Există momentul prielnic pentru a renunța – a capitula – și există momentul prielnic pentru a sta ferm pe poziție. De unde să știi când și ce să faci? Din nou: care e motivația? Când Ieronim a capitulat din cauza fricii de foc, el și-a pierdut pacea cu Dumnezeu. Din nou, acea autoapărare, instinctul de conservare. Oricine caută să-și salveze viața o va pierde. Dar cel care o va pierde de dragul lui Isus și al Evangheliei o va câștiga. Când

18. Vezi Emile Bonnechose, *The Reformers Before the Reformation*, vol. 2, p. 141. Cf. Ellen White, *Tragedia veacurilor* (Ed. Viață și sănătate, 2006), p. 95

19. Vezi Emile Bonnechose, *The Reformers Before the Reformation*, vol. 2, p. 141. Cf. Ellen White, *Tragedia veacurilor* (Ed. Viață și sănătate, 2006), p. 95

a capitulat într-o problemă care nu ținea de morală, de dragul unității frățești, Pavel L-a onorat pe Dumnezeu.

Dacă renunțarea, capitularea, Îl pune pe Dumnezeu pe tronul inimii mele, dacă nu implică sacrificarea unui principiu moral și se deschide calea înțelegerii autentice între părțile implicate, atunci capitularea e un lucru bun. Dar dacă presupune sacrificarea unui principiu moral și altcineva devine stăpânul conștiinței mele, atunci nu trebuie recurs la capitulare.

Isus a spus că El a venit să aducă nu pacea, ci sabia și că unii îi vor avea ca dușmani chiar pe cei din propria familie.²⁰ Capitularea distructivă are o varietate mult mai mare decât s-ar aștepta cineva. Cât de multe soții renunță la individualitatea lor în fața unui soț arogant, deoarece se tem de lupta care va avea loc în cazul în care Îl urmează pe deplin pe Dumnezeu? Câți soți își trădează simțul datoriei din cauză că, dacă i-ar da curs, ar deranja o soție egoistă? Cât de mulți copii urmează cariere pentru care nu sunt potriviți, deoarece au capitulat în fața unor părinți care au considerat că e misiunea lor aceea de a controla conștiința copilului lor?

Stând și luând în calcul posibilitatea de a renunța la proiectele mele de a scrie, mi-am dat seama că aș renunța din dorința de a fi pace – din instinctul de conservare – lucru care ar presupune renunțarea la o datorie pe care Dumnezeu a încredințat-o foarte clar conștiinței mele. Capitularea ar însemna să-l accept pe om în locul lui Dumnezeu. Nu, capitularea nu era răspunsul căutat de mine. Dar impulsul de a-mi proteja propria persoană încă ieșea la suprafață asemenea unui val. “O, Doamne, pot să mă apăr? Pot să ripostez?”

Atacul

Încărcați! Scoateți sabia! Răspundeți la foc prin foc! La urma urmei, “Uciderea își are vremea ei... urâtul își are vremea lui.”²¹ Moise a ordonat executarea a 3.000 de israeliți care nu au vrut să renunțe la închinarea la vițelul de aur.²² Dumnezeu i-a spus lui Iosua să radă de pe fața pământului toți locuitorii din Canaan.²³ Tot Dumnezeu i-a spus lui Saul să se răzbune

20. Vezi Matei 10:34, 36

21. Ecclesiast 3:3, 8

22. Vezi Exod 32:27

23. Vezi Iosua 1:2-5

pe amaleciți, pentru că s-au năpustit asupra israeliților cât timp aceștia traversau pustia.²⁴

N-ar trebui ca și eu să fiu bărbat și să-mi apăr cauza? N-ar trebui să-mi aduc oponentii în genunchi? De ce să nu le servesc același fel de mâncare pe care mi-l pregăteau ei mie și să-i las să vadă ce gust are?

Și uite așa un frate se ridică împotriva altui frate, o biserică împotriva altei biserici și un popor împotriva altui popor. Și odată cu atacul vine și justificarea faptelor proprii. Fiecare parte *știe* că dreptatea e de partea ei și invocă binecuvântarea lui Dumnezeu. Nimeni nu vrea să cedeze. Se face vărsare de sânge. Asasinare de caractere. Devenim asemenea canibalilor, înfruptându-ne din carnea încă vibrând de viață a acelora de aceeași potrivă cu noi.

David era războinic. Dumnezeu a binecuvântat luptele lui. A fost cu el cât timp a fost la război. Dumnezeu i-a dat victorie asupra dușmanilor săi. Dar David se apropia de trecerea dincolo de o limită. În timp ce căuta surse de supraviețuire împreună cu oamenii lui în pustie, el i-a făcut o favoare unuia dintre nobili, lui Nabal. I-a protejat turmele de prădători și de hoți. Când a venit vremea tunsului, David și oamenii lui aveau nevoie disperată de provizii. David l-a trimis pe unul dintre soldații lui să ceară ajutor la Nabal, făcând referire la ajutorul oferit înainte. Dar Nabal a refuzat foarte tăios și bătăran cererea lui David, care, drept urmare, s-a înfuriat. Fără să-L consulte pe Dumnezeu, David s-a pregătit de luptă. Intenționa să-i extermine pe toți bărbații din familia lui Nabal – și așa ar fi și făcut dacă soția lui Nabal, Abigail, nu ar fi auzit despre ce se întâmplase.

Ea a făcut pregătirile necesare pentru a-l întâlni pe David și a-i oferi proviziile de hrană de care avea atâtă nevoie și a discutat cu el cu mult tact. L-a îndemnat să poarte “războaiele Domnului” mai degrabă decât să răzbune o insultă primită personal.²⁵

Asta e: a purta luptele Domnului versus răzbunarea proprie. Când ducem războaiele Domnului, Îl urmăm pe Cel care *Și-a sacrificat* viața și reputația pentru cei care L-au crucificat – ceva destul de diferit de ideea de *a-mi apăra* propria viață și reputație. Din nou, problema datoriei încredințate de Dumnezeu versus autoapărare.

24. Vezi 1 Samuel 15:2, 3

25. Vezi 1 Samuel 25:28-31

“Doamne, sentimentele mele ar vrea să scoată sabia, dar eu Ți-am cedat Ție conducerea vieții mele. Îmi ceri să lupt?”

“Nu, Jim, Îți cer să stai în fața acuzatorilor, având încredere în Mine.”

Stai în față!

Da... tocmai asta e problema. “Să stau în față? Cum? Așa, fără nicio apărare, Doamne? Dar cred că o să mor. Sunt atât de vulnerabil! Atât de slab!”

“Renunță la autoapărare, Jim! Eu voi fi scutul tău. Pune-ți încrederea în mine.”

“Doamne, să renunț la durerea pe care o simt? La furie? Să renunț la disperare? Aceste sentimente sunt foarte puternice acum, le simt de parcă ar face parte din mine. Să renunț la ele ar însemna să simt că mor. Nu pot să fac față, Doamne!”

“Jim, Îți cer să schimbi canalul. Vreau să îți iei ochii de la situația în care te afli și să îi îndrepti spre Mine. Eu sunt mai mare decât tot ce există. Eu pot să te susțin în toate. Focul trebuie să ardă doar zgura din caracterul tău, nu e nevoie să te mistuie cu totul. O să-i faci față în puterea Mea și sub îndrumarea Mea!”

Voința mea oscila între chemarea blândă și liniștitoare a Duhului lui Dumnezeu și vârtejul sălbatic al propriilor emoții. Să am încredere în Dumnezeu? Aș fi vrut – dar eram atât de slab!

Ilie a stat în fața lui Ahab pe Muntele Carmel – un singur om împotriva unei întregi națiuni. Sau cel puțin așa părea. Dar Ilie știa că un singur om respectând principiul lui Dumnezeu reprezenta majoritatea. Iar Dumnezeu nu l-a dezamăgit.²⁶

Isus a stat în fața tuturor pe Calvar – un singur Om în fața acuzației false de sperjur. El știa că un singur Om făcând voia lui Dumnezeu din principiu valora mult mai mult decât paradele de farisei pe care evreii îi puteau chema să dea mărturie. Prin moartea Sa, El a cucerit totul și astăzi trăiește.

Luther a stat în fața Dietei din Worms – un singur om împotriva complotului unui imperiu și a ierarhiei ecleziastice. El știa că un singur

26. Vezi 1 Regi 18

om cu o conștiință eliberată de vină înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor conta mai mult decât o mie de retractări în vederea menținerii *status quo*. Declarația sa tacită cu privire la dreptul omului de a avea propria conștiință în fața lui Dumnezeu a aprins torța libertății religioase, care încă arde și astăzi.

Ieronim a stat în fața aceuiași conciliu în fața căruia capitulase. A făcut o declarație clară: Nu-L va nega pe Domnul lui doar ca să scape de suferință pentru o perioadă scurtă de timp. Spre surprinderea tuturor, în mod hotărât și clar, a renunțat la precedenta retractare – și la scurt timp a fost condamnat la aceeași soartă ca Huss.

“A mers cântând pe drum, cu fața luminată de bucurie și pace... Când călăul a trecut în spatele lui ca să aprindă focul, martirul a exclamat: ‘Vino în față și ai curaj; aprinde focul în fața mea. Dacă m-aș fi temut, n-aș fi fost aici.’”²⁷ (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, (Ed. Viață și sănătate, 2006) p. 98)

Eram conștient că întâlnirea mea nu va fi un Munte Carmel, Calvarul, Dieta din Worms, sau Conciliul din Constance. Dar așa părea. Să-i fac față? Cum aș putea? Nu puteam. Era prea greu, prea dureros. Știam că va fi prea umilitor ca să pot îndura, prea epuizant ca să fac față!

“Doamne, nu am puterea, cuvintele sau capacitatea de a intra în această arenă. E necunoscută pentru mine. Minte mi se va opri. Limba se va bâlbâi și bolborosi. Nu am puterea și curajul. Au fost momente în care moartea mi se părea o rezolvare ușoară. Doamne, eu nu sunt Luther!”

“*Jim, trebuie să stai în față și să-i faci față!*”

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Ai trecut prin suișuri și coborâșuri emoționale ca rezultat al confruntării cu focul prietenesc?
2. Tehnica la care apelezi de rezolvare a problemelor este aceea de a fugi și a te ascunde? Sau Dumnezeu te îndrumă să pleci în permisie?
3. La baza reacției pe care o ai se află instinctul de conservare sau misiunea încredințată de Dumnezeu?
4. Când alții te văd, simți nevoia de a fugi și a te ascunde?
5. Ți cere Dumnezeu să-ți abandonezi avanposturile și să capitulezi în fața altora?
6. Ar putea exista un beneficiu reciproc de pe urma concesiilor făcute preferințelor celeilalte părți, într-o problemă care nu ține de morală? Dacă da, ce-ar fi să încerci această soluție?
7. Cauți să te răzbuni în gândurile și faptele tale?
8. Cu cine te asemeni mai mult: cu David, cu Nabal sau cu Abigail?
9. Duci luptele Domnului sau răzbunarea personală?
10. Ți cere Dumnezeu să renunți la durerea pe care o simți, la furia și disperarea ta – și să ieși în față?
11. Ești în stare să te încrezi în Dumnezeu în absolut toate aspectele vieții?

În fața plutonului de execuție

*Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca;
dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde. –
Isaia 43:2*

M-am decis să am încredere în Dumnezeu. M-am decis să dau la o parte instinctul meu de conservare și să cooperez cu Dumnezeu pentru slava Sa. Cu sentimentele încă vociferând împotriva alegerii făcute de voința mea, am format numărul de telefon al persoanei din conducerea bisericii despre care mi s-a spus că va participa la acea întâlnire.

“Da, Jim, unul dintre colegii tăi m-a invitat la această întâlnire. El este cel care o organizează”, a confirmat el.

“Domnule, ce părere aveți despre o asemenea întâlnire, pusă la cale de către propriii mei colegi, pe la spatele meu, cu scopul, presupun, de a mă discredita pe mine, cartea mea și editorul meu, fără să îmi dea ocazia de a clarifica dubiile cu privire la mine. E corect, bine, cinstit?” l-am întrebat eu.

“Păi, Jim, nu ai decât să ridici această problemă în fața colegului tău. Eu sunt doar un invitat.”

Închizând telefonul, m-am așezat pe genunchi: “Doamne, o să fie o discuție grea. Instinctul meu omenesc ar vrea să se repeedă la el și să-i ceară socoteală. Dar eu m-am hotărât să nu mă las condus de instinct. Eu mă voi lăsa condus de Tine. Cum vrei să vorbesc cu acest partener de lucrare?”

“Jim, abordează-l cu blândețe și sinceritate. Spune-i ce-ai aflat și dă-i ocazia să-ți explice faptele pe care le-a făcut.”

Ridicându-mă de pe genunchi, l-am sunat pe colegul meu. Calm, i-am explicat că aflasem despre o întâlnire plănuită împreună cu editorul meu pe 19 decembrie. Pe loc, am simțit un fior de neliniște în receptorul telefonului.

“Cine ți-a spus așa ceva?” a vrut el să știe.

“M-a sunat editorul meu, iar eu l-am sunat pe fratele din conducere pe care l-ai invitat.”

Mi-a mai pus câteva întrebări și s-a rezumat la comentarii scurte.

“Doamne, nu e sincer cu mine. Mi-ar plăcea să-l iau la întrebări și să văd exact ce are de gând. Mi-ar plăcea, cel puțin, să-i spun vreo două.”

“Jim, predă-Mi Mie aceste dorințe. Nu are niciun sens să acuzi sau să vă incriminați reciproc. Doar stai calm.”

Evident, partenerul meu voia să afle cât mai mult posibil în legătură cu ce știam eu, divulgându-mi însă cât mai puține lucruri cu puțință. N-ar fi vrut să aflu despre acea întâlnire și mai ales nu voia să particip. În final, i-am spus că editorul meu nu va fi prezent decât cu condiția să fiu și eu prezent.

Nu i-a plăcut deloc. Planul lui eșuase. Evident, ar fi vrut să-și exprime punctul de vedere în fața editorului meu fără însă să creeze ocazia de a fi exprimat un alt punct de vedere. Conversația noastră s-a încheiat într-o atmosferă rece.

Planul de rezervă

Mi-am început ziua cu un amestec ciudat de emoții turbulente ținute în frâu de pacea lui Dumnezeu. Îmi tot revenea în minte gândul: “Ce-ar fi dacă...” și Dumnezeu în tot răspundea: *“Ai încredere în Mine, Jim. Bazează-te pe Mine!”*

Într-un sfârșit, telefonul a sunat și am fost informat de planul de rezervă. Puteam să particip la întrunire cu două condiții: Să nu iau cuvântul deloc și să nu aduc pe nimeni cu mine.

Pe loc, simțul meu de dreptate s-a revoltat. Lucrarea și viața mea erau puse sub semnul întrebării. Dar eu nu puteam să explic eventualele păreri eronate sau să clarific anumite fapte. De ce nu *voiau* să înțeleagă? Căutau să afle adevărul sau nu?

“Doamne, de ce joacă atât de incorect? Cine sunt ei să stabilească reguli atât de inechitabile? Doamne, asta pur și simplu nu e drept.”

“Jim, nici pentru Mine n-a fost drept.”

“O, Doamne, eliberează-mă de simțul de dreptate!” Sufletul mi s-a umplut de calm și pace. “Doamne, ce vrei să fac?”

“Fă apel la rațiunea și bunul lor simț, Jim.”

Am format numărul editorului meu.

“Domnule, sunt foarte nemulțumit de cum va decurge această întâlnire. E evident că cei care au organizat-o nu voiau să aflu despre ea și nu vor ca ceva să le încurce planurile. Nu prea pare corect, nu-i așa?”

“Jim, întâlnirea nu se mai ține. Singura noastră condiție a fost aceea ca tu să fii prezent. Dincolo de asta, trebuie să-ți reglezi conturile cu partenerul tău.”

Mi-am dat seama că editorul meu era precaut. Nu știa ce fel de informații urmau să fie făcute cunoscute. Poate că deturnam fonduri sau molestam copii, sau îmi înșelam soția. Nu îl pot condamna pentru măsurile de precauție pe care și le-a luat și am apreciat faptul că m-a anunțat de organizarea acelei întruniri și a insistat să fiu prezent. Totuși, încă mă rodea nedreptatea ce mi se făcea.

Am pus capăt discuției cu editorul și l-am sunat din nou pe pastorul din conducere.

“Ați aflat că acum pot participa la întâlnire, dar că nu pot să spun nimic și nici să aduc pe cineva cu mine?”

“Da, am aflat.”

“Vi se pare corect? Adică, nu e puțin cam părtinitor?”

“Jim, așa cum ți-am mai spus, nu eu am organizat această întrunire.”

“Vorbiți serios? Mi se pare că e vorba de un proces în toată regula. Chiar și în lume, unui acuzat oarecare, i s-ar acorda o șansă mai bună decât asta!”

“Nu e un proces, Jim. E doar o întâlnire în care se vor aduce la cunoștință niște motive de îngrijorare.”

În sinea mea, i-am răspuns: *E ca și când le-ai spune victimelor Revoluției Franceze că sunt doar integrate într-un program de scădere a masei corporale. Indiferent cum i-ai spune, ghilotina e tot ghilotină.*

Cu voce tare, i-am răspuns: “Puteți să-i spuneți cum doriți, dar încercarea deliberată de a mă împiedica să aflu despre această întâlnire și apoi refuzul de a mă lăsa să vorbesc sau să aduc pe cineva cu mine – asta nu prea mi se pare a fi o luare prietenească la cunoștință a unor motive de îngrijorare.”

“Jim, lasă-mă să-l sun pe asociatul tău și să văd ce pot face. După cum ți-am mai spus, nu eu conduc întâlnirea, ci sunt doar un invitat.”

Am închis telefonul și din nou am fost năpădit e un val de trăiri îngrozitoare. Ce să accept? Cât să cedez? Mi-a venit în minte situația apostolului Pavel. Fusese bătut pe nedrept și aruncat în închisoare. Când Dumnezeu a intervenit pentru el, Pavel n-a fost de acord cu soluția magistratului de a-l scoate pe furiș din oraș. În schimb, a insistat să fie tratat în mod corect.¹

“Bine, Doamne, o să fac tot ce pot pentru a fi totul cât se poate de corect.”

În tot acest timp, eu încă mă luptam cu efectele morții premature a fratelui meu și încercam să petrec timp cu mama lui Sally. De asemenea, eram în cea mai proastă condiție fizică din viața mea. Dormeam în medie două, trei ore pe noapte. Corpul îmi era extenuat, iar creierul parcă era de mămăligă.² Mă simțeam blocat într-un imens război de emoții antagonice. Treceam în revistă în minte de mii de ori variantele pe care le aveam. Să fug și să mă ascund? Să capitulez? Să atac? Să ies în față? În repetate rânduri, Dumnezeu m-a adus înapoi la varianta de a ieși în față și a face față.

“Dar cum, Doamne? Pur și simplu nu e corect!”

“Jim, nu ești singur! Bazează-te pe Mine! Harul Meu îți este de ajuns. Te-ai convins de el în creuzetul încercărilor familiale; l-ai predicat de la amvon și i-ai încurajat pe alții să se bazeze pe el. Știu că este o grea încercare, dar harul Meu îți este de ajuns.”

“Dar acum, Doamne? Cum o să trec eu prin asta?”

“Ia-le pe rând, Jim. Bazează-te pe Mine pas cu pas.”

Cartea *Călătoria creștinului* descrie inspirat ideea de har pas cu pas. Creștinul se plimba prin casa Interpretului și a observat un foc arzând în fața unui zid. O namilă de bărbat arunca găleți de apă una după alta, încercând să stingă focul. Acesta se înăbușea, începea să scoată fum și să sfârâie, apoi se reaprindea puternic. Pentru Creștin, era un mare mister. Ce ținea focul aprins? Privind dincolo de zid, el a văzut un alt om turnând gaz într-o țeavă mică ce alimenta focul. Interpretul i-a explicat apoi că omul de după zid era Hristos, care e întotdeauna aproape – chiar și atunci

1. Vezi Fapte 16:35-39

2. Ulterior, am descoperit că în acea perioadă sufeream de o tulburare majoră a unor hormoni de care corpul are nevoie pentru a funcționa eficient.

când nu Îl vedem. Combustibilul harului Său este suficient pentru a ne susține, în ciuda tuturor încercărilor aspre ale inamicului ce stinge focul.

“Bine, Doamne! O să mă încred în Tine pas cu pas. Am încredere că o să continui să alimentezi focul încetul cu încetul.”

A doua schimbare de plan

A doua zi dimineață, am mai primit un telefon. Mi s-a spus că la întâlnire aveau să fie prezente șapte persoane, care își vor face cunoscute îngrijorările în ceea ce privește persoana și lucrarea mea. Fiecare va avea la dispoziție 15 minute să vorbească. Mie mi se vor oferi doar 15 minute să le răspund tuturor. Ordinea vorbitorilor avea să fie alfabetică și, din moment ce Hohnberger era al doilea nume, eu voi fi a doua persoană care va lua cuvântul.

La început, mi s-a părut un progres, dar curând am sesizat neajunsurile. Cum să-mi exprim eficient ideile dacă nu știam de ce eram acuzat și ce aveau să spună acuzatorii mei? Cum avea să vadă editorul meu situația în ansamblu, dacă era prezentată doar o parte? De ce nu mi se permitea să clarific problemele aduse în discuție de fiecare dintre vorbitori? De ce nu îmi dădeau voie să aduc persoane importante, care puteau să echilibreze puțin balanța?

Niciun individ, cel puțin în Statele Unite, nu e judecat fără să știe care sunt acuzațiile care i se aduc, fără să i se dea ocazia să vorbească în apărarea lui, fără să poată să-și aducă propriii martori. Întâlnire? Nu era o întâlnire. Puteau să o numească și așa, dar era un pluton de execuție.

Nu-mi venea să cred că așa ceva se întâmpla în realitate. *Oare nu mă trezește nimeni din coșmarul ăsta sau cel puțin să mă ciupească sau să arunce apă rece pe mine? Era o înscenare. Se urmărea atingerea unor scopuri dinainte stabilite.*

“Apreciez că mi se oferă șansa să vorbesc” – i-am răspuns celui care mă sunase – “dar încă am de obiectat împotriva acestor metode nedrepte. Cum pot eu să răspund adecvat la acuzațiile aduse împotriva mea în aceste condiții? Indiferent de ceea ce spuneți, toate astea mi se par a fi o judecată nedreaptă.”

Mă durea sufletul, iar capul îmi zvâcnea. Cum puteau prieteni, colegi și creștini să fie atât de nedrepti, de incorecți și de hotărâți să-mi facă rău?

Cum puteau cei împreună cu care m-am închinat, am predicat și mi-am petrecut timpul liber să fie atât de părtinitori, atât de nerezonabili și atât de decizi să nu-mi ofere o șansă egală?

Am încheiat discuția întrebând rugător: “Dumneavoastră ați vrea să fiți în locul meu? Cum ați fi vrut să se poarte ceilalți cu dumneavoastră dacă ați fi fost în locul meu? Vă rog să vă rugați în această seară și să-I cereți lui Dumnezeu să vă spună ce trebuie să faceți.”

A treia schimbare de plan

A doua zi dimineața, telefonul a sunat din nou.

“Jim, mai mult de-atât nu putem face. Toți cei șapte vor avea alocate 15 minute să vorbească. Imediat după ce fiecare a terminat, vei avea 5 minute la dispoziție să răspunzi. E cel mai bun aranjament pe care ți-l putem oferi.”

Pentru un moment, n-am zis nimic, în timp ce rezumam în minte situația. *Deci, să vedem. Șapte la unu. Fiecare dintre ei are de trei ori mai mult timp să-și prezinte ideile decât am eu să răspund. Ei știu toți dinainte ce vor spune. Eu sunt lăsat să ghicesc, să aștept, să fac presupuneri. Trebuie să le ascult prezentarea, să o rezum în minte, să clarific problemele și să răspund în doar o treime din timpul lor. Nimeni n-are voie să mă însoțească. N-am voie să aduc pe nimeni care să dea mărturie în favoarea mea. Și spun că mi-au oferit aceste condiții fiindcă mă iubesc și sunt preocupați de mine! Dar asta nu e preocupare creștinească! E atac pe la spate!*

Inima mea striga: “Cum pot face așa ceva?”

Mintea striga: “Nu e corect!”

Sentimentele strigau: “Fugi, capitulează, atacă!”

Dumnezeu îmi șoptea: “*Stai în față!*”

I-am spus interlocutorului meu: “N-aș lipsi de la această întâlnire pentru nimic în lume!”

Ulterior, l-am informat pe colegul meu că o să-i aduc cu mine pe soția, pe fiii mei și pe soțiile lor.

“Jim, nimănui nu îi e permis să vină și să fie de partea ta.”

“Îmi pare rău, dar îi aduc cu mine.”

“Jim, n-au voie să participe.”

Editorul meu de limbă spaniolă

Împreună cu Sally, ne-am luat la revedere de la mama ei și am zburat cu avionul înapoi acasă, în Montana. În timp ce numărăm zilele până la marea "întâlnire", a trebuit să mă lupt din nou și din nou cu sentimentele mele puternice. Apoi o mică rază de speranță a strălucit la orizontul meu întunecat. Telefonul a sunat din nou. De data aceasta era editorul meu de limbă spaniolă, un bun prieten și fost vecin timp de șapte ani.

"Jim, am auzit de întâlnire și vin și eu."

"Da? Slavă Domnului! Cum ai reușit? Nu lasă pe nimeni să participe."

"Păi am zis că dacă această întâlnire îl vizează pe unul dintre editorii tăi, ar trebui să-l vizeze și pe celălalt. Ca editor al tău de limbă spaniolă, și eu trebuie să știu care sunt temerile lor. Singura problemă este faptul că pur și simplu mă cam șmecheresc. Pot să asist, dar n-am voie să spun nimic în avantajul tău. De asta, îmi pare rău."

"Păi ești singurul care îi cunoști pe majoritatea dintre ei și știi ce presupune exact lucrarea mea."

"Da, exact. Probabil că tocmai de asta nu mi se permite să vorbesc."

"Păi atunci de ce mai vii?"

"Jim, vreau să fiu acolo să văd cu ochii mei și să aud cu urechile mele."

Ce prieten! Pe cheltuiala lui, a zburat cu avionul tocmai din Midwest, fără să aibă ocazia să pună o întrebare, să clarifice faptele sau să depună mărturie. De multe ori se spune că în orele cele mai întunecate ies la iveală adevărații prieteni.

"O, Doamne, dă-mi vreo zece prieteni de felul ăsta!"

19 decembrie 2002, ora 8:30 dimineața

Eu și Sally, Matthew și Angela, Andrew și Sarah am ajuns cu câteva minute mai devreme la biserica unde avea să aibă loc întâlnirea. Când am intrat în hol, am avut senzația că temperatura a scăzut cu 10 grade, chiar dacă era iarnă, iar căldura era pornită. Tensiunea și senzația de teamă și de disconfort au crescut atunci când câțiva colaboratori s-au apropiat de noi, ne-au îmbrățișat și ne-au spus că ne iubesc. De ce eram pur și simplu dezgustați? De ce îmi venea să vărs?

Am fost îndrumați spre o sală mică laterală, cu scaune așezate față în față. Doi dintre cei șapte care urmau să vorbească își aduseseră soțiile și, cu toții, cu o singură excepție, s-au așezat pe partea stângă. Eu, Sally, băieții noștri și soțiile lor, editorul de limbă spaniolă și vorbitorul care mai rămăsese ne-am așezat pe partea dreaptă. Editorul care m-a sunat inițial a stat în spate, undeva pe ultimul rând de scaune și nu a scos un cuvânt până la încheiere.

Mi-am luat un moment să mă uit atent cine participa. Abia dacă îl cunoșteam pe domnul care se așezase pe partea dreaptă. Nu-mi aduceam aminte să fi stat de vorbă cu el. Doi dintre ceilalți erau persoane pe care le văzusem rar și cu care abia dacă vorbisem în ultimii zece ani sau mai mult. Mi-am zis în sinea mea: *O să fie interesant.*

Simțeam neliniștea colaboratorului meu deoarece îndrăznisem să-mi aduc familia. S-a pus în discuție dacă soția, fiii mei și soțiile lor puteau să asiste, apoi s-a trecut la vot secret.

Nu-mi venea să cred. Ce aveau de ascuns? Le era atât de frică de corectitudine, de obiectivitate și de un proces cum se cuvine? De ce simțul meu de dreptate voia să protesteze? De ce inima voia să plângă? De ce mintea mea a sesizat că eram victima unei înscenări?

Mi-am adus aminte de Martin Luther. M-am întrebat cum e să te afli în fața unui pluton de execuție. Prin comparație, situația mea părea mai puțin intimidantă. Daniel a fost urât într-o atât de mare măsură, încât plutonul lui de execuție a găsit o cale de a-l arunca în cușca unor lei. Wycliffe și Huss s-au aflat față în față cu plutoane mult mai crude decât cel în fața căruia stăteam eu. Bineînțeles, era o nedreptate. Bineînțeles, eram în inferioritate numerică și strategică. Dar pentru moment, nimic din toate acestea nu avea să se schimbe. Au spus că îmi sunt prieteni, dar fiul meu îi numise “priedușmani”. Și îi dădeam dreptate.

Dar Dumnezeu a spus: *Ține-le piept!* Și a adăugat: “*Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.*”³ (Evrei 13:5) Din nou, mi-am lăsat sentimentele și gândurile în seama nu a situației, ci a lui Dumnezeu. “Doamne, îmi las reputația în seama Ta. De fapt, moartea mi se pare o alternativă fericită în situația asta. Doamne, nu contează ce mi se întâmplă. Mă las cu totul în mâinile Tale.”

3. Evrei 13:5

Domnul care stătea în fața mea și pe care abia dacă îl cunoșteam încerca să stabilească modalitatea de vot în problema rămânerii sau nu a familiei mele. S-a întors spre mine, cu o expresie întrebătoare: “Jim, de ce ți-ai adus familia?”

“Pentru suport moral. Puneți-vă în locul meu. Nu ați vrea să aveți puțin sprijin moral?” a fost răspunsul meu.

Ceea ce nu le-am spus era faptul că nu voiam ca membrii familiei mele să aibă dubii și să-și pună întrebări în ceea ce-l privea pe tatăl lor. Știu cum funcționează insinuările, adevărurile pe jumătate și dezinformarea. Lucifer a folosit aceste arme în cer, pentru a întoarce a treia parte dintre sfinții îngeri împotriva Tatălui lor ceresc. Voiam ca cei dragi ai mei să aibă parte de o dezvăluire totală a realității, să fie martori oculari la evenimentele din acea zi, astfel încât în mintea lor să nu se nască întrebări și dileme.

Votul s-a încheiat. Soția și fiii mei puteau rămâne, cu condiția de a nu spune nimic. Nurorile mele trebuiau să plece. Nu li se permitea să asiste la această “întâlnire creștinească”. Au fost de acord, deși puteam citi în privirea lor senzația că se comitea o nedreptate.

În ceea ce mă privea pe mine, faptele erau clare. Oricine ar fi putut să facă o afirmație obiectivă sau să dea o mărturie elucidantă fusese fie redus la tăcere, fie exclus din această întâlnire.

Procesul lui Isus

M-am gândit la modul în care a fost organizat procesul lui Isus, târziu în noapte, la care au participat doar anumite persoane. Nu avea pe nimeni de partea Lui – nimeni, în afară de Tatăl Său. Nu avea nicio vină. Cât despre mine... mă rog, n-aș putea spune același lucru.

M-am născut despărțit de Domnul meu. Am crescut fiind condus de natura mea decăzută. Aceasta s-a aflat la putere timp de aproape patru decade, până când am descoperit umblarea cu Dumnezeu, care mi-a dat putere să trăiesc la înălțimea Cuvântului Său și m-a făcut în stare să acționez conform Spiritului Său. Știu că din când în când mi-a mai scăpat mingea din mână. Știu că zgura mea n-a fost complet arsă. De fapt, chiar atunci simțeam dogoarea focului. Dumnezeu mi-a reamintit că harul Său îmi este de ajuns – că focul va mistui doar zgura, atâta vreme cât mâna mea

rămânea în mâna Sa. Această “întâlnire”, lăsată pe mâna Sa suverană, putea să se dovedească a fi spre binele meu.

“Bine, Doamne, atunci să-i facem față împreună.”

Întâlnirea începe

Cineva mi-a înmănat un exemplar din ordinea de zi. Trecând cu privire peste ea, am văzut care era obiectivul declarat: “Această întâlnire are ca scop exprimarea îngrijorărilor și observațiilor în ceea ce-l privește pe autorul și vorbitorul Jim Hohnberger, în legătură cu volumul *Evanghelia este despre oameni*.”

Conform programului, întrunirea trebuia să înceapă dimineața, la 8:30, și să se încheie la ora 11. Anticipasem care vor fi sentimentele ce mă vor încerca în acele momente, dar spre surprinderea mea, nu mă bântuia niciun fel de neliniște. Păream cuprins de o liniște pe care nu o credeam posibilă. Iar în noaptea de dinainte dormisem destul de bine. “Îți mulțumesc, Doamne! Chiar ești aici, alături de mine!” mi-am zis eu, răsuflând ușurat.

Întâlnirea era condusă de persoana din administrația bisericii. Evident, în ultimul moment, asociatul meu îi ceruse să conducă el ostilitățile.

Rugăciunea era primul punct pe ordinea de zi, apoi fiecare dintre cele șapte persoane și-au prezentat nedumeririle. Alocuțiunile lor au variat în lungime și în profunzime și au ridicat probleme care ar fi necesitat cel puțin o oră pentru a primi un răspuns complet și adecvat. Totuși, după ce fiecare vorbitor și-a încheiat intervenția, eu m-am ridicat și am încercat să prezint problema din punctul meu de vedere, în cinci minute sau mai puțin. Scopul meu principal era acela de a arăta și fața cealaltă a problemei. Soția mea mi-a spus ulterior că s-a bucurat văzând calmul, claritatea și curajul răspunsurilor mele. În acele momente, eu eram mult prea implicat pentru a putea analiza cât de eficient răspundeam. Dar Dumnezeu e întotdeauna lângă noi în timp de necaz. Privind în urmă, îmi dau seama de minunea înfăptuită de harul Său, care mi-a liniștit emoțiile puternice cu care mă luptasem în zilele precedente.

Întâlnirea s-a dovedit a fi mai dificilă pentru fiul meu mai mare și pentru editorul meu de limbă spaniolă decât a fost pentru mine. Matthew a fost atât de deranjat de unele informații greșite și de unele prezentări părtinitoare, încât abia a putut să stea cu fundul lipit de scaun. El însuși

avusese de îndurat focul prietenesc tras de unii dintre aceiași indivizi. Matthew este un om foarte expresiv, cu un simț ascuțit al dreptății. A fost aproape insuportabil pentru el să stea jos și să asculte, fără să aibă ocazia să îndrepte situația.

Fără cunoștința mea, o prietenă și colaboratoare de-a mea a stat tot timpul întâlnirii dincolo de ușă și a tras cu urechea la tot ce s-a discutat. Ulterior, mi-a explicat că pur și simplu trebuia să audă cu urechile ei. Desigur, a crezut că în viața lui Jim există cine știe ce păcat mare și negru, de a fost nevoie să fie convocată o asemenea întâlnire. Se aștepta să audă acuzații grave, dar nu a ieșit la iveală nimic de genul acesta. La sfârșit, a fost de-a dreptul enervată. În viziunea ei, acuzațiile nu erau altceva decât o largă varietate de păreri cu privire la cum ar trebui un om să-și trăiască viața.

Unul dintre aspecte îi viza pe tineri și problema căsătoriei. Eu și Sally considerăm că, atunci când copiii devin adulți, ei devin în mod categoric responsabili pentru propriile decizii și fapte, sunt liberi din punct de vedere moral și își pot alege partenerii de viață pe care și-i doresc.

Noi credem că părinții ar trebui să-și asume mai degrabă rolul de sfătuitori, decât pe cel de dictatori. Îi încurajăm pe tineri să ceară sfatul părinților ambilor parteneri. Totuși, în final, decizia le aparține tinerilor implicați. Ei au dreptul de a decide cu cine și când să se căsătorească, chiar dacă unul sau mai mulți părinți nu sunt de acord. Dar nu toată lumea care a participat la întâlnire era de acord cu această perspectivă – lucru care a cauzat un mic război între noi.

Un alt subiect l-a constituit lectura mea. Unul dintre puținele mele hobby-uri este cititul de literatură protestantă din perioada Reformei, adică ceea ce s-a scris între secolele XVI și XVIII. Mulți dintre autorii acelei epoci au scris din perspectiva descoperirii minunatei lumini a unei religii autentice, trăite cu sufletul, în contrast cu acea cortină groasă de întuneric doctrinal. Scrierile lor constituie o combinație de adevăr și eroare, iar criticile mele erau îngrijorați că m-aș putea molipsi și, posibil, perpetua aceste erori.

Eu cred că citirea lucrărilor lui Luther și ale lui Wesley nu mă face luteran sau metodist mai mult decât mă face evoluționist simpla lecturare a revistei *National Geographic*. Le-am cerut criticilor mei să-mi dea exemplul de o propoziție, din oricare dintre cărțile mele, sau de o afirmație

din predicile mele înregistrate care să aducă o dovadă în sprijinul îngrijorărilor lor. Nimeni n-a adus nimic. În zilele Reformei, oamenii erau arși de vii pentru simplul fapt că dețineau cărți interzise. Să ne ajute Domnul să nu ajungem niciodată să folosim atât de greșit controlul pe care îl deținem!

Un altul a pus în discuție integritatea mea, deoarece uneori nu înțelesesem o întrebare ce-mi fusese pusă și nu întotdeauna am răspuns așa cum ar fi răspuns el într-o situație anume. Acum, recunosc sincer că mai dau și cu bâta în baltă din când în când. Dumnezeu nu a terminat de lucrat cu mine – cum nu a terminat cu niciunul dintre noi. Cu toții trebuie să fim răbdători unii față de alții. Dar nu cred că greșelile și gafele pe care le comitem sunt neapărat “o problemă de integritate”. Definiția de dicționar a *integrității* este “caracter integru; sentiment al demnității, dreptății și conștiinciozității, care servește drept călăuză în conduita omului; onestitate; cinste; probitate”⁴ David a spus despre sine: “umblu în nevinovăție” [integritate, cinste]⁵ Cu alte cuvinte, el nu a încălcat cu bună știință principiul moral. Pot afirma cu sinceritate că în exemplele citate de detractorii mei nu am încălcat cu bună știință sau voit niciun principiu moral. Pur și simplu am înțeles greșit întrebarea care îmi fusese adresată, conform cu perspectiva mea asupra situației și conform personalității mele.

Au mai fost și alte aspecte legate de stilul de viață care au fost puse în discuție de criticii mei și asupra cărora am avut perspective diferite – dintre care niciuna nu cred că a pus vreo problemă de ordin moral sau vreo încălcarea a vreunui principiu.

Pe măsură ce întâlnirea progresează, am început să-mi dau seama că scopul real nu era acela de a lua în discuție mesajul cărții respective, ci mai degrabă de a-l discredita pe scriitorul ei. Acum știu de ce reformatorilor nu li s-a permis aproape în nicio ocazie să-și prezinte opiniile și să-și clarifice poziția. Dacă li s-ar fi îngăduit să facă acest lucru, ei ar fi neutralizat acuzațiile false și ar fi scos la iveală informațiile greșite.

Ultimul dintre vorbitori s-a ridicat și și-a rostit cu elocvență preocupările în ceea ce privea persoana mea, reafirmând unele dintre

4. DEX 1998, “integritate”

5. Psalmi 26:1

aspectele amintite anterior. El a concluzionat, propunând nu numai ca volumul *Evanghelia este despre oameni* să nu fie publicat, ci și celelalte cărți al căror autor sunt eu să fie retrase de pe rafturi.

M-am uitat la ceilalți șase. Avea vreunul dintre ei să obiecteze la această propunere finală? Toți au rămas tăcuți. Nu am putut decât să trag concluzia că erau de acord. M-am ridicat pentru ultima oară și mi-am prezentat succint intențiile și faptele încă o dată. Când m-am așezat, am simțit pacea coborând în sufletul meu. Reputația și viitorul lucrării mele erau în mâna lui Dumnezeu. Dacă încă avea pentru mine ceva de făcut, atunci va găsi El calea potrivită.

Acum sosise momentul ca editorul meu să-și exprime opiniile. Toată lumea s-a întors ca să-l poată vedea direct. Care vor fi concluziile lui? Oare e de acord cu criticii mei? Va stopa publicarea cărții *Evanghelia este despre oameni*? Va retrage din circulație celelalte cărți ale mele? Bătaia unei tobe s-ar fi potrivit foarte bine momentului – cel puțin în inima mea!

Editorul meu s-a ridicat și a început să vorbească:

“Mă bucur că am participat la această întâlnire. A fost foarte utilă. Ca editură, noi avem două criterii principale de selecție a autorilor și a materialelor pe care le publicăm. Avem diferite procedee prin care ne asigurăm că aceste criterii sunt întrunite. Principalul este să reflectăm corespunzător doctrinele și standardele bisericii lui Dumnezeu. Deci, prima întrebare pe care o punem este următoarea: 'Publicația propusă este corectă din punct de vedere doctrinal?'

A doua întrebare este: 'Autorul predică și susține concepte în conformitate cu doctrina noastră? Trăiește o viață de creștin? Va compromite numele bisericii lui Hristos?'

Pentru a găsi răspuns la prima întrebare, am trimis manuscrisul lui Jim la unul dintre cei mai conservatori teologi ai bisericii noastre – anterior acestei întâlniri și fără știrea lui Jim. Răspunsul lui a fost scurt. Deoarece nu a găsit nicio eroare doctrinală, cartea a primit avizul de a merge mai departe.

În ceea ce privește a doua întrebare, noi nu avem nicio dovadă că Jim nu ar trăi ceea ce predică și promovează. Atât cât ne putem da noi seama, stilul lui de viață este în conformitate cu standardele bisericii. Întâlnirea

de astăzi a adus în discuție pur și simplu diferențe de opinie personală cu privire la aspecte neimportante privitoare la modul în care cineva alege să-și trăiască viața. Aceste lucruri nu intră în sfera preocupărilor noastre.”⁶

După încheierea întâlnirii, acea persoană pe care nu o cunoșteam foarte bine m-a tras deoparte și mi-a spus: “Jim, îți datorez niște scuze. Ceilalți m-au convins că venirea mea aici va fi un act onorabil din partea mea. Dar am greșit. Mă ierți?”

“Sigur că vă iert. Haideți să învățăm fiecare câte ceva din această experiență și să nu o mai repetăm”, i-am răspuns eu.

L-am întâlnit recent pe acest domn și s-a scuzat din nou: “Jim, acum eu însumi mă găsesc în fața plutonului de execuție și pot să înțeleg cum te-ai simțit tu atunci. Te rog să mă ierți că am luat și eu parte la acea întâlnire.”

Astăzi, calea mea nu se intersectează prea des cu cea a celorlalți șase indivizi. La trei dintre ei, împreună cu familiile lor, le-am oferit ocazia de a ne întâlni împreună cu un specialist neutru pe probleme de reconciliere, dar până în prezent au refuzat oferta. Ușa inimii mele este încă deschisă în această privință pentru ei toți.

Diferențe de opinii

De ce ne temem de lucruri care, în final, sunt în beneficiul nostru? N-am murit în urma acelei experiențe – așa cum credeam că se va întâmpla. În schimb, am învățat o mulțime de lucruri.

Mai mult decât orice, am făcut progrese în faptul de a mă baza pe Domnul meu. El nu m-a dezamăgit! A fost acolo, cu mine. Harul Lui mi-a fost de ajuns. Mi-a oferit exact ce am avut nevoie atunci când am avut nevoie. Încrederea mea în El a crescut pas cu pas.

Am reușit să văd exact o parte din zgura mea ce trebuia să treacă prin procesul de rafinare. Până nu ești pus într-o situație similară, greu îți dai seama cât de adânc este înrădăcinat instinctul de conservare. În timp ce mă luptam cu producțiile propriei mele minți, înainte de întâlnire, a trebuit să îi țin piept acestui instinct și să-mi las reacțiile în seama voinței lui Dumnezeu, în repetate rânduri.

6. Acest editor a publicat până la urmă Evanghelia este despre oameni, carte care a devenit best-seller în acel an.

De asemenea, am înțeles mai bine cum funcționează relațiile umane. Mi-am dat seama că mă confesasem unora dintre acești șapte oameni, presupunând că îmi sunt prieteni. Dar am descoperit în modul cel mai dureros că unii dintre ei au folosit greșit destăinuirile mele, în avantajul lor. Acum am mult mai multă grijă ce vorbesc și cu cine. Astăzi, nu împărtășesc anumite lucruri până nu sunt sigur de loialitatea și de integritatea interlocutorului meu.

În sfârșit, m-am maturizat în înțelegerea modului în care *nu* trebuie să reacționez în cadrul unui conflict personal. Există o metodă biblică de a trata problemele apărute între noi, care nu presupune un pluton de execuție.

Un pluton de execuție nu dovedește nimic și nu aduce niciun beneficiu spiritual. Aș putea forma pe loc o grupare similară, din persoane care au preocupări – perspective diferite asupra anumitor probleme – cu privire la oricare dintre cei șapte indivizi. Aș putea organiza o întâlnire în care să-i discreditez și în care să-i prezez să se conformeze viziunii mele asupra situației. Dar în felul acesta nu vom ajunge niciodată la unitate. Niciodată!

Trebuie să începem prin a înțelege mai bine diferența dintre unitate și uniformitate. De fapt, eu tratez acest subiect în capitolul “Unitate sau uniformitate” din cartea *Evanghelia este despre oameni*.

Trebuie, categoric, să contribuim fiecare cu ce avem. Niciunul dintre noi, oamenii, nu a atins perfecțiunea. Cu toții avem dezechilibre în caracterul nostru, față de care suntem orbi, dar care sunt evidente în ochii altora. Și sunt zone în care, în mod sincer și cinstit, vedem lucrurile diferit unii de alții. Dumnezeu are modalități de a lucra cu fiecare dintre noi, astfel încât să avem de câștigat, nu de pierdut de pe urma deosebirilor dintre noi. “După cum fierul ascute fierul, tot așa și omul ațâță mânia altui om.”⁷

Dar modul nostru de abordare este crucial. De el depinde rezultatul final. De asemenea, are un efect major asupra mărturiei pe care o dăm în fața lumii. Necreștinii nu vor fi convertiți atât de mult de adevărul pe care îl rostim, cât de modul în care punem în practică acel adevăr față de cei cu care nu suntem de acord. Despre acest lucru e vorba în cartea *Evanghelia este despre oameni*. Ce ironie! Tocmai cartea care a cauzat acea dispută

7. Proverbe 27:17

tratează exact ceea ce s-a întâmplat cu acea ocazie! De fapt, exact la mijlocul cărții, este citată o afirmație extrem de prețioasă:

“Nu poate exista o dovadă mai convingătoare că avem spiritul lui Satana, decât tendința de a-i răni și a-i distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau lucrează altfel decât considerăm noi că ar fi bine.”⁸

Cât de important este pentru noi să evaluăm spiritul care ne motivează faptele! Încercarea de a pune pe cineva la punct, de a îndrepta pe cineva, poate părea un lucru foarte corect, foarte adecvat și foarte pios – și totuși spiritul lui Satana să ne îndemne spre acest lucru. Cum putem să ne raportăm la aceste diferențe în spiritul lui Dumnezeu? Vom studia această problemă pe parcursul cărții de față.

Plutonul tău de execuție

Nu am scris această carte pentru câștigul meu. Am scris-o pentru tine. Când m-a chemat să scriu și să țin cuvântări, Dumnezeu m-a inspirat ca stilul meu să se bazeze pe experiența personală, acumulată în procesul de aplicare în viața mea a principiilor Sale. Am descoperit că, în felul acesta, cititorul și ascultătorul pot să înțeleagă pe deplin realitatea prezentată.

Plutonul tău de execuție poate se va diferenția de al meu. Poate apărea de după ușile închise ale propriei tale case. Frate împotriva fratelui, soră împotriva surorii. Mamă împotriva tatălui și părinte împotriva copilului. În biserică, acest pluton se poate forma în comitetul de propuneri. Oameni care se luptă pentru conducere, control și influență. La serviciu, ia forma favoritismului din partea șefului, a competiției pentru o promovare sau a cine primește primul te miri ce. În cadrul prieteniei, deseori are legătură cu gelozia și dorința de a reprezenta o prioritate sau a avea parte de timp cât mai mult. În lucrare, poate fi vorba despre cine e considerat lider, cine primește mai multe invitații de a fi vorbitor sau cine e mai apreciat și aplaudat.

Îndrăznesc să spun că sunt un milion de posibile scenarii. Totuși, toate au în comun anumite trăsături. Toate încep cu un anume sentiment de nemulțumire. Pe măsură ce acest sentiment este hrănit, apare din ce în ce mai mare dorința de a controla. Și, mai devreme sau mai târziu, se ajunge la plutonul de execuție.

8. Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, (Editura “Viață și Sănătate, 2006) p. 456

Alegerea ta

Haideți să ne punem nouă înșine câteva întrebări pertinente. Facem noi parte din vreun astfel de pluton? Ne hrănim propriile sentimente de nemulțumire cu privire la ceva sau la cineva? Găsim scuze pentru dorința de a lua lucrurile în propriile mâini? Cine deține controlul?

Dacă te afli de partea cealaltă a armei, în fața plutonului de tragere, cum reacționezi? Fugi și te ascunzi? Capitulezi? Ataci? Sau rămâi pe poziție?

Dacă vei rămâne pe poziție cu mâna ta în mâna lui Hristos, vei vedea că focul va arde doar zgura din caracterul tău. Iar aurul tău se va purifica. Așa folosește Dumnezeu acțiunea răului.

Iosif a trebuit să facă față unui pluton de execuție devastator. Propriii frați l-au vândut. Dar el a rămas pe poziție cu Dumnezeu la conducerea vieții lui. La final, a putut să se uite în fața adversarilor lui și să spună: “Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine.”⁹

Nimic nu ne poate atinge viața, fără ca mai întâi să fi trecut pe la tronul de har. Acest lucru a fost valabil în ceea ce privește nedreptatea din viața lui Iosif, a lui Isus, a valdenzilor, a lui Hus, Ieronim, Wycliffe, Luther și probabil că și viața mea și a ta. Nu că ne-am pune noi cu acești “uriași”, dar cu siguranță că în lumile noastre insignifiante, Dumnezeu ne cheamă pe fiecare să stăm de partea principiilor Sale, prin puterea Sa și pentru slava Sa.

Dar de ce partea cealaltă pare că *nu vrea* să ne asculte? De ce sunt atât de multe măsuri procedurale? De ce le e atât de frică de investigații detaliate? De ce nu e permisă dezvăluirea tuturor faptelor? De ce există o discrepanță atât de evidentă între vorbe și fapte, în spatele scenei?

9. Geneza 50:20

ÎN FAȚA PLUTONULUI DE EXECUȚIE

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. De unde știi când trebuie să lași la o parte instinctul de conservare și să cooperezi cu Dumnezeu pentru slava Sa?
2. Poți să te ridici deasupra nedreptății? Sau simțul tău ascuțit de dreptate îți stă în cale?
3. Îți cere Dumnezeu să tratezi pe toată lumea în mod corect?
4. Prin ceea ce faci, ești prieten sau “priedușman”?
5. Când ești depășit numeric și strategic, simți prezența lui Dumnezeu de partea ta?
6. Ești implicat în vreo acțiune îndreptată împotriva altcuiva?
7. Știi cum să lași în mâna lui Dumnezeu propria persoană, situație și emoții?
8. Crezi că atunci când omul închide o ușă, Dumnezeu deschide un geam?
9. De ce te temi de ceea ce, în final, îți va fi de folos?
10. Vrei să progresezi în experiența învățării să te bazezi complet pe Domnul?
11. Formezi cumva un pluton îndreptat împotriva cuiva?

O inimă împietrită

Să ne apropiem cu o inimă curată... cu inimile stropite și curățite de un cuget rău... – Evrei 10:22

Uimit, înmărmurit și nedreptățit, m-am întors acasă. Desigur, eram bucuros că editorul meu nu renunțase la *Evangelhia este despre oameni*, dar în mintea mea încercam să pun totul cap la cap. De ce se întâmplase așa ceva?

Un amalgam de amintiri din ultimii ani mi se învârteau haotic prin minte, fără niciun sens. Pur și simplu nu aveau nicio noimă și nu știam ce trebuia să înțeleg din tot ce se întâmplase. Eram terminat. Voiam time-out – ca în baschet. Când echipa adversă te asaltează din toate părțile și ești în defensivă, ceri time-out ca să găsești o nouă abordare. Aveam nevoie de timp să mă consult cu Antrenorul meu. Știam că El deține experiența, înțelepciunea și viziunea de care aveam eu nevoie. Știe cum să mă îndrume pentru următoarea partidă.

În timpul săptămânii care am urmat, mi-am luat acel time-out. Deseori mă așezam pe genunchi sau porneam în plimbări lungi. “Doamne, sunt derutat. Nu prea pot să rezolv această situație sau să înțeleg ceva din ea. Ajută-mă!”

Am început să recitesc Evangheliile cu ochii unui căutător disperat, iar ceea ce am descoperit nu numai că m-a uimit, dar m-a și ajutat să înțeleg totul mai bine.

Doi tâlhari

Atârnând între cer și pământ, Isus era flancat de doi răufăcători – amândoi condamnați pentru aceleași fapte, amândoi condamnați la aceea moarte hidoasă. Niciun privitor n-ar fi putut să-i distingă unul de celălalt. Dar Isus a simțit că unul are o inimă supusă, iar celălalt o inimă împietrită.

Eu bănuiesc că amândoi tâlharii Îl văzuseră pe Isus în sala de judecată și pe drumul spre Calvar și probabil că-L auziseră și-L văzuseră în timp

ce le slujea mulțimilor de-a lungul celor trei și ani jumătate de lucrare publică.

La început, amândoi și-au bătut joc de Isus. Apoi suferința l-a făcut pe unul dintre ei să devină mai disperat și mai sfidător – o marcă a inimii împietrite. Gura lui era ca un pluton de tragere, împruscându-L pe Isus cu insulte și vorbe de dispreț. În același timp, voia să-L folosească pe Isus în avantajul lui. “Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși și mântuiește-ne și pe noi!”¹ Dar nici măcar propriul tovarăș n-a putut să fie de acord cu el.² Mîntea lui era înverșunată, împietrită.

Acest om avea multe în comun cu preotul Caiafa și cei ca el. Și ei L-ar fi folosit cu bună știință pe Isus în avantajul lor. Dacă Isus ar fi fost în conformitate cu politica, puterea și poziția lor, L-ar fi primit ca pe unul de-al lor. L-ar fi urmat cu plăcere în alungarea romanilor și cucerirea lumii. Dar pentru că Isus se adresa inimilor, nu orgoliilor, nu renumelui și nu imperiilor, nu avea nicio valoare utilă pentru ei. Stăteau toți în jurul crucii, bucurându-se de suferințele Lui, luându-L în bătaie de joc, provocându-L și umilindu-L.

Tâlharul din partea cealaltă a lui Isus asista la ce se întâmpla. Asculta ironiile marilor oameni așa-zisi religioși și le compara cu mărturiile trecătorilor care Îl apărau pe Isus. Îl văzuse pe Isus lăsându-Și trupul puternic și musculos să fie mutilat de ciocan și de cuie. Îl auzise pe Isus șoptind o rugăciune de iertare pentru călăii Săi – în timp ce el, tâlharul, îi blestema în agonie. Duhul Sfânt a creat în mîntea lui un lanț de dovezi, văzându-L pe Isus – așa vînat, batjocorit și atârînd pe cruce – ca Miel al lui Dumnezeu care îndepărtează păcatul lumii, păcatul *lui*. Speranța acestui tâlhar s-a amestecat cu disperarea în timp ce a strigat acele cuvinte de neuitat, pline de speranță și încredere: “Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!”³

Acești doi tâlhari ne reprezintă pe mine și pe tine. Îi reprezintă pe toți cei care au trăit vreodată pe acest pămînt. Cu toții am păcătuit și merităm moartea. Hristos a murit pentru toți, dar nu toți vom beneficia de moartea Sa. De ce? Din cauza unei inimii împietrite.

1. Luca 23:39

2. Vezi versetele 40 și 41

3. Luca 23:42

Dar tu? Dar eu?

Care dintre tâlhari reprezintă experiența ta? Sunt sigur că dorim cu toții să ne identificăm cu cel căruia i s-a promis un loc în Paradis. Dar să privim problema în profunzime!

Vezi anumite lucruri cu atâta siguranță, cu atâta precizie, încât nu există loc pentru altcineva să le vadă diferit, să le înțeleagă sau să le susțină diferit? Ești atât de sigur de înțelegerea pe care o ai cu privire la a Doua Venire, de exemplu, sau cu privire la stilul de viață sau la standardele în educația copilului, încât pornești micul tău jihad împotriva acelor care îndrăznesc să aibă o altă viziune asupra aceluiași lucru? Ești atât de înțepenit, încât niciun argument sau dovadă nu te poate clinti din loc? Ești convins că restul lumii greșește; e ori ca tine ori deloc? Ești părtinitor, încăpățânat și îngust? Devii ostil, critic și condamni până în punctul în care mănânci de vie reputația cuiva? Ești asemenea celor care l-au omorât cu pietre pe Ștefan⁴ – surd la părerile altora și indispus să pleci urechea la o înțelegere mai clară a ceea ce e adevărat? Ești “netăiat-împrejur cu inima și cu urechile”, crezând că le știi pe toate, nevrând să ascuți părerile altora în afară de părerea ta? Dacă da, înseamnă că ți-ai “astupat urechile” și că opui rezistență în fața Duhului Sfânt.⁵

Sau ești ca Ștefan, care le-a ținut piept acelor inimi furioase și împietrite, rugându-se: “Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta”⁶?

Hai să examinăm trăsăturile contrastante de mai sus. Niciunul dintre noi nu marchează 100 de puncte întotdeauna pe tabela binelui, dar care tabelă predomină în viața ta? Du-te! Întreabă-ți partenerul de viață, copiii, frații, prietenii, rudele, frații de la biserică, vecinii și colegii de serviciu – pe cei care îți vor spune adevărul. Întreabă-i dacă ai o inimă împietrită sau o inimă supusă. Realizează un sondaj. Compară rezultatele cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu și roagă-L pe Duhul Sfânt să se adreseze conștiinței tale. Dacă ești în principal împietrit, e foarte posibil ca mariajul tău să fie rece, copiii tăi să fie răniți, iar prietenii distanți și jigniți. Desigur, cu toții mai facem gafe, dar care trăsături predomină în viața ta?

4. Vezi Fapte 7:51-60

5. Vezi versetele 51 și 57

6. Versetul 60

Inima împietrită

Gândește: "Eu le știu pe toate."
"Nu am eu toate răspunsurile, dar tot știu câte ceva!"

Religios în exterior; respectă regulile.

Defensiv / în apărare

Perfect, nu poate greși niciodată

Se scuză foarte rar; nu se schimbă

Cere încredere și iubire din partea celorlalți

Trăiește pentru sine

Îi critică și îi acuză pe alții pentru problemele lui

Intolerant

Folosește decepțiile ca modalitate de a-și organiza viața și relațiile

Stagnant

"Eu dețin controlul!"

Dispus să formeze legături profunde și sincere

E preocupat doar de sine

Nu e dispus să le ofere altora libertate

Condamnă, îi arată pe alții cu degetul

Îi vorbește pe alții pe la spate

E orientat spre politică, spre argumentații

Își folosește poziția în propriul câștig

Încrezător în sine

"Ori ca mine, ori deloc!"

"O să te folosesc în beneficiul meu"

Condus de om

Inima supusă

"Îmi recunosc slăbiciunile."

"Caut echilibrul!"

Sincer spiritual, predându-și zilnic inima lui Dumnezeu și Cuvântului Său.

Deschis spre interacțiune

Bland și modest

Regretă sincer și face schimbări de durată

Doritor să câștige încrederea și iubirea celorlalți

Se sacrifică pentru alții

Își asumă responsabilitatea

Tolerant

Spune adevărul și respectă libertatea de alegere a altora.

În continuă dezvoltare

"Dumnezeu deține controlul!"

Evită intimitatea

E preocupat de noi toți

Protejează individualitatea și libertatea de conștiință

Iartă

E de încredere și păstrează pentru sine destăinuirile făcute de alții.

E practic, orientat spre bunul-simț

Interesat mai mult de slujire decât de conducere

Lipsit de încredere în sine

"Arată-mi ce trebuie să fac!"

"Te apreciez pentru cine ești"

Guvernat de Dumnezeu

Sabia ta e plină de sânge? Dacă da, înseamnă că ai mare nevoie de sângele care a fost vărsat în acea zi tristă pe Golgota. Haideți să ne plecăm pe genunchi și să-I predăm lui Isus toate deciziile noastre conștiente. Haideți să lăsăm deoparte săbiile, să lăsăm dreptatea proprie și să învățăm să ascultăm cu urechile spirituale și să iubim cu inima divină. Aceasta este noua inimă și atitudinea corectă pe care Dumnezeu încearcă să le creeze în noi.⁷ Este leacul pentru inima împietrită. Dacă ne vom iubi unii pe alții⁸, oamenii își vor da seama că suntem ucenicii Săi. Iubirea dezinteresată, manifestată unii față de alții, dă mărturie în fața lumii cu privire la faptul că noi suntem adevărați ucenici. Dacă nu există sacrificiu, nu există nici dragoste. Calvarul a demonstrat ce înseamnă sacrificiul suprem pentru alții.

Cine sunt acești “alții”? Cei care nu sunt de acord cu noi. Cei care ne calcă pe bătători. Cei cu care e imposibil de colaborat. Soțul sau soția care ne enervează în fiecare zi. Acei copii care ne scot din sărite. Acele rude cu care nimeni nu se poate înțelege. Evanghelia înseamnă a muri, pentru a putea trăi. Haideți să ne ocupăm locurile alături de tâlharul pocăit și să ne rugăm: “Doamne, adu-mă în staulul inimii tale bune, astfel încât să-i pot iubi pe cei care mă șicanează și îmi pătează numele. Dă-mi nu doar o minte care să discearnă adevărul, ci și *urechi* care să audă cum Spiritul Tău cel Sfânt mă îndrumă pe cărare, pe tot parcursul zilei, și o voință care să te urmeze. Adevărul, fără Spiritul Tău, poate fi prea aspru, în timp ce faptul de a mă baza doar pe Spiritul Tău, fără adevăr, poate fi o simplă goană după senzațional. Dă-mi echilibrul care îmi lipsește, astfel încât să-i pot iubi pe cei de neiubit și să mă împrietenesc cu cei fără prieteni.”

Care tâlhar sunt eu?

Nimic nu scoate în evidență mai clar existența unei inimi împietrite decât contactul cu o inimă supusă. Inima ascultătoare a lui Abel a înfuriat inima împietrită a lui Cain. Inima supusă a lui David a provocat inima împietrită a regelui Saul. Inima ascultătoare a magilor a întărâtat inima împietrită a lui Irod.

7. Vezi Psalmi 51:10

8. Vezi Ioan 13:35

Isus, modelul suprem de inimă supusă, a atras inimile ascultătorilor Săi. Dar cei cu inimă împietrită erau înrăiți și dezgustați de El. Dar tu? Dar eu? Când suntem puși la probă, vom îngroșa rândurile lui Hristos sau ale cezarului? Vom trece de partea principiilor sau a politicii? A libertății de conștiință sau a controlului obsedant?

Putem observa această polarizare între inimile supuse și inimile împietrite pe tot parcursul vieții lui Isus, până la cruce.

Inima împietrită

Irod cel Mare (Matei 2:1-18)
 Cărturarii și fariseii (Matei 23)
 Consătenii lui Isus din Nazaret (Luca 4:16-30)
 Membrii Sinedriului (Ioan 5)
 Cei nouă leproși (Luca 17:11-19)
 Marii-preoți și bătrânii poporului (Ioan 11:46-54)
 Samaritenii (Luca 9:51-53)
 Tânărul bogat (Matei 19:16-22)
 Mulțimile care L-au urmat pe Isus pentru pâine și pești (Ioan 6:26, 66)
 Iuda (Marcu 14:10, 11)
 Ana și Caiafa (Ioan 18:13-24)
 Pilat din Pont (Ioan 18:28 – 19:19)
 Irod, tetrarhul (Luca 23:8-12)
 Tâlharul de pe cruce (Luca 23:39)

Inima supusă

Maria, mama lui Isus (Luca 1 și 2)
 Păstorii (Luca 2:8-17)
 Simeon și Ana (Luca 2:25-38)
 Paralizatul de 38 de ani (Ioan 5)
 Unul dintre leproși (Luca 17:11-19)
 Maria Magdalena, Marta și Lazăr (Ioan 11:1-44)
 Femeia sirofeniciană (Marcu 6:24-30)
 Omul posedat de demoni (Marcu 1:23-27)
 Copilașii care au venit pentru a fi binecuvântați de Isus (Marcu 10:13-16)
 Orbul Bartimeu (Marcu 10:46-52)
 Nicodim (Ioan 3:1-21; 7:50-53; 19:39)
 Levi Matei (Luca 5:27-32)
 Femeia de la fântână (Ioan 4:5-30)
 Celălalt tâlhar de pe cruce (Luca 23:40-43)

Concentrat într-o singură direcție

Analizând contrastul dintre inimile împietrite și inimile supuse, maleabile, am început să fiu frământat de modul în care Isus S-a purtat cu oamenii din cele două categorii. A început să mă preocupe de ce abordarea lui Isus varia atât de mult, în funcție de persoana în cauză. Isus era înțelept,

dar nu discrimina; nu condamna, dar totuși descoperea secretele anumitor inimi; era ușor abordabil, dar în același timp și provocator. Deși genera controverse, niciodată nu a intrat într-o controversă. Deși făcea apeluri puternice la conștiință, niciodată nu a obligat pe nimeni să asculte. Deși aducea argumente convingătoare, niciodată nu forța pe nimeni să creadă ca El. Am văzut că în toate interacțiunile dintre Isus și oameni, Isus Se concentra într-o singură direcție: să readucă la viață inima ascultătoare. Când aceasta era reînsuflețită, El aprofunda convingerea, încuraja credința și consolida hotărârea. Dacă inima supusă nu putea fi trezită, atunci Isus deseori nu le dădea niciun răspuns interpelatorilor Săi, le ignora întrebările sau schimba subiectul.

Într-o zi, L-a abordat un grup de cărturari și farisei, târând după ei o femeie terorizată de frică, pe care o acuzau în mod de deschis de adulter.⁹ Ei aveau “adevărul” de partea lor; aveau instituția de partea lor; aveau “legea” de partea lor. S-au prezentat în mantalele lor de pioșenie și L-au provocat pe Isus: “Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?”¹⁰

Isus a văzut că aceasta era o înscenare menită să adune muniție pentru plutonul care Îl va acuza pe El. Inimile lor erau parșive, încăpățanate și împietrite. Cu toate acestea, interesul lui Isus nu era nici acela de a contraataca, nici de a fugi de pluton, ci acela de a readuce la viață inima supusă.

El știa că femeia acuzată avea o astfel de inimă. Ea stătea acolo, tremurând de spaimă și încolăcită pe jos, în așteptarea primei pietre. Măcinată de sentimentul de vinovăție și rușine, abia a observat că acuzatorii ei plecau unul câte unul. Într-un final, Isus a întrebat-o încet: “Femeie, unde sunt părâșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?” Timidă, ridicându-și privirea și uitându-se în jur, a răspuns: “Nimeni, Doamne”. Atunci Isus, cu blândețe, a rugat-o: “Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești.”¹¹ În această femeie, Isus a găsit o inimă supusă, ascultătoare.

Dar nu același lucru se poate spune și despre farisei. Dând impresia că nu i-a auzit, Isus s-a aplecat și a început să scrie pe pământ cu degetul.

9. Vezi Ioan 8:1-11

10. Versetul 5

11. Versetele 10 și 11

Aceasta i-a enervat la culme. I-au solicitat din nou atenția: “Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus și le-a zis: ‘Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea.’”¹²

Apoi, aplecându-Se din nou, a continuat să scrie. Biblia nu ne spune ce a scris, dar eu cred că scria păcatele lor. Indiferent despre ce-o fi fost vorba, a fost suficient să-i reducă la tăcere pe acei oameni prețiși religioși. Pe măsură ce citeau, erau condamnați de propriile conștiințe și au plecat unul câte unul, începând cu cel mai în vârstă, până la cel mai tânăr. Ceea ce văzuseră îi convinsese că Isus era capabil să expună mult mai multe lucruri în fața mulțimii, decât erau ei dispuși să recunoască. Nedorind să-și mărturisească trădarea și să ajungă să fie condamnați, au părăsit scena în mare grabă. Isus făcuse apel la inima ascultătoare, dar împietrirea lor I-a blocat accesul.

Inimii împietrite îi place să se angajeze în dispute interminabile, în discuții, capcane și dezbateri care nu ajung nicăieri. Nu poți să o scoți la capăt, nu poți ajunge la o concluzie, nu poți rezolva nimic. Îți verși sufletul și îți consumi energia în acea problemă, dar te tot întorci de unde ai început – sau, mai rău, te trezești departe de cărarea bunului simț, de raționamentul logic și de soluțiile oferite de Duhul Sfânt.

Isus a avut de-a face în repetate rânduri cu inimi împietrite. Întotdeauna El a refuzat să intre în discuție cu asemenea persoane. Foarte rar le-a răspuns direct la întrebări. În mai multe ocazii, le-a răspuns tot printr-o întrebare, pentru a-i provoca să gândească mai profund.¹³ Le povestea anumite situații, aducându-i în punctul de a pronunța sentințe împotriva lor înșile.¹⁴ Uneori, Isus nu zicea nimic – părând aproape nepăsător și nepolitic.¹⁵ În alte ocazii, le răspundea cu mustăruri usturătoare.¹⁶

Spre sfârșitul lucrării Sale, Isus chiar a ținut o predică întreagă despre inima împietrită – dar nu cu înverșunare, ci pentru că e atât de derutant să ai de-a face cu o inimă împietrită!¹⁷ El i-a sfătuit pe ascultătorii Săi să fie

12. Versetul 7

13. Vezi Matei 15:1-9; Luca 20:1-8

14. Vezi Matei 21:33-46

15. Vezi Luca 23:9; Marcu 14:60, 61

16. Vezi Matei 23:27, 28

17. Vezi Matei 23

atenți la lucrurile pe care cei cu inima împietrită le cereau de la ei, să aibă grijă ca aceste cerințe să fie conforme principiilor și, în niciun caz, să nu urmeze exemplul celor cu inima împietrită. Deși zeloși în promovarea religiei lor, ei nu făceau altceva decât să influențeze negativ viața convertiților. În timp ce pretindeau că sunt foarte pioși în lucrurile exterioare, evitau să îndeplinească fapte care cereau renunțare de sine. Deși se scandalizau de un țânțar, îngھیteau o cămilă. Erau ca mormintele văruițe – curate și frumoase pe dinafară, dar pline de moarte pe interior. Ei nu voiau să-și schimbe starea pentru o viață cu totul nouă.

Spune-mi, Doamne!

Cuvintele înțelepte adresate de Isus celor doisprezece ucenici au fost: “Lăsați-i: sunt niște călăuze oarbe!”¹⁸ “Să nu dați câinilor lucrurile sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă.”¹⁹ De ce? Pentru că nu ar conduce la nimic bun. Ei nu vor pune preț pe perlele timpului vostru, a perspectivei, a energiei și a individualității voastre. Le vor folosi doar ca să vă târască și mai adânc în noroi. Cu cât vă veți atinge mai mult de acest noroi și veți intra în el, cu atât mai lipicios va deveni.

Eu am învățat din experiența proprie și din exemplul lui Isus să-mi pun întrebarea: “Doamne, au o inimă împietrită, asemenea faraonului?²⁰ Sau o inimă docilă, asemenea celor trei magi?”²¹ Spune-mi, Doamne! Arată-mi prin intermediul cuvintelor lor, a faptelor, a înfățișării și a rezultatelor lor dacă au o inimă împietrită sau o inimă supusă. Apoi arată-mi ce vrei să fac!²² Doamne, sunt ca un copil pierdut în pădure. Condu-mă Tu ca pe un orb prin acest labirint! Dă-mi înțelepciunea Ta, ochii Tăi și inima Ta, ca să trăiesc așa cum ai trăit Tu.”

18. Matei 15:14

19. Matei 7:6

20. Vezi Exod 7 - 14

21. Vezi Matei 2:1-12

22. Vezi Fapte 9:6

Un vis de la Dumnezeu?

Sam, o cunoștință de-a mea, m-a sunat într-una din zilele trecute: “Jim, am avut un vis impresionant, pe care aș vrea să ți-l povestesc. Vreau să știi tu ce părere ai.”

“Bine, Sam, spune!”

“Păi, Jim, de multă vreme mă rog la Dumnezeu să-mi dea ceva de făcut mai important decât orice am făcut pentru El până acum. Noaptea trecută am avut un vis care mă face să cred că Dumnezeu mă cheamă să renunț la tot și să mă dedic predicării și lucrării în beneficiul altora, în domeniul sănătății.” Apoi mi-a destăinuit detalii din visul lui, după care m-a întrebat: “Jim, crezi că e Dumnezeu Cel care mă cheamă?”

“Sam, acel vis poate veni atât de la Dumnezeu, cât și de la Satana, iar eu nu știu precis de la care dintre ei a venit. Cu permisiunea ta, aș vrea să-ți pun câteva întrebări înainte să-ți pot spune altceva.”

“Bineînțeles, Jim. Întreabă-mă!”

“Ai un loc de muncă în prezent?”

După o pauză, mi-a răspuns: “Nu.”

“De cât timp nu lucrezi nicăieri?”

Altă pauză: “De un an și jumătate.”

“Cu ce îți întreții familia?” Am simțit că începe să se fie jenat. Cu siguranță nu mai era tot atât de expresiv cum fusese când îmi povestise visul.

“Păi, ne descurcăm.”

“Doamne – m-am rugat în gând – să mai continuu?”

“*Continuă să-l supui testului, dar cu blândete, Jim.*”

“Sam, care e relația cu soția ta? Ea ce crede despre visul tău?”

“De ce îmi pui întrebări în aceste domenii?” Sam începea să lase impresia că e puțin în defensivă.

“Pur și simplu mă întreb dacă trăiești la înălțimea luminii pe care o ai în prezent.”

S-a scurs un moment, după care Sam a spus printre dinți: “Păi, nu prea.”

“Încă o întrebare: Când le povestești acest vis aceluia care te cunosc cel mai bine, care este reacția lor?”

Aici, vocea lui Sam a început să sune de-a dreptul beligerantă. A intrat în defensivă, justificându-se și inventând scuze. Mi-am notat în minte cât de repede s-a schimbat atitudinea lui față de mine.

Pentru a mă convinge de situație, mi-am schimbat brusc direcția și stilul. “În ciuda a ceea ce mi-ai spus, acest vis s-ar putea să vină de la Dumnezeu.”

Pe loc, s-a mai înmuiat. Barierele au căzut și a început să-mi mărturisească faptul că simțea că Dumnezeu îl cheamă. În acel moment, mi-am dat seama că stăteam de vorbă cu un om cu inima împietrită. Când am dat semne că sunt de acord cu el, a devenit prietenos, cald și entuziast. Dar când am început să exprim idei din experiența mea, care ilustrau principii ce puteau să-l ajute să-și evalueze visul, devenea rece, aspru și aproape gata de atac.

Am continuat prin a-i împărtăși principiul dat nouă de Dumnezeu, pentru a organiza lucrarea noastră și a ne califica din punctul de vedere al experienței pentru partea practică a lucrării. I-am amintit de cei treizeci de ani de liniște pe care Isus i-a petrecut acasă, ca să Se pregătească pentru cei trei ani și jumătate de lucrare publică. Am adus vorba apoi despre Moise, care a mânat oile timp de patruzeci de ani, înainte de a-și vedea propria ineficiență, lipsă de importanță și de încredere în sine. Doar după aceea Dumnezeu l-a chemat în lucrare cu normă întregă. Am amintit apoi de cei trei ani petrecuți de Saul în pustia Arabiei, înainte de a deveni Pavel, marele evanghelist. Toate acesta păreau să intre în urechi surde. Dar când i-am vorbit despre modul în care Isus le-a oferit lui Petru, lui Iacov și lui Ioan șansa de a se califica la locul de muncă, a început să-i revină auzul.

Ce înțelegeam eu din toate astea? Înțelegeam faptul că Sam voia doar să fie mângâiat pe creștet în semn de aprobare, nu voia opinia mea sinceră. Dacă mi-am dat seama că Dumnezeu îl chema în această lucrare? Nu. Dar nu asta era ideea. Ideea era (și încă este) că Dumnezeu încearcă să ne scutească de o grămadă de eșecuri, dureri de cap, descurajări, certuri și consum inutil de timp, energie și sentimente. El vrea să încercăm apa cu degetul, să vedem ce și cum. Dacă nu există o deschidere reală, practică sau logică, atunci trebuie să-i lăsăm în pace pe acești indivizi – cel puțin deocamdată. De ce? Pentru că nu au o inimă supusă.

Dar acesta e un lucru greu – greu pentru că există o multitudine de situații în care nu poți, pur și simplu, să operezi o schimbare sau să aduci echilibrul. Dacă ești și tu ca mine, un tip de genul “pune totul în ordine”, e frustrant să lași situațiile și oamenii pe seama lui Dumnezeu. Dar iată exemplul lui Isus. El a știut că polemica, forța, constrângerea și manevrele pe la spate nu fac altceva decât să înrăutățească situația. Deseori se va ivi ocazia de a interacționa din nou cu persoana respectivă și a vedea dacă inima împietrită nu cumva s-a mai înmuiat. Dacă nu, nu are niciun sens să te dai degeaba cu capul de un perete de cărămidă. Dumnezeu te va îndruma. Duhul Lui cel Sfânt te va impresiona la momentul potrivit. Cuvântul Său îți va arăta cu ce fel de inimă ai de-a face și ce dorește El să faci în fiecare situație.

Împietrit în familie

Unul dintre locurile în care te descurci foarte greu o inimă împietrită este familia – cu propriul partener de viață. Aceasta este problema pe care o avea și Jerry. O întâlnise pe Linda într-o perioadă din viața lui în care fusese în mod deosebit vulnerabil. Linda era blândă, generoasă și atentă. Părea să-l înțeleagă într-o mod în care nu mai reușea nimeni. Jerry credea că în final și-a găsit marea dragoste a vieții lui, iar prietenia lor a progresat rapid, până în fața altarului. Imaginează-ți ce dezamăgire a suferit Jerry când a descoperit că blânda și generoasa Linda pe care el o curtase era doar o glazură care ascundea dedesubt o Linda extrem de egoistă. Nevoile ei erau singurele care contau, iar dacă Jerry nu anticipa și nu îi împlinea dorințele, se bosumfla, smiorcăia și avea accese de furie.

Ani de zile, Jerry a făcut tot posibilul să fie bine – crezând, ca orice creștin, că nu avea altă alternativă. În esență, Jerry capitulase în fața Lindei. Ea comanda în casa lor, printr-o indiferență rece și explozii furtunoase. Jerry se ruga pentru ea și încerca să o facă să înțeleagă realitatea, răspunzând la toanele ei cu bunătate, iar la pretențiile ei cu îngăduință. El considera că bunătatea și răbdarea o să-i câștige inima Lindei. A înțeles faptul că ea crescuse într-o familie în care se manifestase puțină dragoste și i-a oferit multiple ocazii să se schimbe. Între timp, Linda devenea și mai înrădăcinată în egoismul ei. Avea o inimă împietrită.

În disperare, Jerry i-a cerut soluții lui Dumnezeu. Bucurându-se de experiența lui cu Isus Hristos, el a observat că Isus făcea uz și de fermitate, și de blândețe în interacțiunile cu oamenii. Jerry a început să înțeleagă festele pe care le joacă inima împietrită și variantele pe care le avea la dispoziție pentru ruperea aceluia cerc vicios. A ajuns să înțeleagă faptul că adevărata iubire înseamnă un echilibru între dreptate și îngăduință.

După multă meditație și rugăciune, el a abordat-o pe Linda: “Draga mea, nu mai putem continua așa. Calitățile tale sunt prea puține, iar defectele sunt prea multe și prea imprevizibile. Mă țin ca pe o jucărie cu care să te joci, iar acest lucru trebuie să înceteze. După cum văd eu problema, avem cinci posibilități.” Și Jerry i-a arătat o bucată de hârtie pe care scrisese variantele pe care le aveau:

1. Să rămânem așa cum suntem.
2. Să apelăm la consiliere și să punem în practică amândoi ceea ce învățăm.
3. Să stabilim limite clare, cu repercusiuni dacă aceste limite nu sunt respectate.
4. Să ne despărțim temporar.
5. Să divorțăm.

Apoi Jerry a continuat: “După părerea mea, prima și ultima variantă nu sunt nici biblice, nici acceptabile. Eu aleg, pentru început, varianta numărul doi, dar o să respect alegerea ta. Preferi consilierea, limitele sau separarea?”

Linda a început să plângă: “Nu vreau să te pierd, Jerry. Hai mai bine să reparăm ceea ce avem. Să încercăm consilierea.”

Jerry i-a permis să-și aleagă consilierul, iar Linda ne-a ales pe mine și pe Sally. În acea perioadă, aveam timp în programul nostru și pentru ei, așa că am început să ținem ședințe de consiliere, săptămânal. Linda auzise despre ideile noastre de a înlătura spinii din căsnicie, așa că a venit la prima întâlnire înarmată cu spinii pe care voia să-i înlătore Jerry.

“Doamne, m-am rugat eu, este îndepărtarea spinilor metoda adecvată în această situație?”

“Nu, Jim. În acest caz, ar fi mai bună o altă abordare.”

“Jerry și Linda”, am început, “haideți să readucem dragostea în căsnicia voastră. Haideți să readucem bucuria în casa voastră. Uite cum vom face: Fiecare dintre voi va face acele lucruri care îl făceau pe celălalt fericit la începutul relației voastre și va înceta să facă acele lucruri cu care v-ați rănit reciproc. După ce am realizat această etapă, ne vom ocupa de spini.”

Jerry a răspuns cu entuziasm și a fost gata să înceapă. Linda a devenit tăcută, bosumflată și ezitantă. După multă muncă de lămurire, a fost de acord să scrie trei lucruri pe care voia ca Jerry să le facă, astfel încât ea să se simtă iubită, iar apoi a acceptat o listă similară de la Jerry. Ulterior, după întâlnire, Jerry ne-a spus că Linda privea tema noastră ca și când i s-ar fi cerut să mănânce cine știe ce lucru scârbos, putred sau mort. Și în ciuda faptului că fusese de acord, nu și-a respectat promisiunea. Din contră, comportamentul ei s-a înrăutățit, iar tensiunile din familie s-au mărit. Jerry a făcut tot posibilul să se țină de promisiune, dar era ca și când încerca să clădească un castel de nisip cu un partener prea ocupat cu dărâmarea aceluiși castel.

După câteva luni de consiliere săptămânală și încercarea diferitelor abordări, Jerry a trebuit să recunoască faptul că Linda avea inima împietrită. Spunea cu buzele că vrea ca familia lor să meargă, că e dispusă să facă orice pentru a face posibil acest lucru, dar eșecul ei repetat de a urma orice plan de reparare a relației lor deteriorate și de reaprindere a iubirii a demonstrat falsitatea cuvintelor ei.

Jerry a trecut la următoarea variantă pe care o avea – limite mai clare. Linda a plâns din nou, iar Jerry a fost mișcat de compasiune pentru ea. Dar nu s-a produs nicio schimbare. În schimb, tensiunile au escaladat și mai mult. În ciuda tuturor lacrimilor și promisiunilor ei, Linda nu făcea nici cea mai mică schimbare în comportamentul ei de acasă. Nici măcar o singură dată nu a fost în stare să pună în aplicare un plan recomandat de noi. Aceasta este una dintre trăsăturile inimii împietrite – vorbe, dar nu fapte.

După aproape doi ani de încercări de a-și salva căsnicia, Jerry a trebuit să accepte dura realitate a faptului că Linda avea o inimă împietrită și nu era câtuși de puțin interesată să se schimbe. Ea voia să continue vechea manipulare și lipsă de decizie și să-l țină pe Jerry tot timpul pe muchie de cuțit, care la rândul lui încerca să mențină pacea în familia lor. Ca ultimă soluție, Jerry a luat măsuri pentru despărțire temporară.

Odată împietrit – pentru totdeauna împietrit?

Iată spectrul – sau un continuum, dacă vrei să-i spui așa – între cele două extreme: inima împietrită și inima supusă. Nu toți cei cu inimă împietrită sunt irecuperabili. În final, cred că vom fi surprinși de cei care se vor plasa la cele două extreme. Pe unii despre care știam că au inimi supuse îi vom găsi în rândul celor cu inimi împietrite. Iar alții, pe care i-am catalogat ca fiind de neabordat, cu timpul se vor dovedi printre cei mai ascultători. De ce? Pentru că sub coaja groasă a inimii împietrite, o inimă supusă poate mocni, așteptând doar scânteia potrivită a convingerii să se aprindă și să izbucnească într-un foc strălucitor de dragoste. De unde ne putem da seama? Păi noi nu putem. Doar Dumnezeu poate.

Să-l luăm de exemplu pe Saul din Tars, care a devenit marele misionar Pavel. Saul era ferm și încăpățânat. Persecuta nou-născuta biserică creștină ca un bulldog care se repede la un os. Când Dumnezeu, într-o viziune, i-a spus lui Anania să meargă și să se ocupe de Saul din Tars, astfel încât acesta să-și recapete vederea, Anania a fost foarte sceptic. “Doamne, ești sigur că știi exact ce-mi ceri? Omul ăsta are o inimă împietrită, mai împietrită decât orice altă inimă. Nu cumva o să mă bag singur în gura lupului?”²³ (Vezi Fapte 9:10-18)

Dar Dumnezeu a sesizat inima supusă a lui Saul. El, care citește toate inimile, știe când ar trebui oamenii “lăsați în pace” și când e timpul să bați la ușă, să cauți o inimă ascultătoare, care abia așteaptă să fie readusă la viață. De unde știm când survine această schimbare? Având întotdeauna noi înșine o inimă supusă.

Cum batem la ușă? Așa ca Isus. Cu o discuție curajoasă.

23. Vezi Fapte 9:10-18

INIMA ÎMPIETRITĂ

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Ai o inimă împietrită atunci când te confrunți cu cei care văd lucrurile altfel decât tine?
2. Ai o inimă supusă? Ești dispus să ascuți și cealaltă parte, onest și fără prejudecăți?
3. Vânezi o poziție, un post sau puterea? Sau te lași guvernat de principii?
4. Pentru tine sunt mai importante inimile sau mândria și influența?
5. Îi poți ierta pe cei care te fac să suferi?
6. Care tâlhar de pe cruce reprezintă cel mai bine experiența ta?
7. Ești atât de sigur pe modul în care vezi anumite lucruri, încât nu există loc pentru o altă părere?
8. Ești părtinitor și încăpățânat?
9. Îi vei întreba pe cei care te cunosc în ce parte a spectrului consideră că te situezi?
10. Tu ce ai fi făcut cu femeia prinsă în adulter? Ai fi omorât-o cu pietre? Sau i-ai fi scos reînviat inima supusă?
11. Ești mai interesat de promovarea religiei tale sau de găsirea sufletelor pierdute?
12. Te asemeni mai mult cu Sam sau cu Linda?
13. Deseori “spui”, dar nu “faci”?

Discuții curajoase

Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, l-ai câștigat pe fratele tău. – Matei 18:15

“Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?” ‘Cine ești Tu, Doamne?’ a răspuns el. Și Domnul a zis: ‘Eu sunt Isus pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.’ Tremurând și plin de frică, el a zis: ‘Doamne, ce vrei să fac?’ ‘Scoală-te’, i-a zis Domnul, ‘intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci.’”¹

Ei, aceasta este o discuție curajoasă! Dintre toți iudeii, Saul devenise cel mai îndârjit persecutor al ucenicilor lui Isus. Nefiind mulțumit să-i hărțuiască doar la el acasă, Saul i-a urmărit până în Damasc, având scrisori de autorizare din partea ierarhilor bisericii desemnate de Dumnezeu.

Dar Dumnezeu știa despre Saul ceva ce nimeni altcineva nu mai știa. Sub exteriorul dur de fariseu mândru, se ascundea o conștiință blajină. Atitudinea lui Ștefan din timpul procesului și execuției sale a fost o săgeată ascuțită care a străpuns punctul cel mai sensibil al lui Saul. Încercările lui de a-și ignora conștiința erau ca încercarea de a da cu piciorul într-un “țepuș”. Dumnezeu a văzut lupta lui. Știa că o rază de lumină atinsese inima lui Saul. În ciuda faptelor lui și în ciuda rațiunii și a bunului-simț, Isus l-a confruntat pe Saul.

Acesta este principiul biblic: “Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, l-ai câștigat pe fratele tău.”²

Trebuie notat că Scriptura nu spune: “Du-te, dacă ai chef” sau “Du-te, dacă știi cum să vorbești” sau “Du-te, dacă ești sigur că o să te asculte”. Nici “Sfătuiește-te cu altcineva, mai întâi” sau “Povestește-le altora”. Biblia spune simplu: “Du-te... între tine și el singur.”

Dar e greu! Nu e plăcut! Nu simți cum ești năpădit de scuze?

1. Fapte 9:4-6

2. Matei 18:15

- “Nu sunt în stare de așa ceva!”
- “Și ce să spun?”
- “O să mă înțeleagă greșit.”
- “Aș fi prea vulnerabil. O să mă considere prea slab și neînsemnat și o să mă joace pe degete.”
- “O să mă respingă.”
- “Mi-e teamă; nu vreau să mă duc.”

Dar poate că Dumnezeu deja “a îmboldit” conștiința fratelui tău. Mai mult ca sigur că el știe deja care este problema, iar Dumnezeu vrea să te folosească pe tine ca instrument de îndreptare a unui rău, în bine. Du-te! Lasă-ți teama în seama lui Dumnezeu. Ridică receptorul. Scrie-i o scrisoare. Trimite-i un e-mail. Invită-l acasă la tine sau ieșiți împreună în oraș. Dumnezeu îți cere să inițiezi o discuție curajoasă.

Întâi în tabără, apoi în tranșee

“Ce a spus? Ești sigur?” Eram și șocat, și rănit. “Ești a doua persoană care îmi spui asta.”

“Ce o să faci?” a întrebat Larry.

“Trebuie să-l sun. Pot să fac uz de numele tău când voi vorbi cu el?”

“Da, sigur.”

La scurt timp după aceea, formam numărul de telefon al lui Jeff. Eu și Jeff eram prieteni de câțiva ani și colaborasem la un număr de proiecte. Făceam echipă bună și aveam încredere în el, în ciuda faptului că nu căzusem de acord într-o problemă majoră. Eu cred în ceea ce numesc: “*întâi în tabără, apoi în tranșee*”. Jeff crede în ceea ce numește el: “în tranșee *acum*”.

Păreră mea e că, dacă nu știi să înoți, nu te faci salvamar. Dacă tu nu știi să înoți, cum ai putea să-i salvezi pe cei care se îneacă? Faptul că citești o carte despre salvamari și te familiarizezi cu tehnicile de resuscitare nu îți dă capacitatea practică să salvezi o victimă care se îneacă. Nu contează dacă sunt mii de oameni care se îneacă. Tu tot trebuie să înveți mai întâi să înoți și să demonstrezi că știi să-i salvezi pe cei aflați în imediata apropiere și abia după aceea ești pregătit să devii salvamar. În caz contrar, nu poți face altceva decât să le oferi celor care se îneacă informații

academice, în timp ce ei continuă să se zbată și să se scufunde în apele involburate ale păcatului.

Asta e ideea mea cu tabăra și tranșeele. Înseamnă a pune în practică Evanghelia în cadrul celor mai elementare îndatoriri și relații. Când începi să te bucuri de viața în Hristos în mijlocul încercărilor și ispitelor care apar după ușile închise, începi să înoți. Când înveți ce înseamnă conștiinciozitatea în îndatoriri pe care nu le vede nimeni, deprinderile tale de înotător încep să se perfecționeze. Când înveți să crezi o legătură între familia ta și acel Dumnezeu care îți dă putere să înoți, aproape că ești calificat să devii salvamar. Când tabăra ta este în ordine, atunci înseamnă că ești pregătit pentru primele linii ale frontului. Lui Jeff îi place să creadă că-ți poți organiza tabăra în același timp în care acționezi în tranșee. Dar de cele mai multe ori se întâmplă ca primele linii ale luptei să devină atât de solicitante, încât nevoile din tabără se acumulează și sunt ignorate, avându-se în vedere doar lucrarea mai importantă.

Eu și Jeff nu am căzut de acord. El simțea povara de a ajunge la cei din Africa ce nu auziseră niciodată numele lui Isus. Voia să încurajez pe toată lumea – indiferent de situația spirituală, asta în cazul în care exista așa ceva – să meargă și să încerce să-i salveze pe cei care pier, înainte de a fi prea târziu. Eu nu consideram că trebuie să-mi folosesc influența pentru a încuraja fără rezerve pe toată lumea să lase totul și să se ducă. Îndemnul “Duceți-vă!” al lui Jeff nu cerea o calificare; pe când îndemnul meu cerea o anumită pregătire. Nu a spus Isus: “Iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus”³

Am găsit noi acea pace din afara noastră, care ne dă putere să trăim mai presus de tendințele noastre rele, ereditare și cultivate? Ar putea spune partenerul nostru de viață că suntem cu adevărat născuți din nou? Am crescut copii care știu cum să umble alături de Dumnezeu, zilnic? Nu este aceasta puterea la care se referă Isus când ne spune să așteptăm până când vom avea putere de sus? O putere care transformă nu doar convingerile noastre, ci și alegerile noastre de zi cu zi? Jeff mi-a spus că această perspectivă era mult prea descurajantă. Dar nu aceasta este Evanghelia

3. Luca 24:49

salvatoare? Dacă nu îmi salvează căsnicia, familia și pe mine însumi, cum aș putea eu să spun și să fac ceva ce îi va salva pe alții?

Indiferent că ești de acord cu Jeff sau cu mine, nu despre asta era vorba. Era vorba despre ce e de făcut atunci când alții văd lucrurile altfel decât le vedem noi. Aici se observă mai bine în ce măsură ne-am însușit Evanghelia – dacă ne-am însușit-o –, decât se poate observa în toate adevărurile cu care suntem sau nu de acord. Așadar, l-am sunat pe Jeff – nu ca să discutăm încă o dată conceptul “mai întâi în tabără, apoi în tranșee” – ci ca să încerc să stopez zvonurile, încercările de subminare și insinuările, înainte să se transforme într-un mic război.

O discuție curajoasă

“Jeff, sunt Jim. Trebuie să clarific ceva cu tine. Știu că te iau prin surprindere, așa că, după ce îți spun ce am de spus în ceea ce te privește, vrei să revin cu un telefon peste câteva zile, ca să ai timp să te gândești la ce ți-am spus?”

Modul de abordare și atitudinea într-o discuție curajoasă au o importanță vitală. Dacă cealaltă persoană simte că vrei vărsare de sânge sau că intenționezi să o prinzi la colț, ai face mai bine să pui capăt discuției chiar atunci. Trebuie să lucrezi la propriile sentimente până când Duhul Sfânt ia în stăpânire atitudinea ta, astfel încât să-l poți “câștiga” pe fratele tău, nu să-l mustru și să-l condamni. Este principalul factor care duce la eliminarea ofensei aduse și la salvarea relației. Nu e garantat, dar categoric mărește șansele pentru o reconciliere.

“Spune, Jim” – a venit răspunsul lui Jeff. “Nu cred că trebuie să mă suni din nou. Ce te preocupă?”

“Doi prieteni mi-au spus separat despre comentariile tale negative în ceea ce mă privește pe mine și ideea mea de a pune la adăpost întâi tabăra și apoi a merge în tranșee. Mi-au mai spus, de asemenea, că te simți îndemnat să corectezi o asemenea lipsă de echilibru.”

“Da, trebuie să recunosc faptul că asta este, în mare, poziția mea. De fapt, sunt surprins că nu m-ai sunat mai devreme. M-am așteptat.”

“Jeff, nu am sunat ca să începem iar discuțiile, ca niște variațiuni pe aceeași temă. Amândoi avem opinii diferite și trebuie să ne oferim reciproc libertatea ca fiecare să-și urmeze propria conștiință. Te-am sunat să văd

dacă poți pune capăt războiului de gherilă dintre noi. Eu pot să accept punctul tău de vedere fără să te atac sau să te discreditez în fața altora. Dacă viziunea ta vine de la Dumnezeu, în final va da roade bune. Tot ce te rog este ca fiecare să facem lucrarea pe care simțim că Dumnezeu ne-a chemat să o facem, fără să ne criticăm reciproc. Avem destul de luptat cu dușmanul chiar și fără să ne considerăm unul pe altul dușmani. Dacă Dumnezeu este cu amândoi, cu tine și cu mine, se va dovedi în final și asta. Pot fi prietenul tău și în același timp pot să-ți ofer spațiu să vezi unele lucruri diferit de cum le văd eu, iar cu timpul, dacă Îl urmăm amândoi pe Dumnezeu, El va pune lucrurile la punct și fără ca noi să încercăm să ne eliminăm reciproc.”

“Jim, vreau să-mi cer scuze. Ai făcut un lucru bun, sunându-mă. De fapt, mă simt ușurat.”

Cam asta a fost, în mare, conversația noastră. În realitate, a durat cam o oră și jumătate. Fiecare am spus ce-am avut de spus, am râs și apoi ne-am cerut scuze. Fiecare a avut ocazia să clarifice situația. Am reușit să eliminăm spinul care scinda relația noastră. De fapt, prietenia noastră este mai puternică tocmai din acest motiv. Și a ta poate fi, dacă cineva va risca să aibă o discuție curajoasă.

Dacă tu ești acela, atunci adresează-te lui Dumnezeu. Lasă-L să te facă smerit și să pună în tine o inimă supusă. Pornește la drum cu Duhul Său de împăcare și cu o inimă iertătoare – precum și cu realitățile, așa cum le înțelegi tu. Nu te porni să condamni sau să verși sânge. Du-te să reînvi o inimă ascultătoare.

O tehnică ce trebuie deprinsă

Scopul principal al unei conversații curajoase nu este acela de a câștiga puncte sau a-ți exprima sentimentele, ci acela de a reclădi relația, a o vindeca și repara – nu a produce și mai mult rău. Aceasta este tehnica refacerii relațiilor, care necesită disciplină, cunoștințe, tact și suflet.

Dacă ai fost rănit sau nedreptățit, e nevoie de disciplină pentru a respecta principiul biblic: “Du-te și mustră-l între tine și el singur.”⁷⁴ E nevoie de disciplină ca să nu începi să torni varianta ta a poveștii în alte

4. Matei 18:15

urechi pline de compasiune. E nevoie de disciplină pentru a ierta cealaltă parte în inima ta, dinainte ca ea să-și ceară iertare. E nevoie de disciplină să nu fugi și să te ascunzi, să nu capitulezi și să nu ripostezi. Cum poate fi dobândită această disciplină? Scrâșnind din dinți? Nu! E dobândită printr-o experiență de rămânere în Isus.

Rănilile și durerile pe care I le-am produs noi lui Dumnezeu depășesc cu mult orice ne-ar fi putut face vreunul dintre colaboratorii noștri. L-am făcut de ocară pe Creatorul și Răscumpărătorul nostru, L-am ignorat, L-am dezonorat și L-am făcut de rușine – deseori fără să ne dăm seama, chiar și atunci când credeam că Îl reprezentăm pe El. Iar El ce a făcut cu noi? Exact ceea ce a făcut cu Saul din Tars – a căutat o ocazie să ne confrunte cu realitatea faptelor noastre. Când, în sfârșit, renunțăm la atitudinea defensivă, El ne strânge în brațe și ne face partenerii Săi. Când zilnic ne bucurăm de prezența Sa alături de noi, dobândim cunoștințele esențiale de care e nevoie pentru a stăpâni la perfecție tehnica refacerii relațiilor. Pe măsură ce ne familiarizăm cu metodele Sale, învățăm cum să ne reconstruim relațiile cu cei din jur. Pe măsură ce implementăm învățăturile Sale în viața cotidiană, dobândim tactul necesar în discuțiile curajoase.

Tactul este elementul de bază pe care îl învățăm de la Hristos. El dezvoltă în noi capacitatea de a lua în calcul sentimentele celeilalte părți și de a simți ce e bine și adecvat într-o situație dată. Ne determină să fim rezervați și să nu trântim în fața fratelui nostru doleanțele pe care le avem. Ne ajută să vorbim cu o atitudine blândă și calmă. “Voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați [pe fratele vostru] cu duhul blândeții.”⁵ A fi blând și calm *nu* e același lucru cu a fi slab și umilit. Ci înseamnă a recunoaște – și a nu uita niciodată – datoria pe care o avem față de Dumnezeu.

Când îl abordăm pe fratele nostru având convingerea că și el a fost cumpărat cu sângele lui Hristos, ne vom purta cu el ca atare. O condamnare aspră nu s-ar potrivi deloc în context. Vom evita situația în care fața, cuvintele și gesturile noastre transmit o atitudine de “superioritate”. Nu vom compara bunătatea sau presupusa noastră dreptate cu eșecurile celuilalt. Deoarece avem tact, vom evita orice manifestare de dispreț,

5. Galateni 6:1

sfidare și aroganță. Vom elimina orice dovadă de furie, ură, rea-voință, înverșunare sau supărare. În schimb, vom manifesta onestitate, deschidere și franchețe. Nu ne vom da după deget, lăsându-l pe celălalt să se întrebe despre ce e vorba, cu adevărat.

Această tehnică trebuie însușită și pusă în practică din inimă. Prin urmare, trebuie să fie precedată de o transformare a inimii. Du-te înaintea lui Dumnezeu și examinează-ți motivele și scopurile. Cere-I părerea cu privire la ce vrei să faci, deoarece abordarea ta trebuie să fie echilibrată – cu sensibilitatea cu care Dumnezeu S-a purtat cu noi și cu care vrea ca și noi să ne purtăm cu cealaltă parte implicată, manifestându-ne dorința de a reface relația distrusă.

Poți însă să vorbești atât de blând și de calm, încât să nu ajungi niciodată la problema în discuție, iar cealaltă persoană să nu înțeleagă cu ce situație vă confrunțați. Sau poți să insiști atât de mult pe ceea ce spui, încât să-l terorizezi pe celălalt cu vina și suferința ta, determinându-l să se închidă și să nu mai coopereze. Indiferent de extremă, vei ajunge să nu îți atingi scopul dorit.

În schimb, ar trebui să vorbim în mod serios, simplu, solemn, deoarece sunt în joc relațiile – care fac parte din creația lui Dumnezeu – și mântuirea. Trebuie să trecem peste tot ceea ce ne împiedică să avem o comuniune sinceră cu frații noștri. Ar trebui să fim corecți, dar și blânzi; categorici, dar și înțelegători; direcți, dar și diplomați. Faptele, adevărul și o perspectivă sinceră, dobândite prin multă rugăciune și un spirit modest și stăruitor, pot face foarte multe în vederea reconstruirii podului peste abis.

Două păcate frecvente

Există două păcate comune nouă, tuturor – păcatul *omiterii* și păcatul *comiterii*. De obicei, unul îl succede pe celălalt.

Păcatul omiterii constă în evitarea discuției curajoase. Nu vrem să îi spunem fratelui nostru că greșește și că ne deranjează anumite lucruri. E mai ușor să eviți vulnerabilitatea pe care o presupune confruntarea față în față. E atât de ușor să găsești scuze! De fapt, e atât de ușor încât a devenit o regulă. Problema e aceea că naturii umane îi place să se exprime. Tânjește după compasiune și înțelegere și, mult prea adesea, aceasta conduce la păcatul comiterii.

Păcatul comiterii constă în faptul de a face publice defectele și eșecurile fratelui tău. De multe ori, susținem că, în felul acesta, nu vrem decât să aflăm părerea unei alte persoane sau să primim un sfat bun. Sau spunem: “Trebuie să te rogi pentru x și y, fiindcă..... și fiindcă.....” Sau pur și simplu mâncăm de viu caracterul fratelui nostru, câștigând simpatizanți pentru noi și dându-i fratelui respectiv o lecție. Dar Dumnezeu înțelege ce e în spatele acestor lucruri.

Înainte de Calvar, Isus nu le-a spus niciodată celorlalți ucenici că Iuda deturna fonduri. De ce?

Nici noi nu ar trebui să ne neglijăm datoria de a merge la fratele nostru, doar pentru că acesta este un lucru greu de făcut sau pentru că ne spunem în sinea noastră: “Pur și simplu nu pot.” Dumnezeu nu a lăsat nicio scuză plauzibilă pentru evitarea discuțiilor curajoase.

Eu cred că păcatul comiterii de obicei succede păcatul omiterii. Când durerea pe care o simțim și nedreptatea pe care o vedem continuă să crească în gândurile și în trăirile noastre, vine o vreme când “trebuie” să le dăm afară. Din nefericire, când nu mergem direct la persoana care ne-a greșit, ajungem să le împrăștiem ca frunzele toamna în fața tuturor celor cu care intrăm în contact. Astfel, ne facem întâi vinovați de păcat omiterii, apoi de păcatul comiterii.

E posibil ca toate eforturile noastre de a îndrepta situația să nu aibă niciun rezultat. Fratele nostru ne poate răspunde la bine, prin rău. Poate fi mai degrabă înrăit, decât convins. Poate că nu consideră că merită efortul și continuă pe calea rea pe care a pornit. Dacă e așa, atunci poartă-te cu el cu blândețe și lasă-L pe Tatăl ceresc să vadă ce e de făcut în privința lui.

În unele cazuri, pot fi luate mai departe alte măsuri. Isus ne îndeamnă să ne adresăm din nou fratelui nostru – de data aceasta cu una sau două persoane de față. Dacă și această încercare eșuează, atunci, în situații în care se cer măsuri disciplinare, trebuie să prezentăm problema în fața bisericii⁶ – aducându-ne aminte că motivul pentru măsura disciplinară este *iubirea*, iar scopul este *refacerea*.

Totuși, din nefericire, în marea majoritate a cazurilor, discuția curajoasă este omisă, este purtată într-o manieră deficitară sau se recurge

6. Vezi Matei 18:16,17

la ea abia după ce am adus problema la cunoștința tuturor. Haideți ca acest lucru să nu fie valabil și în dreptul nostru!

E înspăimântător!

De-a lungul anilor, am observat că multe prietenii nu rezistă din cauza lipsei de comunicare deschisă și profundă. Acest lucru s-a întâmplat cu doi prieteni de-ai mei, pe care i-am încurajat foarte mult să poarte o discuție curajoasă. Vezi dacă te poți regăsi în situația lor! Unele detalii pot varia față de problema cu care te confrunți tu, dar soluția s-ar putea să fie valabilă și în cazul tău.

Sosise ziua cea mare! Eu și Erica urma să avem o discuție curajoasă cu Joe și Lisa și tremuram ca varga. N-ar fi trebuit să fie deloc așa. Eram prieteni de peste douăzeci de ani. Eu și Joe am fost colegi și prieteni din colegiu, ne-am căsătorit cu iubitele noastre cam în aceeași perioadă, ne-am format gospodăria în același mic oraș, am mers la aceeași biserică și am avut copii cam în același timp. Copiii noștri au frecventat aceeași școală. Ne-am petrecut vacanțele împreună. Ori de câte ori era posibil, eram împreună de Ziua Recunoștinței și de Crăciun. Era evident pentru toată lumea că eram prieteni de nedespărțit – ca o familie, de fapt.

Dar s-a întâmplat ceva ce a schimbat complet situația. Una dintre vacanțele noastre comune a inclus și participarea la o tabără pentru familii, în care familia Hohnberger ținea seminare. Ascultând mesajele foarte practice prezentate de ei cu privire la viața creștină, am fost cu toții convinși că trebuia să ne simplificăm viața, să ne reconsiderăm prioritățile și să ne organizăm mai bine timpul. Ne-am întors acasă, hotărâți să punem în aplicare aceste schimbări – și atunci s-a produs, într-adevăr, schimbarea. Pare ciudat, nu-i așa? În sensul că, atunci când te apropii mai mult de Dumnezeu, n-ar trebui ca, automat, să te apropii mai mult și unul de celălalt?

După o vreme, familiile noastre s-au mutat în locuri liniștite, la țară, dar în direcții opuse. Nu mai frecventam aceeași biserică, iar copiii noștri nu mai mergeau la aceeași școală. Nu am crezut că aceste schimbări vor afecta prietenia noastră, dar au afectat-o.

Pe parcursul următorilor doi ani, am observat cu tristețe cum apropierea dintre noi începea să scadă. De obicei ne întâlneam la diferite întruniri pe grupe și ne salutăm călduros, dar ceva lipsea. Nu ne-a trecut prin minte că poate și Joe și Lisa simțeau același lucru și am fi putut discuta situația. Într-o ocazie de acest fel, i-am observat pe Joe și pe Lisa foarte implicați în conversația lor cu Alex și Sharon, care se mutaseră recent în acea zonă. Atunci mi-am dat seama că toate se legau unele de altele.

Câteva zile mai târziu, eu și Erica am auzit, prin niște prieteni comuni, că Joe și Lisa erau în criză de timp pentru definitivarea unui proiect în care se angajaseră cu toată familia și că aveau nevoie de ajutor. I-am sunat și ne-am oferit să ne petrecem ziua noastră de familie ajutându-i pe ei. Când am ajuns la ei acasă, am fost surprinși să-i găsim deja acolo pe Alex, pe Sharon și pe copiii lor. “Păi e bine, cu cât mai mulți, cu atât mai bine”, ne-am zis în sinea noastră.

Dar pe parcursul zilei, a început să devină din ce în ce mai clar faptul că Joe și Lisa erau foarte atașați de noii lor prieteni. Toți patru discutau întruna și păreau să nu observe sau să le pese că Erica și cu mine eram pe dinafară. Am încheiat ziua cu sentimentul neplăcut că prietenia noastră pur și simplu nu mai era o prioritate pentru Joe și Lisa. În timp ce pe noi ne frământa acest lucru, pe ei părea că nu-i preocupă deloc.

Ignorând durerea pe care o simțeam, am continuat să facem schimbările necesare în cadrul propriei noastre familii și, între timp, am găsit noi prieteni. Din când în când îi mai vedeam pe Joe și pe Lisa, dar începea să fie între noi o răceală din ce în ce mai mare și am presupus că așa voiau ei să fie. Ne-am îngropat durerea adânc în inimă și am acceptat lucrurile așa cum păreau să fie.

Prietenia noastră ar fi murit probabil de moarte naturală dacă Jim nu ne-ar fi împins de la spate să purtăm o discuție curajoasă. Mi s-a părut o prostie. Să vorbim *cu* ei despre sentimentele noastre *față de* ei era ceva care ne făcea mult prea vulnerabili. Nu, în niciun caz nu se va întâmpla așa ceva! Dar Jim a invocat atât de convingător Matei 18 și ideea sa cu privire la conversația curajoasă, încât am fost de acord să ne rugăm cu privire la acest lucru. În felul acesta, a început să se

contureze în noi convingerea că ar trebui să îi abordăm pe prietenii noștri, dar ei ne-au luat-o înainte.

“Hei, Todd” – s-a bâlbâit Joe la telefon – “știi că Jim tot încearcă să ne determine să vorbim despre... mă rog... știi tu. Mă întrebam dacă tu și Erica ați vrea să veniți la noi pentru cină, marțea viitoare, și atunci am putea... să vorbim.”

Am respirat adânc. Instantaneu mi s-a uscat gura, de parcă o aveam plină de vată. Am tușit, am înghițit în sec și apoi am răspuns: “Mulțumim pentru telefon, Joe. Acceptăm cu bucurie invitația voastră.”

Gândindu-ne ce le-am putea spune, ne-am dat seama că e greu de găsit motivul exact ce a dus la slăbirea prieteniei noastre. Pur și simplu acest lucru s-a întâmplat, fără să lase impresia că ar conta pentru cineva. Ce aveam să le spunem? Apoi am început să ne temem de ceea ce ne-ar putea spune Joe și Lisa cu privire la ceva ce poate că noi am făcut, dându-le de înțeles că nu voiam să mai fim prieteni apropiați cu ei.

A sosit ziua întâlnirii și, odată cu ea, și neliniștea. Gândurile ne zburau în toate direcțiile. Am început să ne întrebăm dacă, într-adevăr, prietenia în sine merita acest risc. N-am mai fost puși niciodată în această situație, așa că totul părea ciudat și neplăcut.

Dar rugându-ne, ne-am dat seama că același lucru trebuie să-l facem și în căsnicia noastră. Nu renunțăm la căsnicie doar pentru că necesită efort sau pentru că nu întotdeauna cădem de acord. Ci împreună, depunem eforturi pentru a o menține vie.

Un alt gând care a trezit în noi dorința de a avea această discuție curajoasă a fost faptul că nu aveam nimic de pierdut, dar mult de câștigat. Purtând această discuție, vom avea ocazia să realizăm și să corectăm anumite greșeli pe care le-am făcut și, ca urmare, să ne dezvoltăm caracterul. În plus, puteam recâștiga prietenia pierdută. Chiar dacă întâlnirea eșua și nu avea loc împăcarea, ruptura oricum ar fi continuat să se producă pe cale naturală, după cum și începuse, de altfel.

În timp ce mergeam spre casa lor, un amalgam de gânduri îmi umpleau mintea: *Ce o să ne spună? Oare am făcut eu ceva care să-i supere? I-am jignit? Ne-am despărțit așa, fără niciun motiv? Oare vor să ne continuăm prietenia?*

Am luat masa împreună, după care copiii s-au dus să se joace. Stăteam toți patru în bucătărie, discutând nimicuri și întrebându-ne, în sinea noastră, cine va avea curajul să deschidă conversația curajoasă.

Într-un final, Joe a spart gheața și a reamintit care era scopul întâlnirii noastre. “De ce nu vreți să mai fiți în continuare prietenii noștri?” a izbucnit el.

“Cum?” am răspuns eu. Nu-mi venea să cred. “Noi nu am încetat niciodată să ne dorim să fim prietenii voștri. Credeam că voi nu mai vreți să fiți prieteni cu noi.”

“Nu ne-a trecut niciodată așa ceva prin minte”, a exclamat Joe. “Am văzut că vă mergea atât de bine cu schimbările din familia voastră, încât am considerat că nu mai suntem demni de prietenia voastră. Și apoi voi ați început să vă petreceți timpul cu familia Smith și să vă înțelegeți atât de bine, încât noi ne-am dat la o parte.”

“Dar cum rămâne cu prietenia voastră cu Alex și Sharon?” am contraatacat eu. “Păreați că vă înțelegeți atât de bine... Noi am tras concluzia că, pur și simplu, vă vedeți mai departe de viața voastră.”

Discutând mai departe, ne-am dat seama că nici noi și nici ei nu aveam prea multe să ne reproșăm. Prietenia noastră fusese victima colaterală a neglijării și a interpretărilor greșite. Priviri nesemnificative înțelese greșit. Lipsa de gesturi amabile. Mici comentarii interpretate nepotrivit. În realitate, toate aceste lucruri erau mici mușuroaie de cârțiță, dar, din cauză că fuseserăm prea lași pentru a le discuta deschis, s-au transformat în munți, care s-au interpus între noi.

După ce am spus și am făcut tot ceea ce se cuvenea, cu toții am înțeles că prietenia noastră era de nănloucit și că țineam unii la alții foarte mult. Ne-am dat seama că, pentru a ține în viață o prietenie și a o consolida, e nevoie de ceva mai mult decât simple jocuri și distracție împreună. E nevoie de timp pentru a discuta direct. E nevoie de sinceritate și vulnerabilitate. Și, uneori, înseamnă chiar și o discuție curajoasă.

Această relație a fost nu doar salvată, ci și îmbunătățită, deoarece ambele părți au fost dispuse să riște o abordare neplăcută, dar sinceră și din toată inima. E la rând relația ta! Ți cere Dumnezeu să faci ceva similar?

Dacă da, înseamnă că numele și detaliile situației le ai deja în minte. Du-te și sună pe cine trebuie, înainte să inventezi motive ca să te răzgândești!

Atunci când ne cere să inițiem discuții curajoase, Isus exprimă foarte clar ideea că acestea nu au garantat un final fericit. Câți dintre cei în care a căutat să trezească o inimă supusă nu L-au refuzat batjocoritor? Cât de mulți nu au râs ironic de cele mai bune eforturi ale Sale? Cât de mulți nu I-au aruncat în față iubirea și grija Sa? Cumva tu? Sau eu? Cu toate acestea, El continuă să ne conducă spre o cale mai bună. Îl vom urma?

Respingerea

Albert făcea parte dintr-un grup care punea foarte mare accent pe religia practică. Membrii își împărtășeau bucuriile și supărările. Interesul suprem al liderului lor, Phillip, era acela de a-i ajuta să reușească în umblarea lor creștină. Albert făcea parte din acest grup de mulți ani și juca un rol activ. El și Sam, care era asistentul conducătorului de grup, erau prieteni foarte apropiați. Își împărtășeau în mod deschis părerile și discutau ideile pe care le aveau. Mai mult decât atât, se simțeau bine deschizându-și sufletul unul altuia, încurajându-se și ajutându-se reciproc. Sam afirma despre Albert: “Este cel mai bun prieten al meu din toată America.”

Dar odată cu trecerea anilor, ceva a început să se schimbe. Interesul energic al grupului pentru religia practică a fost înlocuit de un interes crescut pentru doctrină. Zelul pentru interpretarea corectă scripturistică i-a luat locul dorinței lor de a-și recunoaște și depăși defectele de caracter. Cu timpul, a devenit clar de ce s-a produs această schimbare. Phillip, liderul grupului, își redefinise coordonatele între care voia să-și trăiască viața – iar acestea nu o includeau și pe soția lui. Prima oară când nu i-a fost fidel, a reacționat la apelurile conștiinței lui rănite și și-a mărturisit deschis păcatul, promițând să nu-l mai comită niciodată. Dar, din păcate, a cedat din nou în fața ispitei, iar de data aceasta nu a mărturisit-o, decât după ce a fost prins. Urmarea acestei triste situații a fost faptul că Phillip a părăsit grupul, dar nu înainte de a introduce o nouă idee controversată, care a ajuns să fie acceptată de majoritatea membrilor.

Albert a studiat problema cu atenție și a ajuns să fie convins că acea nouă concepție avea la bază o premisă falsă. Încrăzător că frații lui erau

deschiși la minte, l-a abordat pe Sam cu rugămintea de a organiza o întâlnire în care să aibă loc o discuție curajoasă.

“Știi ceva, Sam,” a început Albert, “mă preocupă această nouă idee introdusă de Phillip. Majoritatea celor din grupul nostru par să o fi acceptat, dar eu am studiat, și în mintea mea au început să apară niște întrebări reale. Sunt îngrijorat de punctul unde ne-ar putea duce toate acestea. Aș sugera să avem o întâlnire deschisă, în care să discutăm această situație.”

Sam a acceptat, șovăitor, dar nu a stabilit o dată și o oră. Au trecut săptămâni, iar săptămânile s-au transformat în luni. Sam încă nu programase respectiva întâlnire. Albert a tras concluzia că aceasta nu va avea loc niciodată.

Cu toate acestea, el a continuat să participe regulat la întruniri și să se simtă bine împreună cu grupul, dar ceva se schimbase. Nimeni, nici măcar ceilalți conducători, nu voiau să discute sau să studieze motivele de îngrijorare ale lui Albert. Nici măcar într-un cadru informal, neoficial. Se purtau cu amabilitate cu el, dar îi lăsau impresia că nu mai aveau încredere în el și încercau să-l determine să revină la aceeași viziune cu a lor.

Nu se știe cât ar fi continuat această situație, dacă nu ar fi fost ca Tony și Dan, prieteni apropiați cu toți membrii grupului, să vină pentru o săptămână de rugăciune specială și să își dea seama de cum stăteau lucrurile. Imediat, au insistat să se organizeze o întâlnire în care să fie abordată deschis problema.

“Albert,” a spus Sam

cu asprime, “să știi că o să avem întâlnirea aia pe care ți-o doreai. Tony și Dan o să fie și ei prezenți. O să fim în total zece. Am vrea să-ți ascultăm ideile.”

“Bineînțeles,” a răspuns Albert. “Când vreți să ne întâlnim?”

“La 5:30 în seara asta.”

Albert s-a uitat la ceas. “Dar mai e doar o oră. Aș fi avut nevoie de mai mult timp pentru a face o prezentare mai bună. Nu s-ar putea să amânăm pe mâine, chiar înainte de întâlnirea de dimineață?”

“Nu, e singura ocazie disponibilă. Vrei sau nu? Alege, din două, una!”

În timp ce se gândea ce răspuns să-i dea, Albert s-a uitat în ochii lui Sam. Acesta era omul care, într-o ocazie, spusese despre el că e “cel mai bun prieten din toată America”. De ce avea oare acea atitudine rigidă? De

ce privirea aspră? De ce prelunga amânare și apoi brusca dorință pentru o întâlnire imediată?

“Bine, Sam. O să vin”, a răspuns Albert.

În ciuda rolului său de conducător, Albert avea o frică teribilă de vorbitul în public. Faptul că trebuia să se prezinte în fața grupului într-un timp atât de scurt și senzația că era nepregătit au făcut să se declanșeze neliniștea în sufletul lui. Bineînțeles, studiasse și cunoștea subiectul foarte bine, dar ideea de a-l prezenta în acele condiții părea o cerință copleșitoare.

Când a intrat, o oră mai târziu, în sala de întâlnire, Albert a simțit imediat o răceală din partea celorlalți. Le-a observat fețele încruntate și le-a auzit șoaptele. Nimeni nu l-a salutat. Liderul întâlnirii a început prin a le reaminti tuturor că aveau o oră la dispoziție pentru a rezolva problema și i-a cerut lui Albert să fie scurt în prezentarea pe care o avea.

Albert a înghițit cu noduri și a început. Încercând din răspuțeri să lase în seama lui Dumnezeu senzația de disconfort pe care o avea, a prezentat în linii mari obiecțiile la doctrina în discuție. Totuși a realizat rapid că întâlnirea respectivă nu se dorea, câtuși de puțin, a fi o dezbatere, ci ascultătorii lui luaseră deja o poziție și erau hotărâți să și-o apere cu orice preț. Au încercat din răspuțeri să-l convingă pe Albert să creadă ca ei. Când le-a spus că nu putea fi de acord cu ei în acel punct, i-au spus că, începând din acel moment, el nu mai putea să predice în fața grupului. Nu aveau ce să-i reproșeze în ceea ce privește caracterul și au fost cu toții de acord că se comporta în conformitate cu cerințele Evangheliei și cu toate doctrinele fundamentale – cu excepția aceleia noi.

Albert a plecat de la întâlnire dominat de emoții puternice. Era sigur de sinceritatea convingerilor lui și de dovezile corespunzătoare. Dar avea de înfruntat nu doar furtuna din afara lui, ci și o furtună din interior. Era dezamăgit că nu fusese în stare să examineze calm dovezile împreună cu frații lui deschiși la orice.

Albert a continuat să se închine împreună cu acest grup încă un an, dorind și sperând la o schimbare de atitudine din partea lor. Într-un final, a trebuit să recunoască faptul că inimile lor erau închise. Încercase să poarte o discuție curajoasă, dar nu reușise să salveze relația. Pentru multă vreme, a rămas deschis oricărui dialog și discuțiilor de orice fel, dar ei i-au închis ușa.

Albert a fost dezamăgit, derutat și îndurerat. Cum era posibil așa ceva? Cum se putea întâmpla un asemenea lucru? Unde putea să se ducă? Ce să facă? În timp ce se lupta să accepte eșecul discuției lui curajoase, Albert și-a dat seama de un lucru nou. Și-a dat seama că *avea nevoie* de Dumnezeu – o nevoie *disperată*. De ce? Pentru că se confruntase cu respingerea. Și nu avea niciun mijloc de apărare împotriva respingerii.

CAPITOLUL 5

DISCUȚII CURAJOASE

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Ești dispus să porți niște discuții curajoase cu “Saulii” din viața ta?
2. Când cineva greșește față de tine, aplici sfatul din Matei 18:15?
3. Câte conversații curajoase ai inițiat în viața ta?
4. Tu l-ai fi sunat pe Jeff? Dacă nu, de ce nu?
5. În cadrul unei discuții curajoase, cu ce atitudine și abordare îl întâmpini pe cel care nu este de acord cu tine?
6. Îi poți permite cuiva să aibă o părere diferită de a ta, fără să se iște un mic război?
7. Îți poți cere iertare când îți dai seama că ai greșit?
8. Te faci vinovat de păcatul omiterii? Dar de păcatul comiterii?
9. În liniștea conștiinței tale, ce te îndeamnă Dumnezeu să faci?
10. Ai fost vreodată în situația de a fi respins de cei apropiați? Cum ai reacționat?

Răniții ambulanți

*Ei cântau cântarea lui Moise... și cântarea Mielului.
– Apocalipsa 15:3*

“Uneori mi-aș dori să nu fi avut copii deloc!”

Aceste cuvinte l-au lovit ca un sfredel pe Albert, în vârstă de patru ani. Vremea rea îi ținuse închiși în casa lor mică, pe el și pe cei patru frați ai lui. S-au jucat de-a v-ați ascunselea, de-a călăritul și “țăranul e pe câmp” – bucurându-se cât se putea de acea după-amiază mohorâtă. Mama lor se lupta însă cu probleme pe care copiii nu le puteau înțelege. Era obosită și tânjea după puțină liniște. Nervii ei au ajuns, într-un final, la punctul maxim de rezistență, așa că a rostit acea afirmație tăioasă. “De ce nu pot copiii să facă liniște? Uneori mi-aș dori să nu fi avut copii.”

Albert a simțit cum lumea se prăbușește în jurul lui. Frații lui au continuat să se joace, dar el a fost redus la tăcere și lacrimi, ghemuit într-un colț al sufrageriei. Suspinele lui necontrolate i-au atras, într-un sfârșit, atenția chinuței mame.

“Albert”, a spus ea, “ce e cu tine? De ce plângi?”

Printre suspine, Albert a încercat să spună: “Pentru că... ai spus... că ți-ai dori să... nu mă fi avut.”

“O, Albert, am zis și eu numai așa! Mama e foarte obosită – atâta tot.”

Dar mesajul fusese deja transmis către sufletul lui Albert, ca o daltă ascuțită ce se înfige într-o carne fragedă: când nu le împlinesc așteptările celor dragi, ei mă vor respinge. Mama i-a șters lacrimile și și-a imaginat că deja copilul a uitat. Și viața a mers mai departe.

Albert a trecut peste moment – cel puțin la suprafață. Dar mesajul a rămas îngropat adânc în subconștientul lui, ca și când acea daltă ar fi fost asimilată în carnea lui fragedă. Astfel, Albert s-a înrolat în liga răniților ambulanți.

Victimele războiului și ale vieții

Răniții ambulanți sunt victimele războiului, ale terorismului sau ale dezastrelor care sunt în stare să meargă pe picioarele lor, în ciuda rănilor pe care le au. Pe timp de război, tratamentul rănilor lor nu constituie o prioritate. În același fel, există răniți ambulanți care sunt victime ale *vieții* – răniți de cuvinte, de priviri și de acte de insensibilitate. Aceste răni ale sufletului sunt invizibile pentru ochi, iar cele mai multe dintre ele rămân netratate.

Planeta Pământ este o zonă de război. Fiecare copil al lui Adam, născut să reflecte chipul lui Dumnezeu, este ținta arhiinamicului care și-a lansat primele proiectile în ceruri. Puțini dintre noi trec prin această lume fără să fie afectați de tacticile lui, iar creștinii sunt țintele speciale ale atacurilor sale. Devenim cu toții răniți ambulanți atunci când conservatorii îi atacă pe liberali, iar liberalii, pe conservatori. Văd aceste scene pretutindeni pe unde mă duc – creștini rănind creștini în minirăzboaie, care au loc în bisericile noastre, în cadrul prieteniiilor noastre și, cel mai trist, în familiile noastre.

Mama lui Albert nu a intenționat să înfigă dalta respingerii în copilul ei. Dar inamicul lui Albert exact intenția asta a avut-o. Copil fiind, Albert a fost lipsit de apărare. Copiii își formează simțul realității bazându-se pe ceea ce li se prezintă de către alții. Ei nu au capacitatea de a sesiza subtilitățile și, astfel, dalta pătrunde adânc. Așa cum trupurile noastre încearcă să se împotrivescă pătrunderii dălții, tot așa mintea construiește un scut protector în jurul dălților emoționale. Aceste răni – asemenea abceselor galopante – pot trece complet neobservate de noi, dar ele există totuși. Încă produc durere. Încă deformează chipul lui Dumnezeu din acea persoană. Până când dalta nu este scoasă, nu este îndepărtată – insinuarea înlocuită cu adevărul evident – nu va avea loc o vindecare reală.

Problema e aceea că suntem atât de bine deprinși să ascundem ascuțimea dălții și să o acceptăm ca parte integrantă a propriei persoane, încât adesea nici măcar nu ne dăm seama că suntem răniți. Dumnezeu nu ne va opera cu forța, pentru a scoate dalta. În timp ce așteaptă cooperarea noastră, Dumnezeu încearcă să ne atragă atenția cu privire la dalta atât de deranjantă. Cum face acest lucru? Permite situații prin care aceasta să fie lovită. Permite ca anumite împrejurări să penetreze scutul pe care ni l-am

construit și apoi să ne înțepe în exact cel mai sensibil punct. Ne lasă să ne simțim neputința, până când ne dăm seama de nevoia pe care o avem de El.

Alegeri

În cazul lui Albert, eșecul discuției curajoase cu Sam și cu grupul a însemnat retransmiterea mesajului auzit și crezut pe vremea când avea patru ani – un mesaj pe care l-a acceptat pe tot parcursul vieții: Când sunt diferit, sunt respins. Când nu mă ridic la nivelul de așteptare al celor din jurul meu, sunt dat la o parte. Acum, apropiindu-se de anii de pensionare, Albert se confrunta din nou cu aceeași veche minciună. Nu a reușit să scape de acțiunea acelei dălți a respingerii – și nici nu știa cum poate scăpa de ea.

Albert avea cinci variante:

1. Să nege existența dălții.
2. Să trăiască în continuare cu daltă.
3. Să-i critice pe cei care îl loveau peste daltă.
4. Să se retragă într-o izolare autoprotectoare.
5. Să se adreseze Marelui Medic și să-I permită Acestuia să-i scoată daltă.

Mulți aleg să nege că acea daltă există și fac orice pentru a diminua durerea pe care le-o produce. Sau recurg la automedicație. Se îngroapă în aventuri, hobby-uri și chiar activități religioase, pentru a fi permanent ocupați. Unii duc o existență superficială în lumea divertismentului. Alții recurg la libertate sexuală sau la substanțe care dau dependență. Dar durerea rămâne – tulburând mintea de fiecare dată când aceasta se liniștește suficient cât să ia aminte la realitatea interioară.

Alții nu neagă problema, dar preferă să o suporte. Greșesc având impresia că îndepărtarea ei necesită prea mult efort și cauzează prea multă durere. Își consolidează astfel și mai mult zidul protector, făcându-l mai gros în jurul dălții. Energia pe care ar putea-o direcționa spre Dumnezeu, pentru a-I cere vindecare, ei o deturneză spre protejarea durerii interioare. Pe dinafară pot lăsa impresia că sunt bine mersi, dar daltă face ca locul

respectiv să se infecteze, iar rana se mărește și iese la suprafață, ca un cancer.

A treia variantă – aceea de a se răzbuna pe cei care lovesc peste daltă și le generează astfel durere – de obicei e adoptată atunci când primele două variante nu funcționează foarte bine. Se numește: “ochi pentru ochi”. M-ai rănit, atunci reacția mea firească este să te bârfesc, să-ți asasinez caracterul și să spun lucruri false despre tine. Există o bine cunoscută istorie despre familiile Hatfield și McCoy. Aceste două familii din Munții Apalachi au dus atât de departe cearta și răzbunarea, încât acestea au cuprins mai multe generații. Acțiunea Diavolului poate fi văzută în acest tip de conflicte, mai ales în cadrul bisericii rămășiței lui Dumnezeu.

A patra variantă este opusă celei de-a treia. E vorba de izolare, evitarea discuțiilor curajoase și ghemuirea într-o carapace de autoprotecție, astfel încât să nu fii nevoit să vezi defectele tale sau explicațiile manipulative ale altora. Pentru o vreme, poate părea chiar confortabil, dar această metodă nu vindecă niciodată rana.

În sfârșit, a cincea variantă este cea de care avem nevoie cu toții și ceea ce Dumnezeu dorește pentru noi – vindecarea. Nimeni nu poate scăpa fără să fie rănit, dar nu e neapărat să rămânem așa. Dumnezeu vrea să facă mai multe pentru noi, nu doar să ne ajute să suportăm durerea. El dorește să aducă vindecare. În El, ne putem ridica deasupra durerilor noastre.

Toți vom fi răniți, mai devreme sau mai târziu, dar ceea ce contează cu adevărat este ce vom face cu rănilile noastre. Isus a fost rănit în repetate rânduri, dar nu S-a lăsat pradă durerii provocate de alții. În schimb, a învățat din suferința proprie.¹ El ne-a arătat că ceea ce contează nu este cum am ajuns să fim răniți, ci cum reacționăm după aceea. Putem învăța să ne găsim pacea în ciuda durerii pe care o simțim.

Sunt printre noi, astăzi, mulți astfel de răniți ambulanți. Deseori, durerea provocată în copilărie continuă să fie resimțită și în timpul perioadei adulte. Totuși, nu toți cei care se consideră răniți de pe urma focului prietenesc sunt într-adevăr așa. Unii – ca Lena și Toby – sunt răniți în timpul copilăriei lor gingașe, continuând să se rănească și singuri după aceea.

1. Vezi Evrei 5:8

Martiraj fals

Există cu siguranță în rândurile noastre martiri falși. Lena era o femei neobișnuit de frumoasă și de talentată, dar care lăsa impresia că are parte de nefericire cât în trei vieți. Părea să fie ținta a ceea ce ea considera a fi atac prietenesc și, normal, i se părea foarte dureros. Prietenie după prietenie începeau să se ofilească, apoi mureau. La serviciu după serviciu, după o vreme treaba începea să se strice. Și căsătoria ei s-a încheiat în divorț.

În timp ce Lena ne povestea saga ei, un lucru a devenit foarte clar: fiecare relație eșua din vina partenerului – niciodată din vina ei. Chiar niciodată. Celălalt fie punea capăt relației, fie se purta în așa fel, încât Lena era obligată să ea pună capăt legăturii dintre ei. Prin urmare, se simțea întotdeauna victima neajutorată a unei lumi nepăsătoare – o altă rănită ambulată.

Eu și Sally ne-am întrebat dacă, într-adevăr, punctul de vedere al Lenei era totul, dacă nu cumva mai era ceva în plus. Bănuiam că mai e ceva, iar discuțiile ulterioare au dovedit că am avut dreptate. O mare parte din ceea ce Lena considera a fi atac prietenesc era, de fapt, atac autoprovocat. Lena avea niște “dălți” mari pe care le proteja – dălți pe care Dumnezeu voia să le folosească drept trepte în vederea dezvoltării ei. Crescută de o mamă supraafectuoasă, totuși dominante, și de un tată care fluctua între permisivitate și teroare, Lena a învățat că “sunt fericită atunci când cineva îmi dă ceea ce vreau și sunt nefericită când nu primesc ceea ce-mi doresc”. În plus, ea nu a aflat niciodată care e diferența dintre confruntarea constructivă, cu dragoste, și critica dureroasă.

Lena se angaja întotdeauna într-o nouă prietenie cu mult entuziasm. Această nouă prietenă era întotdeauna cea pe care o căutase toată viața. Această nouă prietenă nu o va abandona niciodată. Această prietenă nu o va dezamăgi la fel ca celelalte. Astfel, Lena se implica total în noua relație, iar la început totul mergea bine. Lena era fericită. Inevitabil, însă, noua prietenă se întâmpla să o calce pe bătători pe Lena – poate neintenționat – iar Lena se bosumfla. Sau poate noua prietenă avea nevoie să mai și respire – iar Lena intra în panică. În cele din urmă, prietenă îi atrăgea atenția cu privire la comportamentul ei manipulativ, iar Lena începea să strige: “Foc! Foc prietenesc!” Dădea impresia că nu poate suporta nici măcar un fluture zburând prin fața nasului ei.

Era Lena, într-adevăr, victima focului prietenesc? Nu. Ceea ce ea considera un atac din partea prietenilor ei nu era altceva decât exprimarea unor îngrijorări întemeiate față de caracterul ei și dorința de îmbunătățire a relației. Problema era că Lena nu putea privi sincer la ea însăși de teama ca nu cumva, pentru o parte din neînțelegere, să poarte chiar ea răspunderea. Acest lucru ducea la acutizarea “dălții” ei emoționale. Astfel, Lena era hotărâtă să nege responsabilitatea și să o evite cu orice preț. Oricine o atinge puțin era declarat dușman, iar Lena începea să joace rolul victimei neajutorate. Cu toții avem în noi diferite grade de Lena.

Copil fiind, Lena e posibil să fi fost victima lipsei de consecvență din familia ei, dar ca adult, nu mai era nevoie ca ea să fie o victimă. Dumnezeu îi dăduse posibilitatea de a fi învingătoare. Cum? Oferindu-i șansă după șansă de a-și recunoaște dala, astfel încât El să i-o poată scoate. Dar ea nu voia să o recunoască – orice, dar să nu recunoască!

Terri era o prietenă de-a Lenei care a avut curajul să poarte o discuție deschisă cu ea, nu cu scopul de a o trânti la pământ sau a o critica, ci cu scopul de a-și exprima preocuparea sinceră. Se plimbau într-un parc liniștit și stăteau de vorbă. După ce s-au așezat pe o bancă, între ele s-a așternut tăcerea. Terri a rostit în minte o rugăciune de călăuzire, apoi a început cu multă blândețe: “Lena, prietenia noastră este foarte importantă pentru mine. E o plăcere să fiu alături de tine. Te entuziasmează aproape orice nouă acțiune în care vrem să ne implicăm. Ești foarte creativă și ești o provocare pentru mine în foarte multe feluri.”

Lena asculta în liniște, uitându-se cum înoată răuștele de pe lacul din apropiere.

Terri a continuat: “Am doar o mică îngrijorare. Mă întreb dacă ești dispusă să mă ascuți până la capăt, să te gândești la ce îți voi spune și apoi să-L lași pe Dumnezeu să-ți vorbească.”

Lena a dat din umeri, evitând contactul vizual cu Terri, apoi a răspuns: “Sigur, spune!”

“Am observat că, destul de des, atunci când lucrurile nu merg așa cum vrei tu, te... – cum să spun eu – te cam bosumfli. Nu mai scoți un cuvânt, iar atunci când totuși scoți câte unul, este de cele mai multe ori un reproș cu privire la lucruri care nu-ți convin. Pur și simplu se strică toată ziua, iar deseori nu-mi dau seama, efectiv, ce s-a întâmplat de ai ajuns să te porți așa.”

Lena și-a pus fața în palme și a început să plângă. Terri a luat-o în brațe: “Lena, nu spun lucrurile astea ca să te rănesc. Știu cum e. Și eu făceam la fel. Dar Dumnezeu mă ajută să învăț să mă bucur și atunci când lucrurile nu sunt așa cum mi-ar plăcea mie.”

Lena a continuat să lăcrimeze – refuzând să spună ceva sau să-i răspundă lui Terri. Terri a încercat să o consoleze, dar Lena nu putea fi împăcată sub nicio formă.

Din acea zi, Lena a evitat-o pe Terri. În discuțiile lor telefonice, era scurtă și superficială. Terri o invita pe Lena la ea acasă, dar Lena avea întotdeauna alte planuri. Ulterior, Lena ne-a spus că Terri fusese foarte rea cu ea și că nu-și mai putea permite să petreacă timp cu ea.

Lena suferea profund, dar suferința ei nu o ajuta cu nimic. Era inutilă. Toată durerea ei provenea din faptul că refuza să-și recunoască dala pe care o avea înfiptă în inimă. Nega existența ei, o evita, o proteja și se supăra pe cei care o atingeau – în tot acest timp susținând că e victima atacului prietenesc. Furtuna din interior o făcea pe Lena să creadă că are de înfruntat o furtună și în afara ei, dar era autosugestionată. Atâta vreme când avea să rămână pe acest tipar de martiraj fals, ea nu putea să cânte cântarea lui Moise și a Mielului – cântarea triumfului. Avea să rămână o victimă, nu o învingătoare.

Același lucru a fost valabil și în dreptul lui Toby.

Soția lui Toby, Sarah, tocmai îi ceruse să se mute de acasă, deoarece nu voia să mai trăiască alături de el. E de la sine înțeles că a fost o lovitură care l-a dat peste cap complet pe Toby. Mi-a mărturisit că putea, la propriu, să se identifice cu ceea ce a simțit Iosif când a fost vândut sclav de frații lui. Era oare vorba de foc prietenesc? Era Toby împușcat în spate? Rănilor lui nu aveau o cauză reală? Sau își construise o carapace de protecție, deoarece refuza să se uite la el însuși?

Hai să vă povestesc ceva mai mult despre istoria de viață a lui Toby.

Restul poveștii

Toby s-a născut în imediata vecinătate a unor răniți ambulanți. Conceput în afara căsătoriei, a fost fiul unei mamei adolescente, copleșite de tiradele zilnice de furie ale soțului ei imatur. Pe măsură ce Toby a crescut, părinții i-au impus puține restricții. Putea pleca și veni când voia,

fără să fie tras la răspundere pentru faptele sale. Reproșurile aspre ale tatălui și indiferența rece a mamei – pe lângă lipsa de structură și de responsabilitate ca familie – i-au comunicat lui Toby ideea că nu era iubit sau bine-venit. El a învățat să pună semnul egal între îngăduința de sine și iubire și să creadă în dictonul: “ori ca mine, ori deloc”.

Când a intrat în anii adolescenței, nimic nu l-a oprit pe Toby să participe la petreceri în care scenele de promiscuitate și consumul de droguri erau ceva obișnuit. La vârsta de nouăsprezece ani, s-a căsătorit cu Mona, prietena lui însărcinată. Mona s-a așteptat ca modul lui de a se comporta să se schimbe după căsătorie și ea să fie singura lui iubită. Dar cum Toby nu știa ce înseamnă restricțiile, a considerat că nu avea niciun motiv să înceapă tocmai atunci să afle.

După câțiva ani zgomotoși, Mona a început să-l înșele pe Toby în aceeași măsură în care el o înșelase pe ea în tot acest timp – iar Toby a fost distrus. Mona i-a spus că suportase destul și că nu mai voia să aibă de-a face cu el. Toby a căzut în depresie și s-a gândit să-și ia viața. În acest punct, Dumnezeu a reușit, în sfârșit, să-i capteze atenția lui Toby.

Un prieten i-a oferit o broșură *Calea către Hristos*. Toby a luat-o acasă și a citit-o pe toată într-o noapte. S-a convins că era un păcătos, că Dumnezeu îl iubea și că putea să fie salvat prin har. Căzând pe genunchi, și-a rostit pocăința printre lacrimi și l-a implorat pe Dumnezeu să-l accepte. Sufletul lui a fost cuprins de pace pentru prima oară în viața lui.

Când s-a trezit a doua zi dimineață, Toby știa că viața lui va fi altfel. Își pierduse pofta pentru alcool. Niciodată de atunci înainte nu avea să mai consume marijuana, tabac sau cocaină. A început să studieze Biblia cu prietenul lui creștin și era uimit de ceea ce afla. A renunțat la viața de petreceri și a devenit vegetarian. După un timp, a fost botezat. Schimbarea din viața lui a fost atât de remarcabilă, încât un număr de persoane l-a îndemnat să se înscrie la colegiu și să devină pastor.

Nimeni nu i-a spus lui Toby că încă avea “dălți” cu care trebuia să facă ceva. Nimeni nu l-a învățat pe Toby că Dumnezeu vrea să ne treacă printr-un proces de îndepărtare a dălților și să le folosească pe post de trepte de creștere în experiența creștină. Toby credea sincer că toate aceste probleme din trecut au fost rezolvate, iar acum tot ceea ce trebuia el să facă pentru a duce o viață de creștin era să continue să creadă și să accepte

principiile de doctrină și de stil de viață, dând în același timp mărturie altora.

Pe Pam, Toby a întâlnit-o la un colegiu creștin. După o perioadă de prietenie în trombă, s-au căsătorit – așteptându-se la Raiul pe Pământ. Dar în subconștientul lui, Toby încă mai credea că a fi căsătorit înseamnă: “Ea dă totul și nu așteaptă nimic în schimb, în timp ce eu iau totul și nu dau decât ceea ce vreau.” El habar nu avea că nu există dragoste fără sacrificiu. Vechea daltă – “ori ca mine, ori deloc” – era încă acolo. El avea pretenția de a pleca și a veni când îi plăcea. Aștepta de la soția lui să țină curățenie în casă, să facă mâncare bună, să spele, să calce și să fie un partener entuziast de dormitor. Și mai aștepta ca ea să nu-i ceară nimic în schimb, în afară de ceea ce avea el chef să-i dea. Voia ca ea să manifeste afecțiune față de el, chiar dacă el era tăcut, acru și prost dispus. Credea că o soție trebuie să fie supusă soțului ei, chiar și atunci când soțul nu este supus față de Dumnezeu.

Pam era șocată și înfuriată. Toby cel din familie era foarte diferit de Toby cel care o curtase în școală. Nu că n-ar fi vrut să facă toate lucrurile pe care el voia ca ea să le facă, dar considera că relația ar trebui să implice doi parteneri, nu unul singur. Toby nu înțelegea punctul ei de vedere. Dar în loc să-L întrebe pe Dumnezeu ce ar trebui să schimbe la propria persoană, el s-a refugiat tot mai mult în diferite sporturi și în evanghelizare.

A sfătuit-o pe Pam să meargă la un consilier, crezând că totul va fi foarte bine dacă un consilier o va repune pe Pam pe drumul cel bun. Ea s-a dus, dar l-a implorat pe Toby să meargă cu ea. El a refuzat. El nu avea nicio problemă; ea avea. Toby credea că, dacă e creștin, dacă e implicat foarte mult în programele bisericii și dacă adoptase un stil de viață sănătos, totul era foarte bine. Nu trebuia să privească mai profund. A rămas blocat în starea de negare.

Când Pam s-a despărțit, într-un final, de Toby, după care a cerut divorțul, el a fost distrus din nou. Se simțea neînțeles, abuzat și persecutat. Credea că e ținta focului prietenesc și și-a îndurat suferința într-o așa manieră, încât mulți dintre prietenii lui l-au considerat un fel de martir răbdător. Compasiunea lor l-a încurajat pe Toby să nu recunoască faptul că avea câteva “dălți” de scos.

Nimeni nu i-a spus că suferința lui era rezultatul propriilor probleme și că ar trebui să o considere un semnal de trezire la realitate. Dumnezeu a văzut cicatricile lui și a vrut să le transforme în flori. Dar în loc să se concentreze asupra acestor cicatrice, Toby s-a ascuns în spatele unui zid de negare a realității. Acesta este un fals martiraj. Nimic altceva decât o suferință inutilă, care ar fi putut fi transformată într-o experiență valoroasă, dacă Toby ar fi fost dispus să demareze procesul de îndepărtare a acelor “dălți”. În schimb, el a rămas în rândurile răniților ambulanți.

Acest tip de situație se întâlnește mult prea des. Oamenii se confruntă cu diferite crize și cu perioade de durere în viața lor, dar sunt sprijiniți de prieteni într-un mod care nu îi încurajează să facă pași constructivi spre a învăța să nu mai repete aceleași greșeli. Ei încep să se considere victime, făcând astfel primul pas spre un nou eșec, ce nu va întârzia să apară. Iată ce spune Biblia în această privință: “Cum se întoarce câinele la ce a vărsat, așa se întoarce nebunul la nebunia lui.”²

L-am întâlnit pe Toby în perioada în care cea de-a treia lui căsnicie se clătina. Repetase aceleași vechi tipare și ajunsese la aceleași rezultate cu Sarah. El a participat la câteva dintre seminarele noastre și am purtat discuții foarte lungi.

“Jim, fac aceleași lucruri cu Sarah pe care le făceam cu Mona și cu Pam. Nu suport gândul de a mi se destrăma și a treia căsătorie. Ce pot să fac?” Toby nu mai nega existența “dălților” – și nici nu le mai proteja.

“Toby”, i-am spus, “soluția în cazul tău e simplă. Trebuie să înlocuiești *asa cum vreau eu, cu Doamne, cum ai vrea Tu să procedez?* Trebuie să-L rogi pe Dumnezeu să-ți arate când se manifestă egoismul tău și cum poți să-l înlocuiești cu sacrificiul practic pentru Sarah. Trebuie să te întrebi: ‘Cum îi pot sluji soției mele?’ în loc de: ‘Cum o pot manipula pe soția mea ca să îmi slujească ea mie?’ În loc să te concentrezi asupra a ceea ce te deranjează la Sarah, trebuie să înlocuiești acele gânduri negative cu ceea ce-ți place și iubești la Sarah. În loc să vii seara acasă cu un aer distant și cu o expresie acră pe față, zâmbeste când intri în casă și generează conversații prietenoase. În loc să ai pretenția ca nevoile tale să fie împlinite indiferent de dificultățile ei sau de ziua pe care a avut-o, caută mici fapte de slujire pe care să le faci cu bucurie, pentru a-i comunica faptul că ea

2. Proverbe 26:11

înseamnă ceva pentru tine. Zilnic, trebuie să-L lași pe Dumnezeu să-ți conducă toate gândurile, cuvintele pe care le rostești și fiecare gest pe care îl faci. Dacă vei face aceste lucruri, căsnicia ta va străluci și vei deveni eroul lui Sarah.”

Toby a rămas tăcut și gânditor. Apoi și-a luat un angajament: “O să încerc, Jim. Sarah merită!” Și a pornit plin de entuziasm, iar Sarah a reacționat cu o speranță reînnoită.

Dar ulterior, impulsurile lui Toby au ieșit la suprafață mai puternice ca niciodată – iar Toby a cedat în fața lor. Nu și-a dus până la capăt bunele intenții. A renunțat la noul program după doar câteva zile, iar lucrurile s-au înrăutățit și mai mult în următoarele luni. Toby și Sarah au participat și la alte seminare, iar Toby se hotăra să încerce din nou. Dar întotdeauna obosea de atâta efort depus și recădea în vechile obiceiuri – susținând că nu a știut ce să facă.

Sarah și-a dat seama, într-un final, că Toby nu era dispus să renunțe la “dălțile” lui și nici să-și asume partea lui de responsabilitate. Prin urmare, i-a cerut să se mute.

Din nou, Toby era distrus. În această stare era atunci când mi-a mărturisit că putea să se identifice cu Iosif când a fost vândut de frații lui ca sclav. Simțea că e victima focului prietenesc tras de soția lui. Juca foarte bine rolul de martir. Pretindea că e respins. Dar aceasta era o respingere autosugestionată. Din nou, s-a înconjurat cu prieteni care l-au compătimit și nu l-au făcut să se simtă responsabil pentru situația creată. Nu a reușit să se elibereze niciodată; nu va putea să cânte cântarea lui Moise și a Mielului.

Dar nu toate poveștile trebuie să se termine așa. Putem alege să ieșim pe de drumul falsului martiraj și să intrăm pe drumul învingătorului. Următorul tabel rezumă trăsăturile caracteristice acestor două căi. În timp ce le analizezi, pune-ți singur întrebarea: Pe ce cale merg eu? Ce îți spune Dumnezeu inimii mele chiar acum?

Răniții ambulanți

Falsul martiraj

Reactiv — acționează pe baza înclinațiilor, a impulsurilor

Se comportă ca o victimă neajutorată; crede că altcineva e responsabil pentru anumite lucruri

Consideră toate confruntările atacuri îndreptate împotriva persoanei lui

Își protejează rănila cu orice preț și așteaptă din partea tuturor să procedeze la fel

Consideră că problemele sunt întotdeauna create de împrejurări și de alți oameni — niciodată de propriile reacții

Vede harul lui Dumnezeu doar ca pe un mijloc de a se putea obișnui cu "dala", nu ca pe un mijloc de înlăturare a ei

Se lasă guvernat de împrejurări

Îi place să se autocompătimească

Susține că, pur și simplu, nu știe cum să procedeze

Devine din ce în ce mai înverșunat

Rămâne instabil emoțional

Prezintă trăsăturile inimii împietrite

Își construiește un zid de protecție

Se menține ocupat cu activități care îi ocupă timpul destinat introspecției

Se înconjoară cu oameni care îi vor proteja defectele

Calea spre victorie

Proactiv — acționează pe baza principiilor divine

Își găsește resurse interioare pentru a se vindeca, deși a fost în primă fază o victimă

Poate face distincție între o confruntare constructivă și "noi dălți"

Identifică reacțiile de autoapărare și i le predă lui Dumnezeu

Consideră că împrejurările constituie ocazii de a învăța cum să reacționeze mai bine pe viitor

Vede harul lui Dumnezeu ca pe un mijloc de îndepărtare a "dălții" și de vindecare a răni

Permite ca împrejurările să devină trepte pe scara dobândirii unei experiențe mai bune

Are o atitudine de recunoștință

Consideră că Dumnezeu îi arată pasul imediat următor, pe care îl va face mână în mână cu El

Devine din ce în ce mai bun

Devine din ce în ce mai stabil emoțional

Prezintă trăsăturile inimii supuse

Rezolvă dezechilibrele pe care și le observă

Are în vedere un timp pe care să-l petreacă alături de Dumnezeu pentru a se autoexamina

Alege compania acelora care îl ajută sincer să-și vadă defectele

Acceptarea

Singura modalitate de a transforma suferința provocată de “dălțile” noastre este să acceptăm această suferință. Trebuie să ne acceptăm pe noi înșine – trecutul și prezentul nostru –, cu ajutorul lui Dumnezeu. Dar acest lucru e dificil. Nu se întâmplă în mod firesc, natural. Întreaga noastră ființă se împotrivește. Semănăm foarte mult cu Petru. Isus le descria ucenicilor viitorul Său – care nu se prea potrivea cu planurile lor. (Cât de des suferința se potrivește cu planurile noastre?) Ei se așteptau să-L vadă cucerindu-i pe romani și guvernând lumea cu ei în posturile cele mai înalte.

În schimb, când Isus le-a spus că va trebui să sufere și să moară, tuturor le-a displicut ideea. Petru a luat cuvântul și i-a spus lui Isus că nu era nevoie de așa ceva³, dar Isus l-a pus imediat la punct: “Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de-ale oamenilor.”⁴

Dar Isus nu s-a oprit aici, ci a pus punctul pe “i”: “Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga.”⁵ Isus ne-a chemat să acceptăm suferința, nu să o evităm. El spune că trebuie să părăsim calea protejării “dălților” noastre, să ne dăm la o parte scuturile, să ne luăm crucea și să-L urmăm.

Lecția aceasta nu a fost inutilă pentru Petru. Calvarul l-a adus față în față cu “dalta” lui de protecție și cu scutul lui de autosuficiență. Hristos încercase să-l vindece, dar Petru își protejase rana cu toată puterea, până când a ajuns să-L renege pe Cel pe care promisese că-L va urma în temniță și la moarte. Slavă Domnului că a ales să-și accepte “dălțile” și să i le predea lui Dumnezeu.

Ani după aceea, Petru a scris: “Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci Cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul, pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftetele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.”⁶

3. Vezi Matei 16:21, 22

4. Versetul 23

5. Versetele 24 și 25

6. 1 Petru 4:1, 2

Petru a învățat să vadă durerea ca pe o ocazie de a se dezvolta, o ocazie de a-și smulge daltă și a renunța la autoapărare. El și-a dat seama că suferința este una dintre modalitățile pe care le folosește Dumnezeu pentru a reface chipul Său în noi. A văzut că atitudinea de acceptare a suferinței ne ferește de pericolul de a deveni falși martiri și ne așază pe calea triumfului. Petru și-a luat crucea și L-a urmat pe Hristos, care “a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”⁷.

Scoaterea

La început, Albert s-a simțit ca Petru – ar fi preferat să evite suferința. A fost tentat să-și nege sau să-și protejeze daltă, să se obișnuiască cu ea sau să se dezlănțuie la cei care încercau să o lovească. Dar el a ales altceva. Și-a dat seama că furtuna din interior genera furtuna din exterior, din cauza dălții asimilate în viața lui. A înțeles că singura cale de a găsi pacea în mijlocul furtunii era să scoată acea daltă.

Dar habar nu avea cum putea face acest lucru. Atunci a realizat, pentru prima oară, că avea într-adevăr nevoie de Dumnezeu. Îl iubise pe Dumnezeu și Îl slujise toată viața, dar acum *chiar avea nevoie* de Dumnezeu. El nu numai că și-a acceptat durerea, ci L-a acceptat și pe Dumnezeu în durerea lui. Așa cum Iacov s-a luptat cu îngerul în întunericul nopții, Albert s-a ținut de Dumnezeu, implorându-L: “Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.”⁸

Iar Dumnezeu nu l-a dezamăgit. I-a arătat lui Albert care era daltă lui și de unde provenea. Apoi i-a pus la dispoziție un program simplu de înlăturare a dălții:

“Albert, de fiecare dată când sesizezi acele gânduri și senzații de respingere în mintea ta, vreau să recunoști faptul că ele nu vin de la Mine și vreau să nu le accepți. Pur și simplu lasă-le în seama Mea și Eu îți voi da alte gânduri cu care să le înlocuiești. Sentimentele dureroase nu vor dispărea imediat, dar se vor micșora cu timpul.

Acesta este un proces pe care va trebui să-l repeți de multe ori, deoarece daltă e acolo de multă vreme. În final, va dispărea cu totul, iar

7. Evrei 5:8

8. Geneza 32:26

oamenii vor putea să te lovească în acel loc. Deși s-ar putea să doară, lovitură nu îți va mai provoca reacția de respingere pe care o ai acum.”

Această rețetă pare simplă, dar pentru Albert părea Marea Roșie. Se simțea fără ieșire din acea situație, deoarece dușmanii îl urmăreau din spate, iar marea de netrecut a durerii lui se întindea în față. Dumnezeu i-a cerut să facă primul pas în apă. El l-a făcut, iar Dumnezeu i-a deschis drumul.

Într-o zi, Albert făcea cumpărături la magazinul local, când s-a întâlnit cu Sam. Instantaneu, i-a venit în gând: “L-ai supărat pe Sam. Așa că el nu te mai acceptă. Ești respins, ești un neadaptat. Retrage-te în tăcere și disperare. Nu ești bun de nimic.”

“Doamne”, a strigat Albert în sinea lui, “iar sunt gândurile acelea de respingere. Cu ce vrei să le înlocuiesc?”

“Albert, te-am iubit încă de pe vremea când erai împotriva Mea.⁹ Te-am iubit cu o iubire veșnică.¹⁰ Ești acceptat datorită Fiului Meu preaiubit, Isus.¹¹ Eu te-am chemat și nu te-am respins.¹² Nu adopta poziția respinsului – ridică-te deasupra respingerii, prin acceptarea iubirii Mele.”

Și Albert a cooperat. A ales să se bazeze pe iubirea necondiționată a lui Dumnezeu pentru el, în loc să se concentreze pe aparenta respingere a prietenului său. Făcând acest lucru, Dumnezeu a transformat sentimentele lui, iar Albert a simțit pace, în loc de durere. Rugăciunea lui Albert și răspunsul lui Dumnezeu în mintea lui s-au petrecut într-o fracțiune de secundă. Dar Albert încă era față în față cu Sam.

“Doamne, ce să fac cu Sam?”

“În loc să te retragi timid, zâmbește-i și spune-I: ‘Bună, Sam!’”

Albert l-a salutat zâmbind, dar Sam s-a întors și a plecat în altă direcție.

“Doamne, nu a mers. Încă se poartă cu mine ca și cu un dușman.”

“Nu-i nimic. E alegerea lui. Dar tu nu trebuie să depinzi de alegerea lui. Tu poți trăi convins de faptul că ești acceptat și iubit de Mine, iar acest lucru te va ridica deasupra respingerii dușmanilor tăi.”

9. Vezi Romani 5:6-8

10. Vezi Ieremia 31:3

11. Vezi Efeseni 1:6

12. Vezi Isaia 43:1

Continuând în același fel și făcând față situațiilor care îi generau sentimentul de respingere, Albert a aplicat rețeta lui Dumnezeu și a fost vindecat. A găsit pacea în mijlocul furtunii. Adversarii lui au continuat să-l agate și să-l înghiontească, dar el nu mai transforma totul în respingere. Spre deosebire de Lena și de Toby, Albert a fost eliberat din sclavie.

El nu a regretat deloc durerea pe care a simțit-o în procesul de scoatere a dălții, inițiat de Dumnezeu. Senzația de eliberare nu se compara cu nimic din suferința trecută. Albert putea să cânte cântarea lui Moise și a Mielului – cântarea eliberării – deoarece testase el însuși puterea eliberatoare a lui Dumnezeu în aspecte în care era complet lipsit de putere.

“**Turțuroiu**’ ”

“Dii, căluț! Dii căluț!” În cazul meu, totul a început în clasa a doua.

Eu și sora mea, Louise, ne jucam de-a caii și călăreții în sufragerie. Ea era calul, iar eu călărețul. Totul a mers bine, până când calul s-a smucit prea tare, iar călărețul a aterizat cu gura într-o măsuță. Pe moment năucit, am început să mă vaiet în timp ce sângele îmi țâșnea din buză. Mama a venit grăbită și s-a uitat repede ce pățisem. Doi dinți din față zburaseră. Lipindu-i la loc așa cum s-a putut, a plecat repede cu mine la un ortodont.

Dr. Kloehn mi-a examinat gura cu atenție. Din nefericire, aceia erau noii mei dinți permanenți, așa că dr. Kloehn a considerat că cel mai bine e să încerce să-i salveze. A inventat un fel de pansament în jurul lor, sperând că se vor lipi de la sine.

Acel pansament a făcut ca buza mea superioară să iasă mult în evidență peste cea inferioară și arătam ca un copil de tot răsul. De asemenea, mă făcea să vorbesc peltic. Lăsând la o parte disconfortul evident, mă întrebam dacă va observa cineva de la școală. Dacă va observa? O, nici pe departe!

Acum eram “diferit” de ceilalți colegi din clasa a doua. Când ești diferit, ești rănit. Prietenii mei au început să mă poreclească: “turțuroiu”, “pelticu’ ” și “castoru’ ”. Cei care nu mă porecleau, fie râdeau de mine, fie se holbau fără să zică nimic. Mă simțeam singur și respins, iar prin intermediul acestor sentimente o minciună mi-a pătruns în subconștient, ca o daltă într-o carne fragedă: “Nu ești suficient de bun, decât dacă ești ca noi. Nu te ridici la nivelul nostru. Nu aparții grupului nostru. Ești un inadapatat.”

Având doar opt ani, nu eram echipat pentru a repera acele minciuni care șantajau emoțional. Eu le-am crezut. Le-am asimilat. Au devenit o parte a realității în care trăiam – realitatea respingerii. Și tare m-au durut – ca și o daltă care sfârtecă pielea și mușchii.

Am fost de la bun început un băiat timid, dar acum mă retrăgeam și mai mult, încercând să evit mai multe “dălți”. M-am ghemuit într-o carapace – un scut de introvertire, care am crezut că mă va proteja. Problema era că daltă se afla deja acolo. Deja asimilasem mesajul acelor ironii, care îmi produceau noi răni în vreme ce mintea mea le repeta din interiorul carapacei.

La ora de citire, mă ridicam stând cu capul în jos, cu ochii în pământ, tremurând și respirând cu greu. Abia dacă se putea auzi vocea mea în timp ce îmi citeam propozițiile. Mă întorceam la locul meu – holbându-mă la vârful pantofilor și simțindu-mă umilit de remarcile făcute de colegi la adresa mea. Intram în tabăra răniților ambulanți. Te poți identifica și tu cu mine?

Și alții din clasă sufereau asemenea mie. Chiar și acum, îmi pot aduce aminte cu ușurință numele lor, poreclele primite de cel mai gras coleg, de cea mai mămoasă fată, de cel mai neîndemânatic băiat, de prostul clasei și de fata aceea timidă pe care o numeau “aragaz cu patru ochi”. Erau răniți în inimă și în minte, doar pentru că erau altfel – pentru că nu se potriveau “normei”. Dar tu? Ai trecut și tu pe aici? Treci chiar acum?

Acesta a fost coșmarul vieții mele începând cu școala primară, continuând cu liceul și colegiul și terminând cu profesiile pe care le-am adoptat. Și nu făceam nimic pentru a fi diferit. Nu știu de ce, dar așa eram, pur și simplu.

În școala primară, m-am izolat. Fiindcă nu aveam o inteligență sclipitoare, fiindcă nu eram foarte talentat la sporturile competitive și nu aveam o personalitate debordantă, pur și simplu am rămas distant. Aceasta era carapacea mea de protecție.

În liceu, lucrurile n-au mai stat atât de simplu. Am descoperit că am abilități sportive. Datorită vitezei și agilității, mă descurcam bine pe postul de mijlocăș în echipa de fotbal. Asta m-a făcut să intru în rândul “lumii”. Dar era o singură problemă. “Lumea” făcea lucruri pe care eu nu voiam să le fac. Toți băieții își încercau prietenele așa cum încerci o pereche de

pantofi înainte să o cumperi sau o mașină înainte să o achiți. “Hai Jim!” mă îndemnau. “Fii și tu ca lumea!”

Dar eu voiam o fată exact ca fata care se căsătorise cu tata – pură, castă, nepătată. Prețuiam sufletul lui Sally mai mult decât palpitația plăcerii de a o exploata, astfel încât să mă simt “integrat” în gașcă. Ei ziceau de mine că sunt pătrat, pudic, de modă veche. Nu aveam de ales, decât fie să renunț la principiile mele, fie să nu mă integrez niciodată. Am ales să nu mă integrez. (Apropo, n-am regretat niciun moment!)

Apoi au venit zilele de colegiu. Petreceri cu băutură, filme pentru adulți și fetițe – tot ce făcea “toată lumea”. Haine soioase, cuvinte șmechere, Ziua Pământului și Războiul din Vietnam. Se părea că sunt menit să rămân întotdeauna pe dinafară. Am încercat și eu unele dintre aceste lucruri pe care le făcea “toată lumea”, dar nu mi se potriveau. Pe atunci nu știam ce înseamnă vocea conștiinței și nici nu citisem Biblia. Ci pur și simplu nu puteam face ceea ce făceau toți ceilalți. Mă îmbrăcam altfel, vorbeam altfel și aveam ținte și standarde diferite de colegii mei de generație.

Nu înțelegeam. Consideram că ceva nu e bine la mine. Și nu pot spune că n-am încercat și eu unele dintre acele lucruri. Le-am încercat, dar nu mi-ar fi plăcut să trăiesc tot timpul așa. Deveneam o veveriță albinoasă.

Sindromul veveriței albinoase

Phantom era cea mai frumoasă veveriță pe care mi se dăduse să o văd vreodată. De fapt, era o veveriță mascul. Blana lui albă, ochii, urechile și nasul lui roz îl făceau să iasă în evidență dintre celelalte veverițe care veneau în curtea din spate a casei noastre din Shiocton, Wisconsin. Ne plăcea să îl vedem și îl primeam întotdeauna în adăpostul nostru unde puneam mâncare pentru animale. Dar nu aceeași atitudine o aveau și frații lui. Aceștia îl goneau, îl îmbrânceau, îl mușcau și îl alungau departe în pădure, unde trăia cu mare frică de alte veverițe. Într-o zi, l-am urmărit și i-am descoperit ascunzătoarea: un bătrân și singuratic stejar.

Chiar și ca adult, m-am identificat cu Phantom. El era diferit de celelalte veverițe și era respins. Reacționa la respingere la fel ca mine – se retrăgea și se ascundea. Inima mea era legată de inima lui. Am început să-i aduc nuci și semințe de floarea soarelui. Treptat, a început să aibă încredere în

mine și să mă lase să mă apropii. Cu timpul, am devenit prieteni. Probabil că am fost singurul prieten pe care Phantom l-a avut vreodată. Apoi familia noastră s-a mutat în sălbăticia din Montana. Simțeam că-l abandonez. Am vrut să-l iau pe Phantom cu noi. Pare o prostie, dar mi se rupea inima pentru micuț. Era respins nu doar de prietenii lui, ci și de propria familie.

Toată viața am avut impresia că sunt abandonat pentru că eram o veveriță bolnavă de albinism. Familia și prietenii m-au abandonat când am devenit, din catolic, un fundamentalist, adică un protestant care credea în Biblie. Familia și prietenii m-au văzut ca pe o oaie îmbrăcată în blană de lup. Părinții mi-au șters numele din testament. Frații nu voiau să mai aibă de-a face cu mine, sau dacă voiau, voiau foarte puțin. Vechii mei tovarăși de petreceri au încetat să mă mai sune. Aceste “dălți” s-au înfipt *adânc*. Mai adânc decât și-ar putea imagina cineva. De ce? Pentru că repetau aceeași minciună pe care o acceptasem în copilărie, în liceu și în colegiu: “Ești veverița albinoasă. Când ești altfel decât noi, nu te potrivești în peisaj. Ești un inadapdat. Acceptarea și integrarea ta sunt condiționate de asemănarea cu noi.” Iar această nouă respingere pe care o experimentam ca adult a confirmat concluzia la care ajunseseam pe când eram copil.

“Domnul Singuratic”

Pentru că, în subconștientul meu, credeam acea minciună, am devenit “Domnul Singuratic”. Sigur, pe dinafară eram tot un zâmbet, dar pe dinăuntru sângeram cumplit. Bineînțeles, am cunoscut noi prieteni. Bineînțeles, m-am integrat în noua familie a bisericii. Dar încă făceam parte din acei răniți ambulanți. Eram încă o “victimă”. Ești și tu? Încă reacționez la respingere așa cum reacționasem în copilărie: mă închideam în mine însumi. Și tu faci la fel?

Ani de zile, și eu am negat existența dălții în carnea mea fragedă. Fără să vreau, mi-am construit viața în jurul ei, protejând-o ca nu cumva să fie atinsă de cineva. Iar când cineva dădea peste ea, reacția mea normală era să mă reped la acea persoană. Dumnezeu a mai temperat iritabilitatea mea, dar El voia să facă pentru mine mai mult decât doar să-mi potolească reacția atunci când dalta era atinsă.

Faptul că am fost pus în fața aceluia pluton de execuție m-a făcut să recunosc existența dălții mele. Agonia prin care am trecut, și pe care am

descriș-o în prima parte a cărții de față, nu era legată doar de faptul că urma să mă confrunt cu un atac, ci avea legătură și cu daltă mea.

Impulsul de a fugi și a mă ascunde, negând existența unei probleme, era puternic. Dorința de a capitula, pur și simplu, și a trăi mai departe cu daltă mi se părea o alternativă bună. Pornirea de a mă repezi cu furie la cei care îmi deranjau daltă era extrem de puternică. Dar Dumnezeuul meu îmi tot repeta: *“Ține-i piept, Jim! Fă-i față împreună cu Mine!”*

Am căzut pradă disperării – o disperare sfâșietoare. Mă simțeam lipsit de orice speranță. Respingerea durtă cumplit. M-am simțit ca Moise la Marea Roșie. Mi se părea că apa mă va înghiți. Am căutat o cale de scăpare în spate, în sus sau în lateral – nu era niciuna. Dumnezeuul meu mă încuraja: *Mergi înainte, Jim! Pășește în mare!”*

Nu mi-am putut aduna puterile să fac acest pas. Simțeam că mă înec. Abia am ieșit din dormitorul meu. Noaptea, nu puteam să dorm. În timpul zilei, mă trezeam lăcrimând. “Cum, Doamne, cum? Altă variantă nu mai există? Nu poți scoate această daltă din mine și fără să fie nevoie să trec prin așa ceva?”

Membrii familiei veneau la mine în dormitor să mă încurajeze, să mă consoleze și să mă ajute să trec prin acea încercare alături de Dumnezeu. Credincioasa mea soție, Sally, m-a îndemnat să identific minciunile cu acuzațiile care îmi erau aduse de adversarii mei, dar eu nu reușeam. Nu mai eram un rănit ambulant. Eram răpus, eram la pământ, aproape să mor.

Oare o să-mi mai redobândesc pacea vreodată? Voi mai fi în stare să cânt cântarea lui Moise și a Mielului?

RĂNIȚII AMBULANȚI

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. I-ai rănit cumva pe alții?
2. Te îndeamnă Duhul Sfânt să mergi la cei pe care i-ai rănit și să încerci să îndrepti lucrurile?
3. Ești și tu un rănit ambulant?
4. Ai simțit și tu ce înseamnă daltă respingerii?
5. Pe care dintre cele cinci variante de raportare la daltă, date în acest capitol, o alegi și o pui în practică?
6. Ai ceva din “Lena” și “Toby”?
7. Dățile tale sunt autosugestionate?
8. Ești pe calea spre triumf sau pe calea falsului martiraj?
9. Poți să-i faci față suferinței și dății tale, “alături de Hristos”?

Pace în mijlocul furtunii

*Celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești pacea; da, pacea,
căci se încrede în Tine. – Isaia 26:3*

Te-ai simțit vreodată ca într-o groapă întunecoasă și adâncă, fără niciun mijloc de scăpare, fără speranța unei raze de soare și fără cineva care să te salveze? Știi ce înseamnă să fii închis într-un mormânt, fără să vezi ce se petrece dincolo și să simți că viitorul nu îți rezervă nimic altceva?

Când a fost lansat focul prietenesc în direcția mea, m-a lovit din plin. Și nu erau oameni din afară cei care încercau să mă elimine. Erau prietenii mei, frații mei spirituali, sufletele mele pereche. Nu pot nici măcar încerca să descriu confuzia degerată de durerea pe care o simțeam în tot corpul – mă îndoiam de propria persoană, eram chinuit de întrebări și disperare. Furtuna din exterior a atras după sine dezlănțuirea unei furtuni teribile în interior. Oare voi supraviețui?

În perioada în care această agonie îmi tulbura existența, Larry m-a rugat să stăm de vorbă – în particular și în mod direct. Larry era unul dintre prietenii mei cei mai buni. Avusesem încrederea în el, îl respectasem și apreciasem foarte mult viziunea lui cu privire la aspectele spirituale. Totuși, pe parcursul a câtorva luni, relația noastră se deteriorase. Ajunseseră la mine, dinspre Larry, anumite adevăruri răstălmăcite și anumite zvonuri. Față de mine, Larry devenise distant, critic și pretențios. Insista să văd lucrurile la fel ca el. Pretindea că sunt încăpățânat, mândru și că aș fi pierdut legătura cu Dumnezeu. Oare avea dreptate?

Cererea lui de a se întâlni cu mine aducea cu ea presimțirea unei alte confruntări de nerezolvat. În contextul general în care mă aflam, nu mă simțeam capabil să-i fac față. Întreaga situație se ridica în fața mea ca un val tsunami decis să mă înece.

M-am așezat în pat, iar capul mi se învârtea, simțindu-mă complet confuz. Vocile adversarilor mei strigau: *Greșești, Jim! Nu-L reprezinți corect pe Dumnezeu! Dacă nu te conformezi viziunii noastre, o să ajungi o epavă. Dacă nu acționezi conform planului nostru, consideră-te eliminat! Nu există nicio speranță pentru tine! Ești terminat! Renunță! Dă-te bătut!*

Dalta veche a respingerii striga și ea la mine: *Nu te integrezi niciodată, nicăieri, Jim! Întotdeauna ești tu ăla ciudatu', veverița albinoasă! Ceva nu e bine cu tine. De ce întotdeauna trebuie să fii tu altfel? Conformează-te și integrează-te! Adoptă standardele lor! Fă-i să te accepte! Fă orice se poate pentru a-i liniști și a-i determina să te placă!*

Dar și alte dălți urlau cu pretențiile lor. Era printre ele și dalta reputației mele. Fusesem crescut cu ideea că trebuie să păzesc bunul nume al familiei, cu prețul vieții. *Orice ai face, Jim, ai grijă de reputația ta! Nu lăsa să fie târâtă în noroi. Nu permite să existe ceva care să o păteze. Fă orice pentru a o păstra intactă.*

Dalta fricii își transmitea mesajul înfiorător exact în străfundul ființei mele: *Dacă nu faci compromisuri, Jim, o să-ți pierzi lucrarea pe care ai organizat-o tu cu mâna ta și o să-ți pierzi sursa de câștig. Nu o să mai ai mijloace pentru a-ți întreține familia. O să însemne că ești un bărbat ratat – un învins.*

Dintotdeauna mi-am luat foarte în serios responsabilitatea de a-mi întreține familia. Nu-mi puteam imagina viața altfel decât fiind în stare să-mi pot face această datorie față de membrii familiei. Dumnezeu mă chemase din domeniul imobiliar într-o lucrare cu normă întreagă. Unul dintre fiii mei acoperea acum teritoriul din partea de nord a văii, de care mă ocupasem eu mai demult. Nu mă puteam întoarce în domeniul imobiliar și să fiu la concurență cu fiul meu. Nu, așa ceva ieșea din discuție. Totuși nu-mi venea în minte alt loc unde m-aș fi putut duce.

A patra daltă striga: *O să-ți pierzi viața comodă, Jim. O să-ți pierzi toți prietenii. Nimeni nu va fi de partea ta. O să te părăsească toți. Nu o să-ți permiți să-ți întreții familia. O să-ți pierzi casa și toate bunurile – tot ceea ce-ți aduce confort în viață. Nu poți fi fericit dacă nu ai confort.*

Luat și dus

Mă simțeam de parcă aș fi fost din nou la grădiniță. Mi-am petrecut prima lună de grădiniță, ascunzându-mă sub catedra educatoarei. Eram atât de timid, de introvertit, și atât de speriat, încât nu ieșeam de acolo decât în pauze sau ca să mă duc acasă.

Așa mă simțeam și acum: *Sunt un respins notoriu și nu vreau altceva decât să fug și să mă ascund. Nu pot să fac față situației. Nu o pot drege. Nu pot să mă confrunt cu așa ceva. O să mor.*

Am crescut fără să iau inițiativa de a riposta. Totuși voiam cu disperare să fiu “cineva”. Voiam să fiu și eu important. Voiam să am influență. Voiam să pot câștiga bani mulți, fiindcă asta m-ar fi făcut “cineva”. Voiam să am prieteni. Voiam ca oamenii să fie ca mine. Voiam să fiu popular.

Când am absolvit colegiul și m-am căsătorit cu cea mai bună femeie din lume, am început să-mi îndeplinesc visurile. În ceea ce privește vânzările, compania mea de asigurări era cotate în Top 10, fiind a cincea companie de asigurări ca mărime din țară. Aduceam acasă un venit din șase cifre. Mi-am făcut prieteni și am devenit cunoscut. Am primit funcții în biserică și am adus un număr de persoane la biserică. Oamenii priveau cu admirație la mine. Deveneam “cineva”.

Apoi Dumnezeu m-a chemat să las în urmă toate aceste lucruri, pentru a căuta să trăiesc mai degrabă alături de El. M-am luptat, m-am chinuit și, într-un sfârșit, am luat decizia de a lăsa totul în urmă și a mă muta într-o căbănuță din bușteni, în pădurile nordice ale statului Montana. Acest pas al credinței s-a dovedit a fi unul hotărâtor, deoarece am ajuns să mă bucur de o experiență spirituală în dezvoltare, de o căsnicie revitalizată și o familie unită – toate susținute de o afacere prosperă în domeniul imobiliar. Viața era din nou plăcută.

Și atunci Dumnezeu m-a chemat din nou să renunț la afacerea mea prosperă și să mă implic total în lucrare. Mi-a cerut să depind doar de El în ceea ce privește partea materială. Habar nu aveau de unde urmau să se audă chemările lucrării sau cum aveam să pun mâncare pe masa familiei mele, dar Dumnezeu mi-a cerut să pășesc înainte prin credință. Din nou, m-am luptat, m-am chinuit și, în final, am luat decizia de a-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt și a merge înainte.

Iar El m-a binecuvântat. De la un început firav, lucrarea s-a dezvoltat remarcabil. Vieți au fost schimbate. Căsnicii au fost salvate. Familii au fost reunite. Era bine. Se merita.

Acum, mi se părea că Dumnezeu nu îmi cere *să las ceva în urmă*, ci îmi *lua absolut totul* – sau permitea să-mi fie luat. Nu-mi dădea niciun indiciu cu privire la ce mă aștepta. Ceea ce înainte fusese un pas făcut prin credință, acum părea un pas spre necunoscut fără ceva care să mă poată prinde.

“Doamne, unde ești?” întrebam disperat. “De ce taci? De ce nu-mi poți arăta următorul pas? De ce nu-mi poți spune următoarea replică din scenariu?”

Mă zbăteam, mă scufundam și înghițeam apă. Vocile din capul meu se auzeau mai tare și tot mai tare, amestecându-se într-o hărmălaie stridentă. Cu cât mă concentram mai mult asupra lor, cu atât se auzeau mai tare. Îmi sugerau cel mai groaznic scenariu posibil – iar eu le credeam.

Am recapitulat situația în minte de nenumărate ori, încercând în zadar să o dreg, să o rezolv, să o întorc pe toate părțile. Mă certam cu aceste gânduri contrastante, încercând să ajung la un rezultat valabil. Când continui să te concentrezi pe o problemă, curând la orizont nu vei reuși să vezi nicio speranță, niciun viitor și nicio persoană care să poată găsi o soluție. Te simți sortit eșecului, părăsit și în mare nevoie de ajutor divin. În această situație eram și eu.

“Doamne, unde ești când am nevoie de Tine? Nu te pot simți și nici auzi. Și Tu m-ai părăsit?”

Unde e El?

Dumnezeu părea foarte tăcut. Privind înapoi, îmi dau seama că El mă îndemna să pun capăt repetiției fără sfârșit, pe care eu o făceam, și să încep să analizez – să analizez fiecare voce în parte.

Asemenea lui Ilie aflat în peștera din Muntele Horeb, voiam să știu unde e vocea lui Dumnezeu. În cazul lui Ilie, nu a fost în vânt, nici în cutremur și nici în foc. Ci a fost o voce blândă și liniștită, independentă de elementele furioase ale naturii.¹ Am început să evaluez situația. Se afla Dumnezeu în furtuna mea interioară? Era în furtuna de voci din exterior –

1. Vezi 1 Regi 19:11, 12)

adică ale pretenșilor mei prieteni? Reprezentau ei glasul lui Dumnezeu? De unde puteam să-mi dau seama?

“După roadele lor îi veți cunoaște.”²

Dar după ce fel de roade să mă uit? Motivele și modul lor de abordare ar trebui să spună multe. “Unde este Duhul Domnului, acolo este [libertate].”³ Îmi vor garanta ei aceeași libertate pe care mi-o garantează Dumnezeu? Sau vor purta semnul lui Cain? Vor fi asemenea unui vânzător care mă presează să mă decid *acum*? Sau îmi vor da aceeași libertate pe care mi-o dă Dumnezeu atunci când spune: “Veniți, totuși, să ne judecăm.”⁴ Eram obligat să recunosc faptul că dăduseră dovadă că au mai degrabă semnul lui Cain, decât Duhul Domnului.

Dovedeau că au o inimă împietrită sau o inimă supusă? Am încercat fără tragere de inimă să le analizez modul de operare și modul în care conduseseră ostilitățile. Din câte îmi puteam da eu seama, dădeau dovadă de o inimă împietrită. Din punctul lor de vedere, altă soluție nu exista decât să-mi plec conștiința în fața dictatelor lor.

Acuzațiile lor erau în conformitate cu Scriptura? Erau acuzațiile lor validate de Cuvântul lui Dumnezeu? “‘La Lege și la mărturie!’ Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.”⁵ Deși citau din Scriptură, acuzațiile lor porneau de pe o bază greșită, nu de la un “așa zice Domnul”.

Deci glasul lui Dumnezeu nu era acolo.

Atunci era oare în vacarmul de voci din interiorul meu? Reprezentau ele glasul lui Dumnezeu?

A trebuit să recunosc faptul că fiecare dintre acele voci mă aveau în centru pe mine, propria persoană – acceptarea *mea*, reputația *mea*, mijloacele *mele* materiale, confortul *meu*. Sugestiile pe care mi le făceau nu erau pe aceeași lungime de undă cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu sau cu viața trăită ca exemplu de Hristos. Nu erau altceva decât instinctul de conservare și dorința de a ieși deasupra. Îmi transmiteau, astfel, ideea

2. Matei 7:20

3. 2 Corinteni 3:17

4. Isaia 1:18

5. Isaia 8:20

că alți oameni îmi vor hotărî destinul. Nu-mi plăcea asta. Voiam să dețin controlul. Voiam să pot lua propriile decizii.

Mi-am dat seama că glasul lui Dumnezeu nu era nici aici. Vocea lui nu se auzea nici în furtuna din afară, nici în cea de dinăuntru. “Doamne, unde ești? Nu Te pot auzi.”

Deschizându-mi Biblia, am căutat Evrei 13:5 – “Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.” Era o voce blândă și liniștită – extrem de liniștită în comparație cu larma din capul meu. Care voce avea dreptate? Pe care mă puteam baza? În funcție de care să acționez? De vocea intimidantă a prietenilor mei dușmani? De vocea autoprotectoare a dălților mele? Sau de promisiunea simplă a lui Dumnezeu?

Două realități

Aveam de făcut o alegere. Vocea din exterior țipa: “Te-au doborât, Jim! Omeneste, nu ai nicio cale de ieșire. Ești gata! Capitulează! Capitulează! Capitulează!” Furtuna din interior urla: “Nu mai ai siguranță materială și financiară. Nu știi cât va dura sau cât de greu va fi. Luptă sau dă-te bătut!”

Vocea liniștită îmi cerea simplu: “*Vei avea încredere în Mine?*”

Am fost cuprins de o transpirație rece în timp ce analizam opțiunile. Frica se lupta cu încrederea: “Dumnezeu a fost alături de Daniel când s-a aflat în cușca leilor și cu cei trei tineri în cuptorul încins. Ei nu au știut dacă Dumnezeu îi va salva, dar i-a salvat. Și eu mă pot încrede în Dumnezeu. Dar Daniel și cei trei tineri meritau mai mult decât merit eu. Ei nu erau plini de defecte și de slăbiciuni, ca mine. Poate că Dumnezeu nu va fi cu mine așa cum a fost cu ei.”

M-am luptat și iar m-am luptat. Timp de două zile m-am tot luptat. Asemenea lui Iacov la pârâul Iaboc⁶, m-am luptat – fără să-mi dau seama exact cu ce. Într-un final, mi-am dat seama că Dumnezeu mă chema să mă predau cu totul Lui. Îmi cerea o încredere absolută în faptul că El deținea controlul suprem asupra vieții și viitorului meu. Nu împrejurările, nu așa-ziii mei prietenii, nici diferitele strategii și nici măcar eu însumi nu aveam ultimul cuvânt în toate aceste lucruri – ci Dumnezeu. El îmi cerea să las totul – să las în seama Sa tot ceea ce aveam și ce știam.

⁶, Vezi Genesa 32:22-30

Să las jos

Un bărbat care avea o canoe l-a invitat pe un altul într-o expediție. Ajungând în punctul de pornire, și-au pus rucsacurile pe spate și au dus canoea în josul lacului. Primul dintre bărbați și-a dat rucsacul jos, l-a pus pe fundul canoei și a urcat. Așezându-se în spate, s-a dat puțin la o parte pentru a-i face loc prietenului său.

După ce a urcat, prietenul a început să vâslească având încă rucsacul pe spate. Uimit, cel care își dăduse rucsacul jos a întrebat: “De ce stai cu rucsacul în spate și nu-l pui jos?”

“O, ai fost atât de bun că m-ai invitat și pe mine în această expediție! E deja mult că mă duce canoea pe mine, cum aş putea să mă aștept să-mi ducă și rucsacul?”

Acest canoist mă reprezintă pe mine. Pe tine nu? Voiam să mă predau cu totul Domnului, dar îmi era greu să accept ideea că trebuie să las totul jos și să depind doar de El. Eram ca un copil de trei ani căruia tatăl îi cerea să renunțe la păturica preferată, dar care se lupta și nu îndrăznește să renunțe la ea. Ce să fac? Oare să am încredere în El?

“Păturica” mea era reputația, viitorul, mijloacele materiale, scopul vieții mele și confortul meu. Să le las pe toate în seama lui Dumnezeu și să-mi las întreaga greutate, întregul bagaj, viitorul meu, durerea mea și temerile mele – totul – să se ocupe El de ele? Să-mi arunc asupra Lui toate îngrijorările mele?⁷

Am luat decizia să acționez conform vocii liniștite a lui Dumnezeu – cea confirmată prin Scriptură. Am ales să mă las cu totul în seama harului Său.

Răpus, în sfârșit, îmi plec capul

Și, uitând de mine însumi, spun:

“Fie ce-o fi, voia Lui să se facă”

Și chiar atunci, în pace rămân.

– Henry van Dyke

7. Vezi 1 Petru 5:7

El Şaddai

În loc să mă simt anihilat, am găsit pacea din nou. În loc să mă simt distrus, m-am simțit viu din nou. În loc de necunoscut, am simțit speranță. Dintr-odată, nu mai conta altceva, decât că Dumnezeu va avea ultimul cuvânt.

El este El Şaddai, Dumnezeul cel autosuficient! Este suficient pentru mine. Este suficient pentru tine. El nu e doar Dumnezeul trecutului. Este Dumnezeul prezentului și al viitorului – și are întotdeauna ultimul cuvânt.

Am deschis nerăbdător cartea Psalmilor – scriși cu foarte mulți ani în urmă de cineva care s-a confruntat cu o senzație de eșec și mai mare decât cea cu care mă confruntasem eu. M-am putut identifica, în totalitate, cu luptele lui și cu încrederea lui în Dumnezeu. Psalmul 62:5 era ca un colac de salvare pentru un om care abia reușea să-și țină capul deasupra apei: “Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu; căci de la El îmi vine nădejdea.”

De Dumnezeu aveam eu nevoie. El s-a aflat dintotdeauna lângă mine; nu avea să mă părăsească, să mă uite. Și nu va exista nimic prea greu pentru a nu putea fi rezolvat de El. M-am concentrat asupra promisiunii Lui până când am crezut-o mai mult decât credeam toate amenințările gropii mele întunecate. Credința a devenit o realitate mai importantă decât împrejurările în care mă aflam – credința într-un Dumnezeu care avea să mă conducă prin nopțile mele negre.

Din nou și din nou am citit, am răscitit și mi-am concentrat atenția asupra promisiunilor Sale. Și, ce crezi că s-a întâmplat? Am fost eliberat. Eliberat de temerile mele. Eliberat de tristețe și disperare. Furtuna zgomotoasă din afară nu mai avea asupra mea niciun efect, fără permisiunea Lui. Furtuna turbată din interior a dispărut. L-am descoperit pe El Şaddai – Dumnezeul ființei mele, Dumnezeul pentru care nimic nu e prea greu. M-am lăsat pe de-a întregul în brațele Sale și am avut încredere în El cum nu mai avusesem până atunci. Am descoperit, prin proprie experiență, că El nu ne părăsește sau nici nu ne trădează. Nu ne pătează numele, nu recurge la strategii murdare, nu ne blochează viitorul. El e întotdeauna lângă noi, indiferent de situație. Nu ne iubește condiționat – iubire cu un mare *dacă*. Iubirea Lui de îndelung răbdătoare și ține pe vecie.

Bineînțeles, făcusem și eu greșelile mele. Dacă am fi sinceri, am recunoaște cu toții acest lucru. De aceea aveam nevoie de un Salvator – Unul care să vină alături de mine, să mă ridice și să mă refacă după chipul Său.

“O, Doamne, Ți mulțumesc pentru această clipă neagă din viața mea. Ți mulțumesc pentru durere și pentru tristețe. M-au ajutat să Te descopăr într-un mod mai profund. Doamne, prin harul Tău, prin credința mea, aleg să dau la o parte temerile, tristețea și suferința *mea*; aleg să depind exclusiv de Tine, El Șaddai – Cel Autosuficient!

Vă mulțumesc vouă, priedușmanilor mei, pentru că m-ați ajutat să mă prind mai puternic de Prințul păcii mele. Vă mulțumesc pentru faptul că m-ați ajutat să găsesc pace în mijlocul agoniei. Vă mulțumesc pentru că m-ați învățat cum să renunț și să mă bazez pe Dumnezeu.”

Dumnezeu poate face ca răul din această lume să se sfârșească în bine. Și așa va și face! Împreună cu Horatio Spafford, pot spune cu adevărat: “Este pace în sufletul meu!”

Deasupra furtunii

M-am dus să mă întâlnesc cu Larry nu plin de frică și disperare, ci bazându-mă pe El Șaddai. Ne-am întâlnit pe malul râului, la jumătatea distanței dintre casa mea și oraș. Când am coborât din mașină, am zâmbit cu gura până la urechi și am strigat: “Larry, Larry! Sunt liber! Sunt liber! Am fost eliberat!”

L-am strâns tare în brațe. Eram în culmea fericirii. Nu mai conta ce se întâmplă cu mine, atâta vreme cât Dumnezeu Se afla la conducere.

El s-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile. Apoi a început. Timp de o oră, mi-a împuiat capul cu profețiile lui cu privire la pierderea mea în veci de veci și cu sfatul de a mă da bătut. Apoi, fără să-mi dea ocazia să pun vreo întrebare, să clarific vreo informație eronată, să-mi prezint convingerile, a plecat.

Dar eu eram liber. Găsisem pacea în mijlocul furtunii. Ajunsesem să văd că această experiență fusese un bun leac pentru mine. Deși nu Dumnezeu lansează un asemenea atac prietenesc, El ne salvează din aceste găuri negre – așteptând și dorind să ne ridice mult deasupra lor. Așa a făcut cu David, când era hăituit ca un câine de regele Saul, și cu Iosif când

frații lui l-au vândut ca sclav. În același fel, Dumnezeu folosește aceste experiențe dureroase pentru a ne elibera de dălțile noastre și a ne reda libertatea.

Intervențiile Sale nu vizează atât de mult aceste lucruri, cât mă vizează pe mine, persoana mea. Când am lăsat totul deoparte, în mijlocul furtunii mele – alegând să cred că Dumnezeu este mai mare decât toate acele împrejurări; alegând să spun “nu” gândurilor mincinoase și “da” promisiunilor făcute de Dumnezeu; alegând să nu mă răzbun; acceptând că suferința este o parte pozitivă a procesului de purificare – atunci o pace, o minunată pace, a coborât asupra mea și am fost eliberat. Eliberat pentru a-L lăsa pe Dumnezeu să lupte pentru mine. Eliberat de dorința de a mă răzbuna. Eliberat pentru a-mi vedea în continuare de viața mea. Eliberat pentru a privi în sus și a trăi. Eliberat din mijlocul furtunii.

Acest lucru e valabil pentru noi toți – bogați sau săraci, educați sau analfabeți, talentați sau handicapați. Dumnezeu Își oferă pacea Sa necondiționat, tuturor copiilor Săi – indiferent de împrejurări. Nu trebuie decât o acceptăm, să ne ținem de ea și să nu renunțăm la ea niciodată.

Am crezut că după acea experiență voi avea pace pentru totdeauna. Am crezut că nu voi mai trece prin așa ceva niciodată. Dar greșeam. A trebuit să dau acea luptă în repetate rânduri, până am învățat să rezist. Am început să-mi dau seama că exista un tipar: în primul rând, venea confuzia declanșată de un nou foc tras de prieteni. Apoi, în al doilea rând, aveam nevoie să analizez ce fel de spirit stătea în spatele noilor acuzații ce mi se aduceau sau în spatele modului în care eram abordat. Apoi trebuia să discern ce anume vrea Dumnezeu să-mi transmită prin aceste lucruri. Apoi urma să aleg în ce realitate și sub care influență vreau să-mi trăiesc mai departe viața.

Privește în sus!

Mă aflam într-o tabără – programat să vorbesc peste numai o oră – când am fost chemat la telefon. Era pastorul unei biserici mari unde urma să ținem un seminar.

“Jim, îmi pare rău că trebuie să-ți aduc vestea asta tocmai acum, dar cred că ai dreptul să știi ce se întâmplă.”

“Da, frate pastor, ce se întâmplă?”

“Fred și Alice Jones au cerut o întrunire specială a comitetului bisericii. Sunt ferm convinși că tu nu ar mai trebui să fi lăsat la amvon și vor să-și expună motivele.”

Fred și Alice! De ce? Participaseră la multe dintre întâlnirile noastre. Fuseseră la noi acasă, iar noi am fost acasă la ei. Copiii noștri erau cam de aceeași vârstă și ne-am simțit bine împreună, în ocazii spirituale deosebite. Nu au venit niciodată la mine să-și împărtășească sincer îngrijorările. Totuși, lăsau impresia că încercaseră totul pentru a ne da la o parte.

“Dumneavoastră v-au spus motivele?” am întrebat eu.

“Da, mi le-au spus, Jim.” Și pastorul a continuat prin înșiruirea unor false obiecții emise de plutonul meu de execuție.

“Dar dumneavoastră, ca pastor, ce părere aveți?”

“Le voi da ocazia să-și spună părerea în fața comitetului, dar impresia mea e că au o problemă personală cu tine. Vom vedea ce părere își face comitetul.”

Sentimentele mele au alunecat rapid în groapa respingerii. Vocea pretinșilor mei prieteni mei a început din nou să-mi urle în cap: “Vezi, Jim? Tot *noi* vom avea ultimul cuvânt. O să-ți controlăm viitorul. Nu poți să fugi de noi.”

Dățile mele au început să fie zgândărite și apoi să strige: “Ești respins, Jim! Îți pierzi reputația, mijloacele materiale, confortul. Mai bine ai face să întreprinzi ceva, ca să te pui la adăpost.”

Era acolo și vocea blândă și liniștită, dar părea atât de tăcută. Și eu trebuia să urc la amvon pentru a predica despre Dumnezeu care nu ne lasă niciodată și nu ne uită!

M-am așezat undeva în lateral, în timp ce serviciul divin era în desfășurare. Mă luptam în mintea mea. Sentimentele îmi erau stârnite. Gândurile îmi erau întoarse pe dos. Simțeam impulsul de a mă prinde cu toată puterea de El Șaddai, dar ezitam.

“Doamne, de dragul Tău și de dragul copiilor Tăi, Te rog să mă ajuți!”

Chiar atunci, am simțit o bătaie blândă pe umăr. “Doamne, nu pot vorbi cu nimeni acum. Trebuie să încep să predic în câteva minute și am nevoie să fiu în legătură strânsă cu Tine. Ce să fac și cu această persoană care mă întrerupe chiar acum?”

“Doar ascult-o, Jim!”

M-am întors și am văzut-o pe Joanne îngenunchind lângă mine. “Jim, știu că trebuie să predici peste câteva minute, dar am simțit impulsul să vin și să-ți spun ceva. Recent am aflat ceva despre criza prin care treci în prezent și m-am rugat pentru tine. În această dimineață, mă plimbam și mă rugam, iar tu și Sally ați ocupat un loc special în mintea mea. În timp ce aduceam cazul vostru în atenția lui Dumnezeu, brusc mi-a apărut în minte imaginea unei tornade puternice și negre. Vântul sufla teribil și făcea vârtejuri, aruncând cu tot felul de mizerii și resturi – iar voi vă aflați în mijlocul acestei furtuni. La început, am crezut că veți fi luați pe sus, dar apoi am observat că vă aflați într-un ochi al tornadei, unde era pace și liniște.

În timp ce mă rugam pentru voi, am văzut că, dacă o să vă îndepărtați de Domnul sau dacă o să vă dați puțin în spate, veți fi aspirați în vârtejul imens al furtunii. La fel, dacă veți coti la dreapta sau la stânga, veți fi luați pe sus. Dar atâta vreme cât stați în ochiul tornadei și priviți în sus, cooperând cu Isus, sunteți în siguranță.”

Să privim în sus! Diavolul nu asta își dorește. Nu. El vrea să ne concentrăm asupra furtunii. Să intrăm în ea. Să ne ia pe sus. Dușmanii să ne lovească; să îi lovim și noi. Așa cum fac toți candidații la alegerile prezidențiale. Să le pățăm numele. Să facem acuzații false.

Tornada involburată ne solicită toată atenția. Insistă să pășim în ea. De ce? Pentru că așa nu vom mai avea nicio speranță. În realitate, nu e nimic altceva decât un marș funebru. Concentrându-ne asupra furtunii, noi intrăm în ea. Ne asumăm ceea ce nu e necesar. Luăm asupra noastră acuzațiile false și aluziile perfide – ceea ce cred și cer ei – iar acestea devin noi dălți în cartea noastră fragedă. Începem să ne temem de uneltirile și represaliile lor. Ne supunem singuri disperării.

Cealaltă extremă

Chiar și mai perfidă, dar nu mai puțin periculoasă, este și cealaltă greșală. Ne dăm seama de caracterul real al faptelor lor. Ne concentrăm atenția asupra lor, iar “răul” lor devine din ce în ce mai contrastant cu “perfectiunea” noastră. Când începem să ne simțim superiori cuiva, pierdem legătura cu Dumnezeu, care este Singurul ce contează pentru noi.

E periculos! Trebuie să fim permanent conștienți de realitatea faptului că “toți am păcătuțit” – inclusiv noi înșine. Cu *toții* avem nevoie de har. Trebuie să fim dispuși să ne vedem propriile defecte și puncte oarbe. Trebuie să ne recunoaștem propriile greșeli – chiar dacă pare că suntem responsabili doar în proporție de 5 la sută pentru problema respectivă, în comparație cu 95 la sută cât sunt ceilalți vinovați. Trebuie să ne recunoaștem aspectele în care suntem inferiori și să facem tot ce ne stă în putere să ne schimbăm. Acest lucru e dificil, deoarece deseori cele mai mari eforturi ale noastre sunt insuficiente pentru rezolvarea problemei. Suntem în continuare ținta focului prietenesc. Încă sunt lansate în direcția noastră tot felul de lucruri spuse pe ocolite, tot felul de adevăruri răstălmăcite și tot felul de zvonuri. Când cineva s-a născut cu un simț foarte puternic al dreptății, așa ca mine, doar o umiliță profundă, foarte profundă, îl poate ține departe fie de groapa disperării, pe de o parte, fie de groapa superiorității personale, pe de altă parte.

În acea dimineață, în timp ce mă pregăteam să le vorbesc oamenilor, Diavolul a vrut să-mi pierd concentrarea și curajul. Voia să-mi compromit principiile și să-mi ignor conștiința. Așa că a încercat să creeze un nor de probleme și să genereze fum în calea mea. Dumnezeu, pe de altă parte, voia să mă ridic dincolo de nor și să trec prin fum. Voia să învăț să nu mă las oprit de câinii care latră.

Nu te lăsa oprit de câinii care latră!

Un prieten de-al meu lucra la calea ferată. Mi-a povestit cum câinii vagabonzi obișnuiau să se adune în haite și să doarmă sub vagoanele garate pe liniile suplimentare. Câinii aceia nu lătrau niciodată la vagoanele care stăteau pe loc, dar atunci când un tren se punea în mișcare, săreau toți, lătrau feroce și urmăreau trenul de parcă voiau să-l doboare. Singura modalitate de a-i opri era fie să oprești trenul, fie să-i ignori.

Acest prieten mi-a dat următorul sfat: “Jim, nu te lăsa oprit de câinii care latră!”

Eram foarte ispitit să-mi pierd concentrarea, să las ca atenția să-mi fie distrasă de la Dumnezeu și să le predic oamenilor în timp ce mintea mea se preocupa de atacul așa-zișilor mei prieteni. Voiam să mă opresc și să le spun vreo două acelor câini care lătrau.

Dar Dumnezeu făcea apel la mine: “*Jim, privește în sus! Uită-te spre Mine! Nu te concentra asupra mizeriei. Nu te preocupa de vântul puternic ce vrea să te prindă sub controlul lui. Nu te opri din cauza câinilor care latră. Uită-te la Mine! Urmează-Mă! Eu încă am ultimul cuvânt în cazul tău!*”

A privi în sus înseamnă a recunoaște că nu pot rezolva eu problema. Înseamnă a înțelege că nu conduce la nimic bun încercarea de a schimba împrejurările sau de a-i convinge pe alții că am dreptate. Înseamnă a renunța la nevoia de a mă face înțeles, de a mă răzbuna sau de a găsi o soluție. Înseamnă a-i ceda conducerea lui Dumnezeu. E înfricoșător, deoarece îmi las viitorul pe seama Cuiva pe care nu-L pot vedea, auzi sau cu care nu pot discuta personal. Da, bineînțeles, e acolo – dar nu în modul acela tangibil în care ne-ar plăcea. A privi în sus înseamnă a ajunge în punctul în care să avem încredere că Dumnezeu va lupta pentru noi, în timp ce noi stăm liniștiți.⁸ De ce? Pentru că Dumnezeu este proiectantul ieșirii noastre de siguranță.

Dumnezeu, proiectantul

Modul nostru de a vedea lucrurile nu e și modul lui Dumnezeu. El acționează de undeva din spatele scenei, în timp ce noi ne confruntăm cu ceea ce permite El – de exemplu, cu gândurile, cu sentimentele noastre și cu lucrarea pe care ne-a chemat să o facem.

Intervine Dumnezeu? Bineînțeles că da, dar El scrie scenariul – nu noi. Nici David, Iosif, Wycliffe sau Luther nu au știut cum avea Dumnezeu să intervină în favoarea lor. Nu puteau prezice nici momentul în care urma să acționeze și nici metodele Sale. Nu, deoarece El este Dumnezeul Universului. Trebuie să lăsăm penița în mâna Proiectantului – nu să o luăm în mâna noastră.

De foarte multe ori, sunt ispitit să spun: “Doamne, dă-mi mie penița!” Aș scrie un cu totul alt scenariu pentru mine. Aș scrie puțin mai mult soare și un pat cu roze. Poate o insulă din Pacific, plus un hamac și o limonadă. Aș abate eu dreptatea asupra așa-zișilor mei prieteni, poate chiar niște răzbunare imediată. *Stai puțin!* Așa S-a purtat Hristos cu mine

8. Vezi Exod 14:14

de-a lungul anilor? Nu se spune în Romani 2:4 “că bunătatea lui Dumnezeu... îndeamnă la pocăință”? De ce vrem ca această rețetă să fi valabilă doar pentru noi, nu și pentru ei?

Credința mea a fost pusă la încercare în creuzetul adversității din partea celorlalți. Dumnezeu mi-a spus: “*Ai încredere în Mine!*”

“Dar, Doamne,ăștia se consideră creștini – nu păgâni!”

“*Nu contează, Jim. Trebuie să ignori împrejurările în care te afli și să ai încredere în Mine. Nu te opri în dreptul câinilor care latră! O să fie întotdeauna acolo. Uită-i și mergi mai departe! Lasă-ți falșii prieteni în seama Mea.*”

Drumul iertării

“Să-i iert, Doamne?” Știu că ar trebui să-i iert, dar pur și simplu inima mea nu poate. Simțul meu de dreptate cântărește mult mai greu decât simțul milei. “Cum au putut să-mi facă una ca asta? Cine se cred? Dă-mi doar ocazia și o să mă răfuiesc eu cu ei.”

“*Jim!*”

“Da, Doamne.”

“*Tu câți ani te-ai purtat urât cu Mine? Ai uitat că și tu ești un păcătos care are nevoie de har?*”

Pentru mine, iertarea a fost un drum, un proces – nu un moment. Luam hotărârea de a ierta – de a renunța la cancerul înverșunării care voia să-și înfigă rădăcinile în inima mea. Și în final găseam pacea. Emoțiile zgomotoase erau aduse la tăcere și puteam să mă rog pentru atacatorii mei. Apoi ajungeau la urechile mele noi zvonuri cu privire la focuri lansate de prietenii mei sau mă întâlneam din întâmplare la aeroport cu vreunul dintre ei, și vechile sentimente reveneau la viață – și astfel trebuia să o iau de la capăt cu întregul proces.

Unii au spus că a ierta înseamnă a uita. Eu nu cred că e adevărat așa ceva. A uita *nu e* același lucru cu a ierta. A uita e pură amnezie. A ierta este un proces de îndepărtare din memorie a unei dureri. Înseamnă a lăsa în seama lui Dumnezeu dorința de răzbunare. Înseamnă a internaliza realitatea datoriei imense pe care o avem noi la Dumnezeu, în comparație cu datoria pe care o au frații noștri la noi. Iertarea poate avea loc indiferent dacă partea cealaltă își dă seama sau nu de greșeală sau dacă îndreaptă situația.

Iertarea nu e același lucru cu împăcarea. Pentru ca împăcarea să aibă loc, trebuie să existe un fundament de încredere de ambele părți. Când încrederea a avut extrem de mult de suferit – cum a fost cazul lui Iosif cu frații săi și a lui Isus cu Petru – capacitatea de a fi demn de încredere trebuie pusă la încercare pentru ca relația să poată fi reînnoțită.

“Bine, Doamne, o să-i iert din principiu și am încredere în Tine că o să reduci la tăcere emoțiile mele care protestează. Dar, Doamne, Tu nu vrei să-mi spui cum vei proceda în această situație. Nu-mi destăinuiești planul de atac. Nu mă asiguri că leii nu mă vor mai ataca. Dacă Tu ești proiectantul, de ce nu pot vedea și eu schițele finale? De ce nu pot vedea proiectul în ansamblu? De ce, Doamne, de ce?”

“Jim, prinde-te de Mine cu tot ce ai și ești! Ai încredere în Mine! Apoi, cu îndrăzneală, pornește în lucrarea pe care ți-am dat-o de făcut. Lasă-Mă pe Mine să mă ocup de lucrurile care se petrec în spatele scenei. Mergi mai departe, Jim! Aceasta este o încercare a credinței tale. Astfel, încrederea ta în Mine se va mări. Lasă neliniștea care te încearcă și bazează-te pe Mine până când vei găsi pacea care întrece orice înțelegere.”

Am auzit apelul și am ales. “Bine, Doamne, Îți cedez controlul.”

Credința mea s-a prins de realitatea aceea nevăzută și, în timp ce mă aflam în fața pupitrului în acea dimineață, am putut predica despre El Șaddai al meu – Cel autosuficient –, simțind siguranță în inimă. El era acolo. La nevoie, a venit în sprijinul meu. Predându-mă Lui, bazându-mă pe El, crezând în El, am reușit să găsesc pacea în mijlocul furtunii, din nou. Ceea ce fusese o lungă luptă pentru supraviețuire fusese rezolvat acum în mai puțin de o oră.

Rămânerea în creuzet

A trebuit să duc aceeași luptă de multe ori după aceea. Dumnezeu, în marea Sa înțelepciune, îngăduie să fim testați în domenii care ne pun cele mai multe probleme. În punctul în care ne temem cel mai mult, în acela vom fi testați cel mai mult. De ce? Pentru că un Dumnezeu iubitor nu vrea să fim conduși din exterior.

El vrea să nu avem motive de îngrijorare. Vrea să ne bazăm întotdeauna pe El, singura noastră teamă fiind aceea ca nu cumva să nu mai simțim

pacea Sa. Aceasta trebuie să fie experiența prezentă a fiecărui credincios – care se bazează în totalitate pe Salvatorul său, acum și pentru totdeauna.

Există ceva care îți ocupă mintea neîntrerupt? Vreun idol, vreo teamă, vreo îngrijorare, vreo durere? Dacă da, atunci Dumnezeu va îngădui să fii pus la încercare din nou și din nou, până când ai renunțat cu totul, ai pus jos acele gânduri care te bânuie, acele emoții de necontrolat și toate acele agonii – și te bazezi numai pe Dumnezeu. El este ajutorul tău. El nu te va lăsa niciodată și nu te va părăsi. Nu trebuie să te temi de ceea ce-ți vor face oamenii.⁹ El Șaddai e lângă tine și te va scoate la liman într-o bună zi, într-un anumit moment, într-o ocazie aleasă de El. Dumnezeul nevăzut e lângă tine!

Cât privește neliniștea din gândurile și trăirile noastre, să I le dăm lui Dumnezeu! Să I le dăm de multe ori, până când nu se mai întorc. Acesta nu e un lucru făcut o singură dată și gata. Nu. Este un drum al descoperirii – al descoperirii păcii personale, care vine odată cu lăsarea totală în seama lui Dumnezeu. Înseamnă a învăța să fii foarte *activ* când trebuie să ai încredere că Dumnezeu deține controlul suprem și să fii foarte *pasiv* când trebuie să reacționezi la teamă, disperare, anxietate, respingere, durere, preocupare pentru propria reputație.

Poate zici în sinea ta: “Vrei să spui că nu servește la nimic să-mi repet în minte de multe ori anumite gânduri? Vrei să spui că înseamnă să-mi înlocuiesc gândurile și sufletul rănit cu iubirea și promisiunile Sale? Vrei să spui că este o luptă care se duce în mintea mea? Că trebuie să las ca gândul lui Hristos să devină gândul meu?”¹⁰ Că trebuie să aleg să mă gândesc la ce este adevărat, la ce este vrednic de cinste, la ce este drept, curat, vrednic de iubit, vrednic de primit, la orice faptă bună și la orice laudă?”¹¹

Da, exact asta vreau să spun!

“Dar e greu”, îmi vei spune.

Da, dar devine din ce în ce mai ușor. Formula e simplă: lăsare totală în seama lui Dumnezeu. Predare totală. A te lăsa cu totul în seama lui Dumnezeu înseamnă a avea pace într-un totul. Nimic mai simplu! Dar, vai, e atât de greu la început!

9. Vezi Evrei 13:5, 6

10. Vezi Filipeni 2:5

11. Vezi Filipeni 4:8

Greu, pentru că vrem să fim noi la conducere. Vrem să fim proiectantul de deasupra Proiectantului. Vrem să scriem noi scenariul. Vrem asigurări că finalul va fi cel pe care l-am fi compus noi. Tocmai asta e problema noastră. Credem în Dumnezeu, dar nu ne manifestăm această încredere în termeni practici. Așa că Dumnezeu trebuie să ne salveze de noi înșine. Trebuie să ne elibereze – nu atât de mult de dușmanii noștri, cât de propriile noastre persoane.

Bineînțeles, suntem cam necizelați. De aceea îngăduie aceste încercări. El este Argintarul. Va lăsa ca doar zgura să fie distrusă de foc. Nu ne va părăsi. Este Ajutorul nostru, Arhitectul nostru. Analizează-ți conștiința, îndreaptă relele pe care le-ai făcut până când ai conștiința curată!

Dacă ai conștiința eliberată, atunci trăiește liber! Nu te mai concentra asupra problemei! Nu o mai frământa de o mie și una de ori! Încetează să o mai repeți în fața celor cu care te întâlnești! Ridică-te deasupra ei, treci peste ea și trăiește liber, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat sau ca și când totul s-ar fi rezolvat perfect.

Trăiește cu speranța (credința) că Dumnezeul tău deține controlul suprem (harul). Fii ca Daniel! Adresează-te în rugăciune Dumnezeului tău, iar când pretenșii tăi prieteni complotează să te arunce în groapa cu lei, nu te teme. Dumnezeu le poate închide leilor gura. Conștiința lui Daniel era curată, așa că a trăit curat. Asta e credința. O credință cu adevărat vie, actuală, activă și continuă în faptul că Dumnezeul tău este Proiectantul care deține controlul.

Marele și minunatul secret al păcii în mijlocul furtunii este faptul de a sesiza și reține prezența continuă a lui Dumnezeu alături de noi – și apoi a ne baza neîntrerupt pe ea. Solomon, cel mai înțelept om care a trăit vreodată, a spus: “Totul este deșertăciune, cu excepția legăturii strânse cu Dumnezeu.”¹² Trebuie cu orice preț să găsim acea unitate cu El, iar când am găsit-o, să realizăm faptul că vom deveni o țintă vie.

Ținta Diavolului

La unul dintre seminarele pe care le-am ținut, am fost abordat de o soție de pastor. Voia să-mi împărtășească un vis pe care îl avusese.

12. Parafrizarea mea a mesajului din Ecclesiast.

“Jim, am văzut mulți oameni trimițând săgeți spre tine. Tu încercai să te aperi și să te pui la adăpost. Dar erai lovit și chiar sângerai. Apoi L-ai văzut pe Isus stând undeva în depărtare, iar El te-a chemat: ‘Vino!’ Tu ai alergat spre El și te-ai ascuns în spatele Lui. Săgețile au continuat să vină, dar El le para pe toate. Din când în când, mai făceai câte un pas la dreapta sau la stânga din spatele lui Isus și, bineînțeles, erai lovit din nou.”

Dacă Îl cauți pe Isus cu toată inima ta, cu toată mintea și cu tot sufletul, vei deveni o țintă. De ce? Pentru că Diavolul este furios și necruțător și vrea să te descurajeze. Vrea să rupă legătura dintre tine și Dumnezeu, să dea la o parte Scutul tău și să te târască în bârlogul lui – groapa disperării. Nu vrea să te eliberezi de sub dominația lui.

Am văzut acest lucru întâmplându-se de multe, foarte multe ori. Oamenii vin la seminarele noastre. Dumnezeu ia în stăpânire gândurile și inimile lor. Se străduiesc să-și simplifice viața, să facă din căsnicia lor o prioritate, să-și revitalizeze viața de familie și să-și cultive legătura cu Dumnezeu. Dar, bineînțeles, totul pare să meargă foarte prost de la bun început.

Psalmistul spune: “De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană.”¹³ Trebuie observat faptul că textul precizează: “de multe ori”, nu “de puține ori”. Nenorocirile sunt cauzate de durere – emoțională, mintală și spirituală. Satana vede că ești hotărât să Îl găsești pe Dumnezeu și să-L slujești cu inima și cu sufletul. Așa că îi stârnește pe toți pretenșii tăi prieteni și toate împrejurările posibile, ca să te împiedice. Știe că te-ai avut în stăpânire mai demult și e hotărât să-ți anihileze entuziasmul.

Cum face asta? Prin multe căi și mijloace. Cea mai eficientă metodă este să-i incite pe creștinii doar cu numele să-i răstignească pe alți creștini. Eu îi numesc pe cei care se angajează în aceste activități: “ajutatori de Duh Sfânt”.

13. Psalmi 34:19

PACE ÎN MIJLOCUL FURTUNII

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Îți poți recunoaște dălțile pe care le ai înfipte în carnea ta fragedă?
2. Dumnezeu pare să fie tăcut și departe de tine?
3. Cei care nu sunt de acord cu tine par să manifeste spiritul lui Hristos sau semnul lui Cain?
4. Ești ca bărbatul din canoe, care nu avea destulă încredere că acea mică ambarcațiune îl putea ține și pe el, și rucsacul lui?
5. Ai și tu o “păturică” pe care nu i-o poți da lui Dumnezeu – reputația ta, viitorul, mijloacele materiale și confortul tău?
6. Este credința o realitate mai importantă pentru tine decât împrejurările în care te afli?
7. L-ai descoperit pe El Șaddai, Cel Autosuficient?
8. Le poți mulțumi opozanților tăi că te-au ajutat să te prinzi mai puternic de El Șaddai?
9. În mijlocul furtunii tale interioare, a vârtejului de praf și mizerii, ești în stare să rămâi într-un ochi de furtună și să privești în sus?
10. Te oprești când câinii latră?
11. Ai vrea să smulgi penița din mâna Proiectantului tău?
12. Care este aspectul care îți pune cele mai multe probleme, cel în care Dumnezeu te va încerca cel mai mult?
13. Este adevărat că pacea din suflet vine în urma unei lăsări totale în brațele lui Dumnezeu?
14. Ai reușit să devii una cu Dumnezeu în mijlocul furtunii tale?

Ajutori de Duh Sfânt

Este o cinste pentru om să se ferească de certuri; dar orice nebun se lasă stăpânit de aprindere. – Proverbe 20:3

După părerea mea, intoleranța religioasă este unul dintre cele mai mari rele care ne pot influența viața. Ea apare în multe forme. În timpul Evului Mediu, Biblia a fost interzisă, iar puterea Bisericii Romane era supremă. Dacă virai puțin de la învățăturile bisericii, te puteai aștepta să fii dus la reeducare – prin temniță, prin scaunul de tortură sau prin rug. Metodele actuale de dobândire a controlului asupra conștiinței altora sunt ceva mai subtile, dar sunt motivate de același spirit.

Ca urmare a faptului că am fost pus în fața plutonului de execuție, mi-am încheiat colaborarea cu acei parteneri de misiune. Bineînțeles – mi-am zis în sinea mea – încheierea unei colaborări va duce, obligatoriu, la încetarea focului. Acum ne puteam vedea fiecare de chemarea lui separată, având toată libertatea posibilă. Dar n-a fost așa, ci atacurile s-au întetit.

Invadarea intimității

Un cuplu a început să ne intercepteze convorbirile telefonice. De unde știi? Tocmai încheiam o convorbire cu unul dintre fiii mei și puneam receptorul jos, când, după câteva secunde, telefonul suna din nou. Cei care ne sunau refuzau să-și dezvăluie identitatea, dar începeau să redea o mulțime de detalii din discuțiile personale cu fiul meu și apoi să-și dea cu părerea cu privire la cum ar trebui sau nu să procedez. După cum e ușor de înțeles, acest lucru era destul de enervant. Linia mea telefonică era sau nu privată?

Apoi au făcut un pas mai departe. Au început să se amestece și în anumite ședințe de counseling pe care le făceam prin telefon. Cineva mă

sună și îmi destăinuia problemele pe care le avea, iar după ce încheia convorbirea cu mine, primea un telefon de la aceste persoane anonime, care susțineau că le-am predat lor cazul. Apoi începeau să redea informații confidențiale pe care, evident, le aflaseră fie după ce trăseseră cu urechea, fie chiar de la mine.

Bineînțeles că cei consiliați erau uluiți. “Jim, noi am crezut că ceea ce îți împărtășim rămâne între noi. De ce nu ne-ai spus că o să pasezi cazul nostru unui alt consilier?” Le înțelegeam nemulțumirea și știam că, dacă aș fi fost în locul lor, aș fi fost foarte ispitit să mă simt ofensat. Am început să-i informez pe toți cei care ne sunau că s-ar putea ca o a treia persoană să ne asculte convorbirea.

Fiii mei – recent căsătoriți – au început să primească telefoane târziu în noapte, prin care erau hărțuiți și intimidați ei și soțiilor lor. Și nu erau telefoane date din distracție; erau lucruri foarte serioase. Conținutul amenințărilor dovedeau faptul că acele persoane știau în ce constă activitatea noastră, concepțiile noastre și ne cunoșteau personal. Ne-a fost greu să ne imaginăm, dar ne-am văzut obligați să tragem concluzia că acele telefoane veneau din partea “sfinților”. Le-am dat numele de autoprocamați “ajutori de Duh Sfânt”, încercând să se comporte ca niște stăpâni ai conștiinței noastre, intimidându-ne prin metode ilegale.

Am alertat poliția, șeriful și FBI-ul – dar degeaba. Cei care se aflau în spatele acestor manevre chinuitoare dețineau cunoștințe avansate de utilizare a dispozitivelor electronice pe care le foloseau și erau extrem de eficienți în a nu lăsa nicio urmă. Acest mod de hărțuire a continuat ani de zile.

Ostracizați

Curând, am început să primim scrisori de ură – da, scrisori de ură – de la preinși creștini care se simțeau îndemnați să ne aducă pe calea cea dreaptă și să ne condamne, în cazul în care nu voiam să vedem lucrurile ca ei. Cuvintele ieșite de sub penițele lor otrăvite usturau. Nu vedeam niciun strop de milă – ci doar venin. Zicala: “Bățele și pietrele îmi rup oasele, dar cuvintele n-au ce rău să-mi facă” poate părea plauzibilă pentru cel care stă pe margine, dar destinatarul acelor cuvinte află pe pielea lui că niște vorbe aspre pot răni inima și sufletul și pot produce durere mai profundă decât rugul aprins sau scaunul de tortură.

Un individ a întocmit un document de cincizeci de pagini prin care mă ataca pe mine, pe fiii mei, căsniciile lor și profesiile lor. Până în ziua de azi n-am citit acel document, dar am auzit opinia soției și fiilor mei cu privire la el. Având la bază în principal informații eronate, speculații și un unghi de vedere personal, dar fiind formulat într-un limbaj amabil și iubitor, acest document mi-a fost înmănat la o mare întrunire publică. Nu mi-am dat seama dacă autorul ei încearcă să-mi recâștige prietenia sau să mă scoată definitiv din joc. Am simțit ceva asemănător unui ac înfipt în piele, care mi-a paralizat toate sentimentele.

Apoi am început să primim un alt tip de telefoane.

“Bună, Jim, sunt pastorul Steve.”

Începeam repede să caut în minte cine era acest pastor Steve. Era pastorul care ne invitase să vorbim cu ocazia unei mari întruniri. Afișele și anunțurile fuseseră făcute, oamenii se înscriaseră să participe, iar noi aveam deja rezervate bilete de avion.

“Da, pastore Steve, cu ce vă pot fi de folos?”

Urma o pauză penibilă. “Păi, Jim, nu prea știu cum să-ți spun, dar trebuie să anulăm invitația pe care ți-am făcut-o de a veni la întâlnirea noastră. Îmi pare teribil de rău și mi-aș fi dorit ca situația să stea altfel, dar lucrurile nu vor ieși prea bine.”

“Bine, dar trebuie să fie ceva mai mult decât atât. Vă deranjează dacă îmi spuneți de unde până unde această schimbare bruscă? Întâlnirea e programată de ceva vreme.”

“Mda, păi, să vezi, nu prea ar trebui să-ți spun, Jim, dar am primit un telefon de la cineva care te cunoaște și, pur și simplu, nu pare o idee bună să avem la întâlnirea noastră o persoană controversată cum ești tu. Îmi pare rău, Jim, dar așa stau lucrurile.”

Acest scenariu s-a repetat, și nu numai o dată, iar schimbările erau întotdeauna învelite în adevăruri denaturate și zvonuri lansate de o persoană care *parea* de încredere.

De unde a început totul

Adevărurile pe jumătate sunt uneori mai eficiente decât minciunile sfruntate. Diavolul este maestrul adevărurilor pe jumătate. A folosit această metodă în cer, iar o treime din oastea de îngeri l-a crezut. A folosit un

adevăr pe jumătate și cu Eva, în Grădina Eden – într-un mediu perfect, în care ea ar fi avut la degetul mic orice și-ar fi putut dori – dar l-a crezut pe el.

Ce a crezut? A crezut că poate deveni un “ajutor de Duh Sfânt”.

Diavolul, sub forma unui șarpe, i-a promis: “În ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”¹

“Eva, nu te mulțumi cu sfera pe care ți-a dat-o Dumnezeu. Ești capabilă de mult mai mult decât atât. Poți deveni un dumnezeu. Poți să-ți dai seama singură ce e bine și ce e rău. Hai! Asumă-ți riscul și produ o schimbare! O să devii mai importantă, o să ai mai multă influență și mai multă putere. Fă-o, Eva! Fă pasul de la statutul de ființă subordonată lui Dumnezeu la fiindă egală cu Dumnezeu.”

Adevărată blasfemie, nu-i așa? Și totuși aceasta a fost ispita în fața căreia Eva a cedat. Următoarea mișcare a fost să joace cu Adam rolul de ajutor de Duh Sfânt. Ea a fost cel mai bun aliat al Diavolului pentru scoaterea din joc a lui Adam.

Realitatea

Dar care este lucrarea Duhului Sfânt? A Celui autentic? Ea cuprinde patru etape:²

1. Ne convinge de păcat conform cu principiile din Cuvântul lui Dumnezeu.
2. Ne arată care este calea neprihănirii.
3. Face apel la noi să facem o alegere.
4. Ne dă puterea de a face tot ce suntem chemați să facem.³

Duhul Sfânt este cea mai mare putere care acționează pe Pământ, dar cu toate acestea niciodată nu se impune, nu obligă, nu intimidează. Este convingător, dar politicos; este energic, dar blând; este puternic, dar prietenos. A ne supune autorității Sale înseamnă a fi refăcuți în propria individualitate, a fi recreați după chipul lui Dumnezeu, a găsi adevărata splendoare a masculinității sau feminității noastre.

1. Geneza 3:5

2. Vezi Ioan 16:8

3. Vezi Galateni 5:16

Dumnezeu nu poate revărsa asupra noastră nicio binecuvântare mai mare decât Duhul Sfânt, pe care ni l-a oferit în dar. Despre El se spune că este avansul, arvuna, pentru bucuriile care ne așteaptă în ceruri.⁴ De ce? Pentru că aduce în sufletele noastre un mic colț de cer. Îți aduci aminte care sunt roadele Duhului? – Iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, amabilitatea, fidelitatea, blândețea și autocontrolul. Cum ar fi dacă aceste trăsături ar descrie persoana ta, căsnicia ta, familia, biserica și comunitatea ta? Ar fi cerul pe pământ, nu-i așa? Da, așa ar fi.

Dar ce se întâmplă când ființele umane încearcă să-și asume prerogativele Duhului Sfânt și să înceapă să-i convingă pe alții de păcat, să le spună ce ar trebui să facă și să încerce să-i oblige să se supună? Exact contrariul se întâmplă. Viața devine un iad, care fie mocnește, fie explodează de focuri prietenești. Iar numărul victimelor continuă să crească în bisericile noastre, în familiile și în relațiile noastre.

Ce afront mai mare îi putem aduce lui Dumnezeu decât acela de a prelua prin abuz locul ocupat de Cel care a fost numit să refacă și să vindece? Iar noi, în schimb, nu facem altceva decât să înstrăinăm și să rănim. De ce cădem în această ispită? De ce facem așa ceva? În felul acesta nu numai că Îi frângem inima Salvatorului nostru, ci și îi întoarcem din drum pe cei pe care El îi apropie de Sine.

De ce Diavolul se folosește de acești ajutori de Duh Sfânt pentru a produce cele mai mari pagube? De ce nu folosește, în schimb, agenții lui umani? – Pentru că știe că cel mai bine creștinii sunt învinși de alți creștini. El știe că lumea nu poate înfrânge biserica la fel de bine cum biserica poate înfrânge biserica.

Unii dintre cei care citesc această carte spun: “Împotriva mea nimeni n-a întocmit un document de cincizeci de pagini. Nimeni nu mi-a ascultat telefonul, nu mi-a scris scrisori otrăvite și nici nu mi-a anulat invitațiile făcute.”

Pentru majoritatea, așa s-ar putea să și fie. Dar ajutorii de Duh Sfânt vin ambalați în multe feluri.

Probleme fără însemnătate morală

“Orice nebun își bagă nasul.” Un nebun este o persoană lipsită de bun-simț și de simțul realității. În Scriptură, un nebun e acela care își

4. Vezi Efeseni 1:13,14

urmează propriile înclinații și preferă să-și bage nasul în treaba altora, în loc să încerce să afle și să facă voia lui Dumnezeu.

Începând cu acea zi fatidică din Grădină, amestecul în treburile altora a devenit un lucru firesc pentru noi, oamenii căzuți. Ne implicăm atunci când considerăm că e treaba noastră să ne interesăm de treburile altora. Bunica mea spunea că asta înseamnă “a fi băgăcios” – a-ți băga nasul unde nu îți fierbe oala.

Acest lucru mă trimite cu gândul la *Red Skelton Show*, care se transmitea sâmbătă seara, la începutul anilor '60. Din câte îmi aduc aminte, fiecare ediție a spectacolului se deschidea cu câte un banc despre soacre.

Eram nedumerit: “Mamă, de ce întotdeauna se fac bancuri pe seama bunicii? Nu înțeleg.”

Mama zâmbea înțeleaptă: “Mai așteaptă câțiva ani, Jimmie. O să înțelegi după ce te însori.”

Pot să vă spun sincer că, după ce m-am căsătorit cu Hristos, am început să aflui cum e cu obiceiul ăsta de a se amesteca alții în treaba mea. Acești ajutoți de Duh Sfânt păreau să creadă că pot fi stăpâni peste conștiința altora – trâncănind, băgându-și nasul și prescriind rețete cu privire la ce trebuie sau nu trebuie să faci, chiar și cu privire la chestiuni care nu aveau nicio încărcătură morală.

Ce e aceea o chestiune fără încărcătură morală? Este una dintre acele zone gri cu privire la care Dumnezeu nu ne-a dat o poruncă precisă, concisă și directă. Este o zonă în care El colaborează cu noi, în funcție de personalitatea și individualitatea fiecăruia, pentru a pune în practică principiile Sale în moduri care ni se potrivesc cel mai bine. În aceste aspecte trebuie să manifestăm toleranță unii față de alții – dacă nu, devenim rapid ajutoți de Duh Sfânt.

De exemplu, există principiul biblic clar cu privire la faptul că prietenia în vederea căsătoriei trebuie să fie caracterizată de puritate și de dorința sinceră de a-L onora pe Dumnezeu. Dar Scriptura nu mai are și o poruncă precisă cu privire la vârsta la care tinerii pot începe să se gândească la trăsăturile viitorului partener pe viață.

Când fiii noștri, Matthew și Andrew, au împlinit optsprezece ani, am considerat că e o perioadă potrivită să începă să se gândească și la fete. În discuțiile noastre de familie, am abordat subiecte legate relații, cum le

privesc oamenii, în general, și cum ar trebui să le privească un creștin. Prin urmare, în acest context, băieții au început să se gândească la anumite fete.

Dar asta a fost prea mult pentru unii și aproape scandalos pentru alții. Au început să circule bârfe pe la spatele nostru: “Cu siguranță că o familie conservatoare ca familia Hohnberger ar trebui să fie un exemplu, nu să le permită băieților să se întâlnească cu fete înainte de vârsta de douăzeci și unu de ani, cel puțin.”

Este sau nu este aceasta o problemă cu însemnătate morală? Există un “așa zice Domnul” în privința vârstei de început a relațiilor dintre băieți și fete? Dacă îmi aduc eu bine aminte, tânăra fecioară pe care Dumnezeu a ales-o ca mamă a lui Isus era adolescentă. De ce punem noi restricții în zone în care Dumnezeu nu pune deloc?

Unul dintre acești ajutori de Duh Sfânt a luat asupra sa misiunea de avertizare a unei fete care se întâlnea cu fiul meu. Acesta i-a spus tinerei că fiul meu nu va fi un soț bun, fiindcă i se dusese vestea că ar conduce cu viteză prea mare. Pe atunci, fiul meu avea peste douăzeci de ani și conducea de șapte ani, fără să primească vreodată vreo amendă sau să fi avut vreun accident. N-ar fi aflat niciodată despre această acuză, dacă acea tânără n-ar fi avut bunăvoința să-i spună. Și a îndrăznit să aibă o discuție curajoasă cu acea persoană. Deseori m-am întrebat câte amenzi sau accidente a “colecționat” acest “prieteni” pe când avusese vârsta fiului meu.

Nu încetez să mă minunez de aspectele în care aleg să-și vâre nasul unii așa-zii creștini.

“Jim, am înțeles că mergi cu familia la schi? Așa e?”

“Da, așa e.”

“Ei bine, am fost în vizită la familia Sand, zilele trecute, și ne-au spus că nu sunt de acord cu ce faceți.”

Familia Sand era o familie pe care o consideram prietenă. Am fost surprins să aud această veste.

“O, da?”

“Și v-au spus de ce nu sunt de acord?”

“Nu, dar ne-au pus pe gânduri.”

După ce alte două familii ne-au abordat cu aceeași problemă, m-am hotărât să am o conversație curajoasă cu familia Sand.

“Jim, credeam că ne cunoașteți mai bine. Știi doar că n-am spune pe la spatele vostru asemenea lucruri. Dacă am fi avut vreo obiecție legată de faptul că mergeți la schi, v-am fi spus în față.”

S-au simțit jigniți că ne-am îndoit de ei. Ne-am cerut scuze și am încheiat subiectul.

Dar apoi o a treia familie a venit la noi și ne-a dat și motivele pe care familia Sand le invocă împotriva obiceiului nostru de a merge la schi. “Jim, nu știi că echipamentul la modă care se poartă pe pârtii și în cabane este o influență rea pentru copiii voștri?”

“Da, poate, dar dacă m-aș lua după acest principiu, ar trebui să nu le mai permit băieților să meargă la niciun mall, la niciun restaurant și nici măcar la biserică.”

“Dar Jim, știi ce fel de muzică se cântă prin cabane și la telescaun.”

“Sunt de acord cu asta, dar noi mâncăm la o cabană unde nu se cântă muzică deloc. Iar pentru câteva minute cât stăm la coadă să urcăm cu telescaunul, cred că băieții mei sunt destul de maturi ca să știe ce e cu muzica ce se aude acolo.”

“Jim, nu crezi că biletele de la teleschi costă prea mult?”

“Ba da, dar băieții au reducere pentru elevi și studenți.”

“Știi ceva? Noi și familia Sand credem că trebuie să le dați un exemplu mai bun.”

Dorința aceasta de a dicta ce trebuie să facă altcineva, pornind de la viziunea și preferințele personale, în viziunea mea nu înseamnă nimic altceva decât a fi ajutor de Duh Sfânt. Tu ai făcut vreodată așa ceva? Sau faci chiar în prezent?

Când cineva mi se adresează cu o problemă legată de viața altcuiva, în primul rând mă întreb: Este aceasta o problemă de morală sau nu are deloc încărcătură morală? Dacă nu există un absolut “așa zice Domnul” în ceea ce privește respectiva problemă, înseamnă că nu e o problemă de morală și ar trebui să renunțăm să ne implicăm. Aș îndrăzni să spun că cel puțin două treimi dintre problemele cu care ne confruntăm în calitate de creștini sunt cauzate de trăncăneala, amestecul și recomandările date de autoprocamații ajutoari de Duh Sfânt, cu privire la ce ar trebui sau nu ar trebui să facă toată lumea, în aproape toate aspectele vieții.

După părerea mea, o persoană cu adevărat convertită Îi predă lui Dumnezeu înclinația de a fi ajutor de Duh Sfânt. Dumnezeu are un singur Duh Sfânt, care nu sunt nici eu și nu ești nici tu. Încercarea de a-I lua locul generează, invariabil, foc prietenesc. Nu este un creștinism autentic, ci e “saulianism” – persecutarea creștinilor asemenea lui Saul, înainte de a deveni apostolul Pavel, sau persecutarea altora pentru că nu văd lucrurile așa cum le vedem noi.

Probleme de morală

Dar ce se întâmplă dacă problema în cauză *este* una de ordin moral – un aspect cu privire la care avem o poruncă precisă din partea lui Dumnezeu, o afirmație clară în Sfânta Scriptură? Ar trebui pur și simplu să ignorăm violări ale codului moral al lui Dumnezeu? Ar trebui să permitem ca standardele să fie călcate în picioare? Nu ar trebui să ne ridicăm, să stăm de partea adevărului și să le arătăm copiilor lui Dumnezeu păcatele pe care le săvârșesc? Cu siguranță că așa trebuie să facem. Dar haideți să urmăm procedura lui Dumnezeu, nu a noastră. Chiar și în chestiuni de ordin moral, consider că există o diferență între a fi ajutor de Duh Sfânt și a fi instrumentul folosit de Duhul Sfânt.

În Matei 18:15-17, Dumnezeu ne-a transmis modul Lui de a acționa în probleme de morală: “Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, l-ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca *orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori*. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș” (subliniere adăugită). În aceste versete, sunt prezentați patru pași ce trebuie făcuți.

Primul pas

“Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, l-ai câștigat pe fratele tău.” Mda, asta da poruncă! În primul rând, Dumnezeu precizează în care probleme de ordin moral trebuie să ne pronunțăm – în cele care ne privesc pe *noi*. Aceasta îi include pe cei care ne-au ofensat în mod direct, precum și pe cei aflați în sfera noastră de autoritate și influență. Unii se vor dovedi “subresponsabili” și

vor ignora probleme pe care ar trebui să încerce să le rezolve, în timp ce alții vor fi “supreresponsabili” și își vor asuma misiunea de a interveni în situații cu care nu au nicio legătură justificată. Dar când îți dai seama în mod clar că există o problemă de ordin moral pe care trebuie să o rezolvi, nu uita că Dumnezeu spune: “Du-te la fratele tău care a păcătuțit împotriva ta și mustră-l, în particular.”

După părerea mea, în aceasta constă diferența clară dintre a respecta Cuvântul lui Dumnezeu și a urma propria înclinație. Pentru că, știi ceva? Poți ajunge ajutor de Duh Sfânt și în probleme cu implicații morale. Dacă refuz să mă adresez în particular persoanei care a greșit față de mine și, în schimb, o atac în mod public, înseamnă că mă împotrivesc lui Dumnezeu. Nu sunt altceva decât un ajutor de Duh Sfânt. Schema lui Dumnezeu este foarte clară: “Du-te și spune-i că a greșit, între patru ochi.” Dar acest lucru nu se întâlnește prea des. Aș spune că în marea majoritate a cazurilor, noi încalcăm Cuvântul lui Dumnezeu în timp ce lăsăm impresia că apărăm principiile Sale.

De ce? Eu aud tot felul de scuze pentru nerespectarea indicațiilor primite de la Dumnezeu. “Nu o să mă asculte.” “Nu am darul vorbirii sau al persuasiunii.” “Nu o să se schimbe.” “Mi-e frică.” “Doar o să se scuze.” “Nu vreau să mă cert.” “Nu e plăcut.” Și mai sunt multe altele.

Citind în Cuvântul lui Dumnezeu, descopăr că ni se impune, pur și simplu, să mergem. Această instrucțiune precisă nu are nimic de-a face cu darurile noastre sau cu lipsa lor. Nu are nimic de-a face cu dispoziția sau indispoziția fratelui nostru de a ne asculta. Nu are nimic de-a face cu ușurătatea sau dificultatea situației. Nu. Dumnezeu ne poruncește clar să mergem. Dacă nu facem cum spune El, atunci *noi* suntem cei responsabili și suntem la fel de vinovați ca persoana pe care o condamnăm.

Următorii pași

Dar ce se întâmplă dacă o discuție curajoasă nu rezolvă criza? Dumnezeu oferă a doua etapă: “Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.”⁵

5. Matei 18:16

Da, deci aici Dumnezeu introduce problema responsabilității. Când aduci un martor – mai ales pe cineva pregătit pe probleme de reconciliere – nu mai e doar cuvântul tău împotriva cuvântului fratelui tău. Partea neutră poate facilita comunicarea și, ideal ar fi, să dea dovadă de înțelepciune și să ofere îndrumare pentru restabilirea relației, nu doar să-l mustre pe cel care a greșit.

Mulți oameni m-au întrebat: “Te-ai împăcat cu foștii colaboratori?”

Noi am făcut primul pas recomandat de Isus. Ne-am întâlnit în particular pentru discuții curajoase în multe ocazii, dar nu am găsit nicio rezolvare. Trebuie să trecem la al doilea nivel și m-am oferit de câteva ori să ne întâlnim în prezența unui specialist în reconciliere, dar oferta noastră a fost refuzată până acum.

Rareori aud sau văd pe cineva urmând primul și al doilea pas din planul lui Dumnezeu pentru tratarea defectelor copiilor Săi! De ce se întâmplă așa? Întreabă-te singur în câte asemenea cazuri ai fost implicat sau câte cazuri cunoști în care s-au respectat aceste prime două etape. În cei treizeci de ani de când sunt creștin, abia dacă am văzut câteva situații.

Al treilea pas impus de Dumnezeu este: “Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii.”⁶ Dumnezeu spune: “Adu problema în fața comunității tale. Ține-o în cadrul restrâns al bisericii locale, al instituției sau a parteneriatului din care faci parte. Nu o trâmbița în auzul urechilor doritoare sau al acelorora cu mâncărici de limbă. Nu încerca să câștigi voturi într-un scrutin popular. Ci prezintă problema strict în fața cercului închis de credincioși – nu cu scopul de a se forma mai multe tabere, ci cu scopul de a crește gradul de responsabilitate.

Dacă partea care a încălcat un principiu rămâne pe poziție, instrucțiunea finală a lui Hristos este să te desparți de ea. “Să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.”⁷ Aceasta nu înseamnă că avem dreptul să fim lipsiți de amabilitate și de suflet. Hristos este modelul nostru de comportament cu cei care au greșit – căutând întotdeauna să le câștige inima, fie prin revărsarea unei binecuvântări, fie prin retragerea unei binecuvântări.

Acum, sincer, de câte ori ai văzut pus în practică acest proces cu patru etape? Îmi vine să urlu. Mi-e rușine să dau răspunsul. Nu e de mirare că

6. Versetul 17

7. Ibidem

există copii ai lui Dumnezeu care îi distrug pe alți copii ai lui Dumnezeu. Sângele curge prin aproape fiecare biserică, fiecare parteneriat sau instituție, și totuși problemele de ordin moral rămân trecute cu vederea sau sunt prost rezolvate. “Acanii”⁸ din tabără rămân nepedepsiți, în vreme ce atâția “Moise și Aaron” sângerează de pe urma atacurilor întreprinse de palavragii, băgăcioși și atotștiutori.⁹

Prin urmare, biserica este slabă și ineficientă. Aducem oameni pe ușa din față – prin fapte, nu prin credință – și mulți dintre ei se strecoară afară pe ușa din spate, în mai puțin de un an. De ce? Crezi că are vreo legătură cu faptul că aderăm mental la niște doctrine, în timp ce ne lipsește experiența reală a iubirii fraților noștri în cuvânt și faptă? Eu cred că are. Dacă tu și cu mine refuzăm să urmăm acești pași, înseamnă că acționăm pe cont propriu. Și asta înseamnă a fi ajutor de Duh Sfânt.

Să ne ajute Dumnezeu pe toți – inclusiv pe mine! Suntem cu *toți* vinovați! Dar nu trebuie să rămânem vinovați. Putem înceta să mai facem pe ajutorii de Duh Sfânt și putem învăța, cu înțelepciunea și puterea de la Dumnezeu, să punem în practică porunca Sa în rezolvarea neînțelegerilor care au încărcătură morală. Această cale e singura cale. Trebuie să urmăm întocmai ce ni se spune în Matei 18:15-17.

Dar asta nu e tot

Chiar dacă am reușit să respectăm indicațiile lui Dumnezeu în ceea ce privește rezolvarea problemelor de ordin moral, putem încă deveni ajutoari de Duh Sfânt, dacă modul nostru de abordare presupune constrângere, forță, manipulare, amenințări, atitudine dominatoare, scheme, tactici de intimidare, bârfă, insinuări și adevăruri denaturate. Pe Dumnezeu Îl interesează și altceva, nu doar corectitudinea formei. El vrea ca Spiritul și puterea Lui să însoțească întregul proces. E foarte posibil să punem în practică o formă corectă, dar să fim cu totul cuprinși de un spirit greșit. Se cheamă: “având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea”¹⁰ Forma corectă, fără puterea regeneratoare a iubirii lui Dumnezeu, a principiilor Sale și a Spiritului Său, este inutilă.

8. Vezi Iosua 7

9. Vezi Exod 15:24; 16:2; 17:3; Numeri 14:2

Am un prieten care numește acest proces: “tăvălug”. Înțelegei ideea? Un tăvălug uniformizează pământ, pietre sau asfalt. Tot ce îi stă în cale el aplatizează, turtește. S-a purtat vreodată cineva cu tine în felul acesta?

“Noi știm mai bine ca tine. Suntem mai deștepți, mai spirituali, mai corecți. Noi suntem vocea lui Dumnezeu adresându-se inimii tale. Îți cunoaștem păcatele și ar fi mai bine pentru tine să ne urmezi sfaturile, dacă vrei să ai parte numai de bine.”

Dumnezeu ne sfătuiește: “Ferește-te de așa ceva!” Să nu ai nimic de-a face cu biciuirea cuiva. Să nu faci niciodată parte din tribunale ad-hoc sau din procese în bătaia de joc. Toate acestea nu fac altceva decât să dăuneze cauzei lui Dumnezeu și să aducă rușine asupra copiilor Săi. “Ferește-te de așa ceva!” Să nu ai nimic de-a face cu ei!

Ori de câte ori îți stă în putere, denunță această abordare. Dacă nu, s-ar putea să te faci vinovat de păcat prin omitere. Da, bine, poate că nu faci parte din tăvălug, dar ți-ai folosit glasul și influența pentru a-l opri? Sau ți-ai încrucișat mâinile și ai început să dai din cap, în timp ce stăteai și te uitai cum tăvălugul trece peste frații și surorile tale?

De acest păcat s-a făcut vinovat Pilat. A fost prea laș ca să țină piept bandei de ajutori de Duh Sfânt care treceau cu tăvălugul peste Isus. A crezut că se poate spăla pe mâini, dar în fața lui Dumnezeu era încă responsabil pentru rolul jucat în nedreptatea care i se făcea unui Om nevinovat, atunci când a spus: “Luați-L voi și răstigniți-L... căci eu nu găsesc nicio vină în El.”¹¹

Vai! Vai! Ne spălăm pe mâini și ne întoarcem cu spatele spre sângele nevinovat. Păcatul omiterii înseamnă a nu face ceea ce știm că e bine, deoarece aceasta presupune o cruce. Acela care tace e un laș și un trădător. Ferește-te de o asemenea viață! Fie ca Dumnezeu să ne ierte atât tăcerea, cât și limbile ascuțite!

Pumnalul lui Petru

Uneori, Dumnezeu permite să fim puși în situații care au implicații morale, dar care includ și chestiuni fără încărcătură morală. Uneori e în

10. 2 Timotei 3:5

11. Ioan 19:6)

joc ceva mai important decât adevărul, principiile biblice și standardele, așa cum le vedem noi.

Acum, te rog să nu începi să strigi la mine: “Liberal, liberal, liberal!” Eu sunt ultraconservator în teologie și în stilul de viață, dar sunt liberal în abordarea celor care nu văd lucrurile la fel ca mine. Așa a fost și Isus. El este exemplul suprem, îmbinarea perfectă dintre conservatorism și liberalism. El era echilibrat în totul. Trebuie să privim la El – doar la El – și să cerem îndrumare, așa cum apare în Cuvântul Său.

Acum, am o întrebare: Ce ai fi făcut cu pumnalul lui Petru? Îți amintești, nu-i așa, de pumnalul lui Petru?

Ucenicii erau cu Isus în Grădina Ghetsemani, în noaptea trădării. Petru stătea alături de Isus. Jurase că va merge la închisoare sau la moarte pentru Isus. Apoi intră în scenă Iuda, urmat de o mulțime pestriță de oameni, și îl trădează pe Isus cu un sărut, dându-L pe mâinile lor. Mulțimea a început să-l îmbrâncească pe Isus, iar Petru s-a înfuriat. Și-a luat sabia, sau pumnalul, și s-a repezit la slujitorul marelui-preot. Eu cred că a vrut capul slujitorului, dar a ratat și i-a nimerit urechea.

A acționat Petru aici ca un ajutor de Duh Sfânt? A acționat conform impulsului său, în apărarea dreptății? Eu cred că da.

Să comparăm, pentru un moment, faptele lui Petru cu faptele Celui care avea autenticul Duh Sfânt. Isus S-a aplecat, a ridicat urechea tăiată și i-a pus-o lui Malhu la loc.¹² Ce diferență! Care exemplu ți se potrivește: al lui Petru sau al lui Isus? Te apuci să tai urechi, în numele adevărului și dreptății? Sau contribui la vindecarea rănilor, sub influența adevărului și a Duhului Sfânt?

Dar ce-o fi fost în capul lui Petru când a luat la el un pumnal? De ce nu a avut Isus o discuție curajoasă cu el despre acea armă? Iată niște întrebări sincere, realiste, întrebări pe care trebuie să ni le punem cu toții, nouă înșine. Nu era arma lui Petru o problemă serioasă, pe care Isus ar fi trebuit să o rezolve? De ce nu a făcut-o?

Pentru mine, răspunsul este simplu, dar și profund în același timp. E același răspuns ca în situația în care Isus nu a încercat să rezolve problema “pumnalului” femeii de la fântână: cei șase bărbați din viața ei.¹³ E același

12. Vezi Ioan 18:10

13. Vezi Ioan 4:7-26

motiv din care Isus nu a încercat să rezolve chestiunea “pumnalului” lui Iuda: faptul că fura din bugetul comun.¹⁴ E același motiv din care Isus nu l-a pus la punct pe Simon pentru “pumnalul” lui: lipsa de politețe când Isus a intrat în casa lui pentru cină.¹⁵

De ce? Pentru că nu servea la nimic să te ocupi de pumnalul cuiva, înainte de a ajunge la inima lui. “Vrei să spui că trebuie să ajung la inima fratelui meu, nu doar să mă iau de el pentru modul în care se comportă?” o să mă întreb. “Dar pe mine ‘pumnalul’ lui mă enervează! Pumnalul lui mă scoate din sărite. În asta vreau să-l pun eu la punct. Tu-mi zici că trebuie să mă ocup întâi de inima lui?”

Da, asta zic. După ce inima a fost atinsă, cucerită, persoana în cauză renunță cu bucurie la “pumnalul” de orice fel pe care îl are.

Bine, dar atunci cum ne putem da seama când trebuie sau nu să ne ocupăm de aceste probleme? Răspunsul e destul de simplu. Înainte de a încerca să rezolvăm o situație, două aspecte trebuie să corespundă între ele: Duhul și adevărul.¹⁶ Trebuie să urmăm pașii clar exprimați în Cuvântul lui Dumnezeu, atât în ceea ce privește chestiunile cu implicații morale, cât și cele care nu au o latură morală. Dar mai mult decât atât, trebuie să ne lăsăm influențați și îndrumați de singurul și adevăratul Duh Sfânt, pentru a putea înțelege care este cea mai bună metodă de abordare și ce moment trebuie ales pentru a facilita refacerea individului și a relației. Este o atitudine și o abordare care implică nu numai litera legii (adevărul), ci și îndemnul primit direct de la Dumnezeu cu privire la tratarea situației (Duhul Sfânt).

“În cazul acesta, Jim, sunt total dependent nu numai de Cuvânt, dar și de Duhul lui Dumnezeu, care să mă conducă spre folosirea corectă a Cuvântului Său.”

Amin! Amin! Și cu asta ajungem înapoi la provocarea cu care s-a confruntat Eva la pomul cunoștinței binelui și răului, când a cedat ispitei de a deveni ajutor de Duh Sfânt – Cine deține controlul: Dumnezeu sau noi?

Iată care sunt urmările nefericite ale implicației unui număr atât de mare de virtuozii “făcători de bine”: muștrări, pedepse aspre și îndepărtarea

14. Vezi Ioan 12:6

15. Vezi Luca 7:36-50

16. Vezi Ioan 4:23, 24

de Salvatorul nostru, în loc de a fi refăcuți și a primi o nouă putere. Fie ca Dumnezeu să ne ferească nu numai de intoleranța religioasă, ci și de minirăzboaiele care au loc pretutindeni în lumea creștină. Să ne ajute să descoperim adevăratul creștinism!

CAPITOLUL 8

AJUTORI DE DUH SFÂNT

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Încerci să fii ajutor de Duh Sfânt peste conștiința altora?
2. Spui întotdeauna lucrurile așa cum sunt? Sau ești un maestru al adevărilor pe jumătate?
3. Te amesteci permanent în viața celor din jurul tău?
4. În probleme de morală, aplici programul lui Dumnezeu de abordare a fraților și a surorilor care ți-au greșit?
Pasul 1: Du-te și spune-i, în particular, de greșeala pe care a făcut-o.
Pasul 2: Dacă nu vrea să te asculte, ia cu tine încă o persoană sau două.
Pasul 3: Dacă tot refuză să te asculte, adu problema la cunoștința bisericii.
Pasul 4: În sfârșit, dacă refuză să te asculte, desparte-te de el.
5. Sincer, de câte ori ai văzut pe alții sau ai respectat chiar tu acest program în patru pași?
6. Modalitatea ta de abordare presupune constrângere, forță, manipulare, amenințări, atitudine dominatoare și tactici de intimidare?
7. Ai condus vreodată un “tăvălug”? Sau alții au trecut peste tine cu tăvălugul?
8. Te-ai spălat vreodată pe mâini și te-ai întors cu spatele la sânge nevinovat?
9. Tu ce ai fi făcut cu “pumnalul” lui Petru?
10. Cum faci diferența între o problemă morală, amorală sau de viziune personală?

Creștinism autentic

Era a treia oară când îmi duceam mașina la service pentru aceeași problemă – un bocănit undeva sub scaunul șoferului. Era enervant. Ba nu, era mai mult decât enervant, era un ghimpe supărător în coasta mea.

Mai dusesem mașina la reparat încă de două ori, iar mecanicul mi-a spus că pur și simplu nu găsește ce are. Cu toate acestea, sunetul acela rămăsese. De ce nu se putea repara? Peste puțin timp avea să-mi expire asigurarea, după care trebuia să scot bani din buzunar pentru reparație.

Eram foarte ispitit să mă comport nerăbdător cu mecanicii. Atitudinea lor relaxată era ceva ce nu puteam înghiți. Incompetența mă scoate din sărite. Îmi place să văd lucrurile rezolvate de prima oară – și la timp. Speram ca cei de la atelier să rezolve bine problema, măcar acum, a treia oară.

Înainte de a porni, am dat câteva telefoane la service și de fiecare dată am fost pus să aștept cinci, zece, cincisprezece și chiar douăzeci de minute. Am lăsat mesaje să fiu contactat de șeful service-ului, dar rareori dacă reușea să mă sune înapoi. Nu-mi convenea deloc situația. Cu siguranță că astăzi, mecanicul se va revanșa și va găsi problema, după care o va repara la timp.

Eram programat la ora 1 după-amiază. Am ajuns la 12:40 și mi-am făcut cunoscută prezența.

“Jerry, după cum ți-am spus și la telefon, aud pocnitura exact sub scaunul șoferului. Uită-te ce poate să fie și cred că o să găsești care e problema”, am început eu să-i spun șefului de atelier.

“Nu-ți face griji, Jim. O rezolvăm noi.”

M-am uitat pe fereastră și l-am văzut pe Andrew, fiul meu, tocmai intrând pe poartă ca să ne ia pe mine și pe Sally la masă. “Jerry, mă întorc după ora 2:30. Ai telefonul meu, în caz că ai ceva să-mi spui.”

“Da, sigur, Jim. Ne mai vedem noi!”

Creștinismul se dovedește într-o situație de criză

După două ore și jumătate, m-am întors. În timp ce m-am apropiat de biroul șefului de atelier, am observat pe geamul din spate că mașina mea abia acum era dusă în atelier.

O, nu! mi-am zis în sinea mea.

“Abia acum începeți să vă ocupați de mașina mea?” l-am întrebat pe Jerry, când și-a ridicat privirea spre mine.

“Da. Nu știi de ce, dar mă duc să văd.”

Am crezut că explodez. “Oamenii ăștia nu sunt zdraveni la cap? Ce fel de service mai e și ăsta?” Ajunsesem înainte de ora la care eram programat și le lăsasem și patruzeci și cinci de minute în plus, față de ora la care trebuia să se încheie reparația. Iar mecanicul nici măcar nu se atinsese de mașina mea! Nedreptatea, lipsa de profesionalism și absurditatea situației mă rodeau de viu. Nu mai aveam timp să mai aștept încă o oră și jumătate ca mașina să-mi fie reparată.

Simțeam impulsul de a deveni un pluton de execuție format dintr-un singur om. Meritau să fie puși în fața țevii de tun. Da, să le spun și vreo două. *Eu am dreptate. Ei nu. Atunci nu am dreptul să sar la gâtul lor?*

Am văzut privirea șefului de atelier. Eram sigur că se mai întâlnise cu situația asta de nenumărate ori. Știa că angajații lui nu-și făceau bine treaba.

Ce ar fi trebuit să facă un creștin în această situație? Să-i apostrofaze verbal? Să iasă val-vârtej și să nu se mai întoarcă niciodată? Să de-a fuga în biroul directorului și să pornească atacul verbal? Să trateze cu indiferență problema? Să-și plângă de milă?

Nu numai firea mea îmi vorbea, ci și Dumnezeu îmi vorbea prin intermediul conștiinței. “Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi, în Hristos.”¹

“Să fiu bun, Doamne? Să-i iert, când ei sunt atât de incompetenți – de trei ori la rând?”

Știam ce era bine și ce trebuia să fac. Dar firea mă chinuia mai mult decât mă chinuia situația în care mă aflam. Mai trecusem prin acest zbcium de multe ori, chiar de prea multe ori. Nu voiam, dar totuși

1. Efeseni 4:31, 32

ajungeam în această situație. “Jim, nu trebuie decât să le spui vreo două vorbe de să nu se vadă, după care firea ta va fi foarte satisfăcută și te poți întoarce liniștit la statutul tău de creștin.”

Firea ta te minte așa cum mă minte a mea, pe mine? Aveam nevoie de puțin timp să reflectez. I-am spus șefului că mă întorc, după care am ieșit. Respirând adânc, am pornit pe trotuar.

“Dă-Mi-i Mie, Jim! Lasă-Mă pe mine să-ți calmez nervii! Eu o să-ți dau liniștea de care ai nevoie. O să te îndrum să-ți alegi cuvintele potrivite. Nu o să rezolvi nimic dacă te înfurii și îți ceri drepturile. Renunță, Jim!”

Adevăratul test

Am auzit spunându-se că noi păcătuim, în majoritatea cazurilor, atunci când suntem corecți și avem dreptate. Gândește-te o clipă! Pentru mulți, creștinism înseamnă “a fi corect” – a avea doctrina corectă, reformele corecte, dieta corectă și stilul de viață corect. Acești oameni trăiesc și acționează în sfera corectitudinii lor. Iar când altcineva nu acționează corect, nu gândește corect sau nu trăiește corect, ei devin ajutoari de Duh Sfânt și încep să-l corecteze și să-l convertească pe celălalt la “corectitudinea” lor. Aceasta este baza de la care pornește orice fel de intoleranță religioasă, din trecut și până în prezent.

Evreii i-au persecutat pe creștini, pentru că ei aveau dreptate. Inchiziția a fost înființată pentru că Biserica-mamă avea dreptate. Cruciadele au fost inițiate pentru că toți cruciații aveau dreptate, iar restul, nu. Catolicii și protestanții irlandezi își pun bombe unii împotriva celorlalți pentru că și unii, și alții cred că au dreptate. Cei care luptă în Jihad pătează atât de urât lumea, din cauză că ei consideră că au dreptate.

Dar Dumnezeu ne ajută să nu mai fim chiar atât de “corecți” și să nu mai avem chiar atâta dreptate!

Bineînțeles, aici nu se pune în discuție importanța doctrinei corecte, a reformelor și a stilului de viață corect. Toate acestea își au locul lor. Ele fac parte din binecuvântarea care vine odată cu creștinismul. Dar nu ele reprezintă testul creștinismului autentic. Isus a fost Cel care a conceput adevăratul test: “Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”²

2. Ioan 13:35

De ce iubirea față de cei din jur constituie testul? Pentru că nu o putem genera noi înșine. Da, noi putem genera “corectitudinea”. Ne putem folosi logica pentru a ajunge la corectitudine. Dar nimeni nu poate crea iubirea autentică, principală, care este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, acoperă totul, crede totul, speră totul, suferă totul.³

Acest fel de iubire vine *doar* de la Dumnezeu și își găsește expresia în viața noastră *doar* în măsura în care noi adoptăm principiile Cuvântului Său și influența Duhului Sfânt, permițându-I să fie turnat în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.⁴

Mergând pe trotuar – cu firea mea pământească mocnind, având nevoie doar de o scânteie a alegerii mele pentru a aprinde focul prietenesc – mi-am dat seama că puteam alege să trăiesc, să merg mai departe, lăsându-mă condus de “dreptatea”, de “corectitudinea” mea, sau de Hristos. Cine deținea controlul? Jim Hohnberger sau Hristos?

Isus a venit să ne elibereze. Nu de neplăcerile cauzate de alții. Nu de relele tratamente sau de nedreptățile vieții. Isus a venit să ne elibereze pe dinăuntru, de propriul nostru temperament. Să ne aducă pacea în mijlocul furtunilor noastre – indiferent că aceste furtuni sunt atacuri în forță împotriva familiilor noastre sau a nouă înșine, fie o stângăcie neglijență a unor angajați de atelier auto.

Am simțit chemarea lui Dumnezeu adresată inimii mele. Harul Său se adresa conștiinței mele. Era o voce blândă și liniștită, cerându-mi să-L las pe Hristos să fie primul, ultimul și supremul în viața mea, în ziua aceea și în situația aceea. “Alegeți astăzi, cum vreți să-i slujiți?”⁵

M-am decis: “Vreau să trăiesc prin Tine, Doamne! Renunț la dreptul de a avea dreptate. Doamne, ce vrei să fac?”

“Jim, aș vrea să ai o discuție curajoasă cu șeful atelierului.”

“Doamne, firea mea încă simte nevoia să muște. Ești sigur că e bine să încep o discuție curajoasă în aceste condiții?”

“Jim, nu trebuie să faci altceva decât să lași în seama Mea acele impulsuri, clipă de clipă, iar Eu voi continua să-ți asigur amabilitatea și

3. Vezi 1 Corinteni 13:4-7

4. Vezi Romani 5:5

5. Iosua 24:15

cuvintele de care ai nevoie clipă de clipă. Așa Eu voi locui în Tine, la fel cum Tatăl locuiește în Mine.”⁶

Acesta era un apel de a acționa prin credință – o credință care colaborează cu harul divin, minut după minut. O credință care spune: “Da, Doamne. Tu poți deține controlul, iar eu de bunăvoie mă voi supune. Da, Doamne, Te voi onora și voi depinde de Tine în ceea ce privește cuvintele și dispoziția de a face așa cum îmi ceri.” Acesta este creștinismul autentic. Înseamnă a-I permite lui Hristos să mă conducă în totalitate, în fiecare secundă a fiecărei ore din fiecare zi.

A fi creștin nu are nimic de-a face cu dreptatea, corectitudinea, justiția sau drepturile mele. Nu are nicio legătură cu scrâșnitul meu din dinți, în încercarea de a-mi ține în lesă firea pământească. Are însă legătură cu dispoziția mea de a lăsa ca viața lui Hristos să curgă prin ființa mea, iar eul meu să moară. Înseamnă a-I spune “da” lui Dumnezeu și “nu” sinelui.

O variantă puțin aleasă

M-am întors la service.

“Jerry, îmi pare rău, astăzi chiar nu mi-a mai rămas timp în program să aștept încă o altă oră și jumătate. Îi spui, te rog, mecanicului să-mi aducă mașina la ușa din față?”

Jerry s-a uitat fix la mine, iar pe față i se putea citi confuzia. Mi-am dat seama că se întreba în sinea lui: *Asta e tot? Nicio apostrofare? Tipul ăsta nu o să mă scuipe? Nu o să mă amenințe?* Aștepta să primească mai multe, dar nu a primit decât atât.

“Căci în El avem viața, mișcarea și ființa.”⁷

Jerry a intrat grăbit în atelier să-mi aducă mașina, în timp ce eu am ieșit pe ușa din față, unde Andrew mă aștepta împreună cu Sally să pună în mașina mea o stropitoare cu presiune. După ce a pus-o, i-am mulțumit lui Andrew și i-am rugat pe el și pe Sally să se roage pentru mine, în timp ce eu m-am întors la biroul șefului de atelier.

De data aceasta, Jerry nu mai era acolo. În schimb, o femeie cu fața chinuită se făcea ocupată cu un teanc de hârtii. “Doamnă, aș vrea să vorbesc cu șeful de atelier.”

6. Vezi Ioan 17:21

7. Fapte 17:28

“Păi așteptați până termin cu hârtiile astea”, mi-a răspuns ea obraznic.

Vai! Altă palmă pe obrazul meu. “Ce au oamenii ăștia astăzi?” m-am întrebat în sinea mea. “Ăsta trebuia să fie un service autorizat de reprezentanță, unde serviciile să fie de cea mai bună calitate.”

“Jim, am nevoie ca ei să vadă creștinismul autentic pus în practică – nu predicat, ci în carne și oase, carnea și oasele tale, aici și acum.”

M-am apropiat de ușa care dădea în biroul șefului și m-am uitat pe fereastră. Șeful atelierului, șeful de la programări și mecanicul aveau o discuție aprinsă. Eram sigur că era în legătură cu situația mea, așa că am bătut la ușă. Șeful atelierului mi-a făcut semn să intru.

Pășind înăuntru, am putut simți temerea lor. În toate cele trei perechi de ochi se putea citi groaza– groaza că această situație putea exploda, având urmări notabile. Stăteau încordați, pregătiți pentru grindina de acuzații care erau siguri că se va abate asupra lor. La urma urmei, știau că au dat-o în bară de trei ori la rând. Da, știau că o merită.

“Știți ceva? În acest moment nu sunt foarte bucuros”, am început eu sincer. Nu-mi ascundeam iritarea. Voiam să o pot reține și să i-o dau toată lui Hristos. “E al treilea drum pe care îl fac. Dar nu o să mă concentrez asupra supărării pe care o simt acum. Vreau să rezolvăm situația asta.”

Dumnezeu face apel la noi să fim proactivi – nu reactivi. El vrea să ne conducă spre soluții, nu să ne lase să ne bălăcim în problemele pe care le avem. Creștinismul spune că ne putem ridica deasupra problemelor. Nu trebuie să permitem ca provocările, nedreptatea sau înșelăciunea să ne dicteze modul în care trăim sau acționăm. Nu, Calvarul nu numai că ne-a eliberat de trecutul nostru reactiv, dar ne-a dat și puterea de a răspunde proactiv.

Atmosfera s-a destins cât de cât.

Jerry s-a uitat la Ron, mecanicul: “Ce crezi că ar putea să producă acel zgomot?”

Ron a tras adânc aer în piept, s-a ghemuit în scaun și s-a încruntat: “Jerry, e greu de spus. Poate fi cauzat de o bară de torsiune ruptă. Dacă se dovedește că asta e problema, bara trebuie scoasă și dată la reparat la atelierul Wright’s Welding. Asta ar putea să dureze cel puțin două zile.”

Bara de torsiune. Știam că se întinde pe axul mașinii și legă partea din față a șasiului cu cea din spate. Singurul loc în care ar putea să scoată

un asemenea sunet era în dreapta mea, undeva mai în spate, atunci când stăteam pe scaunul șoferului.

“Nu cred că asta e problema. Sunetul vine de sub piciorul meu atunci când apăs pe frână – nu din spate, de pe axul mașinii.”

Terry, responsabilul cu programările a intervenit: “Nu poate fi țeava de eșapament sau toba? Dacă sunt inelele care țin toba?”

“Nu”, am răspuns eu. “Am încercat asta, și nu vine de acolo.”

Cei trei bărbați încă stăteau pe scaune, așteptând reacția mea explozivă. Apelau la orice idee le trecea prin cap, poate-poate mă puteau îmbuna.

“Doamne,” am zis în sinea mea, “e ridicol! Cum o să faci să iasă ceva bun din situația asta?” Firea mea încă voia să le spună vreo câteva.

“Jim, dacă te repezi la ei o să se repare mașina ta? Vrei să ai în Mine viața, mișcarea și ființa”, în timp ce mașina ta continuă să pocnească? Sau preferi să ai “în corectitudinea și dreptatea” ta “viața, mișcarea și ființa” – iar mașina tot să continue să pocnească?”

“Doamne, vreau să rămân în Tine – cu mașina pocnind sau nu.”

Ron a explodat dintr-odată: “Dacă ai cinci minute, o să-ți urc mașina pe rampă și o să te las să te uiți dedesubt împreună cu noi.”

Uau! La asta nu mă așteptasem. Regulile de siguranță ale acestor service-uri nu permit clienților să se uite sub mașină. M-am întrebat la ce bun o să servească asta, dar Dumnezeu părea să le miște și inimile lor, nu numai a mea.

I-am dat lui Ron cheile. “Hai să încercăm.”

Câteva minute mai târziu, stăteam cu toții și ne uitam sub mașina mea. Tensiunea se micșorase și mai mult și începusem să lucrăm ca o echipă. Ne-am băgat nasul pe ici, pe colo, dar n-am găsit nimic anormal. Apoi lui Jerry i-a venit o idee. A apucat bara din spate și a început să miște mașina în sus și în jos. Ron a apucat bara din față. Mașina mea părea o barcă pe o mare agitată – legănându-se în sus și în jos, în dreapta și în stânga.

Dintr-odată, am auzit zgomotul – încet, dar distinct. “A, i-a uite aici!” am exclamat eu.

Toți s-au înghesuit să vadă. Era evident că bara de direcție era decuplată. Am fost cu toții în al nouălea cer.

Jerry m-a lovit pe spate și mi-a spus: “Jim, ești angajat!”

I-am zâmbit forțat și am continuat gluma: “Pe ce salariu?”

“Pe cât vrei tu!”

Au coborât mașina de pe rampă, au comandat piesa ce trebuia înlocuită și am fost programat al patrula. Jerry și Ron m-au condus la mașină. Toată răceala era acum înlocuită de o senzație de camaraderie. Eram o echipă, nu niște dușmani. Au schimbat câteva amabilități cu Sally și ne-au urat o după-amiază plăcută.

Conducând pe drumul de întoarcere, m-am gândit la textul din Fapte 17:28: “Căci în El avem viața, mișcarea și ființa.” Asta înseamnă creștinism autentic. Acesta este creștinismul pe care lumea așteaptă să-l vadă în viața ta și în viața mea – în fiecare zi, în fiecare oră, secundă după secundă. Acel creștinism în care iubirea principială caută soluții, nu simple rezolvări de moment.

M-am gândit cât de diferită ar fi fost toată scena, dacă nu aș fi ales să răspund la apelul făcut inimii mele de către Salvatorul meu. Mi-am adus aminte de gândurile de la început. Ce-ar fi fost dacă aș fi ales să reacționez, pur și simplu, la incompetența lor? Am fi avut cu toții de pierdut.

Poate un singur om să producă o schimbare vizibilă? Ce s-ar întâmpla în căsniciile noastre dacă unul dintre soți ar începe să dea curs chemării adresate de Salvator inimii lui sau a ei? Cât de diferite ar fi familiile noastre dacă părinții ar alege să trăiască o asemenea viață?

Creștinismul autentic înseamnă a alege o variantă de puține ori aleasă. Înseamnă a lua decizia de a spune: “Doamne, Tu deții controlul! Renunț la drepturile mele și Îi permit Duhului Tău cel Sfânt să pătrundă în ființa mea, acum și întotdeauna. Vreau să trăiesc spre a-Ți aduce onoare în toate împrejurările vieții.”

În El

Am ajuns să înțeleg că nu e suficient să aderi, pur și simplu, la o biserică, la un stil de viață, la o lucrare și la niște adevăruri. Creștinismul autentic merge mult mai departe și ne permite să fim *în El* – și El în noi. A adera la lucrurile amintite mai sus, dar a nu fi în El zi de zi, pe tot parcursul zilei, înseamnă a avea doar o formă exterioară, fără conținut, fără puterea inerentă.⁸

8. Vezi 2 Timotei 3:5

Dumnezeu ne oferă zilnic puterea de a deveni fiii și fiicele Sale.⁹ Când consimt ca Dumnezeu să trăiască viața Sa în mine, în momentul prezent, experimentez nimic altceva decât creștinismul autentic ce trece dincolo de formă și surprinde substanța adevăratei Evanghelii. Mă salvează pe mine de mine însumi. Fiind ceva mai mult decât simpla adăugare a numelui meu în cărțile cerului, creștinismul autentic dă un impuls vieții mele. Mă determină să îmi însușesc harul divin, prin credință și prin renunțarea la voința mea, la alegerile mele, la gândurile mele și la sentimentele mele, ajungând toate să fie motivate de iubirea pentru Dumnezeu – nu în speranța unei recompense sau de teama de pedeapsă.

Eu I-aș sluji Dumnezeului meu chiar dacă mi-ar fi spus că nu există Rai. Nu-L urmez pentru ceea ce am de câștigat. Asta ar fi egoism. Îl urmez pentru ceea ce face El pentru mine. M-a făcut să mă îndrăgostesc de El – nu de profitul pe care mi l-ar aduce. Ca urmare a acestei iubiri, El îmi va oferi viața veșnică. Accentul cade asupra Lui, nu asupra mea.

El vrea să rămână în mine, iar eu în El. Vrea să-Și pună Duhul Său în mine, astfel ca în El să am “viața, mișcarea și ființa”.¹⁰ Asta s-a întâmplat în biroul de la service. Dumnezeu a îngăduit anumite situații pentru a-mi da mie ocazia să învăț să am în El “viața, mișcarea și ființa”.

Perfecționarea vine în urma exercițiului. Din această cauză, Dumnezeu îngăduie ca nedreptatea, dezamăgirea și atacurile din partea prietenilor să ne atingă viața. De fiecare dată când acestea au loc, trebuie să auzim apelul la un creștinism autentic, în care sinele să fie supus, iar viața lui Hristos să ne pătrundă ființa. Putem fi ori în Hristos, ori în afara lui Hristos. Când suntem în Hristos – dăm dovadă de creștinism autentic. Rodul Duhului Sfânt acționând în noi se va vedea în bunătatea, corectitudinea și adevărul nostru, indiferent de situație. Când ne numim “creștini”, dar suntem în afara lui Hristos, dăm dovadă de creștinism doar cu numele. Slăbiciunile naturii noastre decăzute preiau conducerea ori de câte ori circumstanțele trezesc în noi această fire.

9. Vezi Ioan 1:12

10. Vezi Fapte 17:28

Pregătit sau nu?

Biblia îi numește pe creștinii doar cu numele “fecioare neînțelepte”. Îți amintești relatarea spusă de Isus ucenicilor.¹¹ Zece tinere au ieșit să întâmpine un mire. Toate aveau lămpi și vase pentru ulei de rezervă și toate erau nerăbdătoare să participe la nuntă. Isus a spus că cinci dintre ele erau înțelepte, iar cinci neînțelepte. La prima vedere, nu prea îți poți da seama care e cum – până în momentul de criză.

A avut loc o întârziere – asemenea întârzierii de la service-ul meu. Lucrurile nu au decurs așa cum plănuseră aceste zece fete și iată, deci, ocazia de a vedea diferența. Fetele înțelepte aveau ulei de rezervă în vase, dar cele neînțelepte nu aveau. Cele înțelepte I-au permis Duhului Sfânt să ia în stăpânire pe deplin toate aspectele vieții lor, în timp ce fetele neînțelepte băjbâiau printre resursele lor proprii.

Dar tu? Când așteptările nu îți sunt împlinite, când cineva te scoate din sărite sau când situațiile iau o întorsătură urâtă, ai la tine uleiul Duhului, care să facă să lumineze în continuare lampa ta? Sau ești o “fecioară neînțeleaptă”?

Hai să o luăm și în alt fel. Ești Tu mort în timp ce viața ta este ascunsă, cu Hristos, în Dumnezeu?¹² Poți spune, alături de Pavel: “Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.”¹³ A fi răstignit împreună cu Hristos înseamnă a fi de acord să lași la o parte toți nervii care te cuprind în fața atelierului auto și să te porți cu cei care te-au dezamăgit nu așa cum ar merita, ci așa cum S-a purtat și Dumnezeu cu tine.

Isus a murit ca să ne dea nouă viața. Noi trebuie să murim ca să primim viața Sa. De aceea Pavel a declarat: “În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte.”¹⁴ Moartea noastră zilnică față de natura noastră căzută e ceea ce-I permite lui Dumnezeu să lucreze prin noi, pentru a demonstra în fața atelierului sau în fața lumii ce înseamnă creștinismul autentic.

11. Vezi Matei 25:1-3

12. Vezi Coloseni 3:3

13. Galateni 2:20

14. 1 Corinteni 15:31

Această experiență zilnică le lipsește creștinilor doar cu numele din ziua de azi. O parte a explicației e aceea că nu înțelegem mecanismul. Totuși această experiență “în Hristos” e la dispoziția oricui, în fiecare zi, indiferent de trecut sau de prezent. Nu are nimic de-a face cu afilierea noastră religioasă. Suntem cu toții copiii lui Dumnezeu. Dumnezeu toarnă harul Său atât în păgâni, cât și în creștini, în păcătos și în sfânt de asemenea. Indiferent că ești catolic, evreu ortodox, protestant, liberal, conservator sau ateu, Dumnezeu e lângă Tine – oferindu-ți harul Său.

Harul însușit – un apel continuu

“Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”¹⁵

Harul este “favoarea nemeritată”. Acesta este termenul teologic, și este corect. Totuși, ani de zile, m-am luptat să-l înțeleg în termeni practici, atunci când sunt provocat într-o măsură copleșitoare în fața unui service auto. Ce înseamnă “favoare nemeritată” pentru mine, atunci când nervozitatea face să vibreze fiecare fibră a corpului meu?

Când ne-am mutat în munții din Montana, cu peste douăzeci de ani în urmă, una dintre marile mele dileme era *cum* a umblat Enoh alături de Dumnezeu. Dacă el a putut să umble cu Dumnezeu, eu de ce n-aș fi putut? “Doamne, mi-ar plăcea să stau la picioarele lui Enoh și să învăț să umblu cu Tine la fel ca el.”

“Jim, n-ar fi mai bine te învăț Eu Însumi cum să umbli alături de Mine?”

“Să mă înveți Tu? Personal? E posibil așa ceva?”

*“Eu – zice Domnul – te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta.”*¹⁶

Așa că am început să studiez Cuvântul lui Dumnezeu sub îndrumarea Duhului Său cel Sfânt. Oriunde mă întorceam, vedeam că Dumnezeu e alături de noi clipă de clipă. El nu ne uită și nu ne părăsește. Când Daniel s-a confruntat cu leii în cușcă, Dumnezeu a fost acolo. Când cei trei evrei au fost aruncați în cuptorul aprins, Dumnezeu a fost acolo. Când Iosua s-a confruntat cu cetatea Ierihon, Dumnezeu a fost acolo. El a fost mereu

15. Efeseni 2:8, 9

16. Psalmi 32:8

prezent, pentru a-i salva pe copiii Săi. Scriptura spune că noi suntem mântuiți, salvați, prin har, deși pentru mine e evident că Dumnezeu este Acela care ne salvează.

Și așa, an după an, o definiție practică a *harului* a început să se contureze în mintea mea. Iat-o: Prezența lui Dumnezeu ne însoțește în fiecare secundă a fiecărei ore a fiecărei zi, încercând să ne câștige de partea Sa, stăruind asupra noastră și făcându-ne atenți. El încearcă să ne salveze în momentul prezent, aici și acum, astfel încât să ne poată îndruma, ghida, împuternici, răscumpăra și reface. Această influență divină este nemeritată. Nu am făcut nimic să o merităm. Nu o putem câștiga în niciun fel. Este, pur și simplu, un cadou zilnic din partea lui Dumnezeu, care face ca harul Său să fie disponibil pentru toată lumea – chiar și pentru cel mai mare dintre păcătoși, care consider că sunt tocmai eu.

Majoritatea dintre noi ne opunem acestei influențe care acționează asupra inimii noastre și, din acest motiv, rămânem în continuare niște fecioare neînțelepte. Și știi de ce? Fiindcă, pentru a fi eficient în viața noastră, noi trebuie să răspundem la acest har. Trebuie să ni-l însușim.

Harul lui Dumnezeu a fost acolo, ca să mă salveze de la o ieșire nervoasă în fața service-ului, dar a trebuit să aleg să cooperez cu el. A trebuit să renunț la gândurile mele și să accept ceea ce îmi cerea Dumnezeu să fac, în loc să cedez în fața a ceea ce îmi dicta firea mea. “Acum dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.”¹⁷ Acest tip de efort care trebuie depus nu este legalism. Legalism e atunci când încerci să faci totul așa cum vrei tu, fără nicio intervenție din partea harului. Este un cu totul alt tip de efort.

Din punctul nostru de vedere, mântuirea este o alegere, o acceptare a acestui dar în viața noastră într-un anumit moment. Dumnezeu ne-a creat pe toți agenți morali liberi. El ne pune la dispoziție harul, puterea și înțelepciunea. Noi nu trebuie să facem altceva decât să alegem să cooperăm cu El.

Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, mântuirea este un proces de căutare, de cooptare, și o cursă pentru câștigarea inimilor noastre. El a dat

17. Romani 8:1

totul și nu cere în schimb altceva decât pe noi înșine în întregime – toate deciziile noastre conștiente.

Dumnezeu face primul pas. Noi trebuie să răspundem.¹⁸ Din acest motiv, harul este un dar. De aceea Dumnezeu este numit “Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre”¹⁹ Astfel, harul este o influență divină asupra inimii noastre – în fiecare zi, în fiecare oră, clipă de clipă – pentru ca El să poată fi văzut, nu noi înșine. Dar ne vom însuși acest har?

Credința, elementul de legătură – un răspuns continuu

Credința nu înseamnă doar a crede Cuvântul lui Dumnezeu, ci și a depinde în mod continuu de El în orice situație. Înseamnă a-mi preda Lui toate alegerile conștiente, într-un anumit moment, pentru ca El să mă poată face în stare să trăiesc așa cum ar trăi El. Astfel, intru în legătură directă cu Acela care îmi poate pune la dispoziție toată înțelepciunea și puterea de care am nevoie, pentru a trăi viața pe care am fost creat să o trăiesc.

Eram foarte nervos în timp ce stăteam în fața șefului de atelier. Cum putea să-mi facă așa ceva? În acel moment, eram ca o mașină avariată, care avea nevoie să fie tratată afară din groapa autocompătimirii și autoimportanței. Dumnezeu Se aseamănă cu un vehicul tractor. El are puterea să mă ridice și să mă scoată din groapa pe care o știu mult prea bine. Credința este cablul care face legătura dintre vehiculul avariât și vehiculul salvator. Eu pot alege să mă agăț de cârlig. Nu costă nimic această tractare. Este gratuită. Nu am făcut nimic ca să o merit sau să o câștig. Dar dacă nu îmi însușesc acest har, de bunăvoie, o să rămân avariât. În tot acest timp, susțin că am doctrina corectă, merg la biserica aceea pe care o consider adevărată și poate că îi ajut pe alții să afle despre marele Dumnezeu din cer. Și totuși, dacă nu cooperez cu acest har și nu intru în posesia lui, totul nu îmi este de niciun folos. Harul este disponibil! Este gratuit! Dar eu rămân un vehicul avariât dacă nu aleg să mă prind de cârlig.

Iată ce s-a spus cu privire la Hristos: “A doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc

18. Vezi Ioan 6:44

19. Evrei 12:2

pustiu. Și Se ruga acolo.”²⁰ El s-a prins de cârlig. S-a conectat la sursa de energie, de putere. Nu S-a bazat niciodată pe propria înțelepciune și putere. Chiar a afirmat: “Eu nu pot face nimic de la Mine însumi.”²¹ Isus a avut posibilitatea de a alege cum să trăiască – așa cum avem posibilitatea tu și cu mine – întotdeauna bazându-Se pe Tatăl Său pentru înțelepciune, putere și îndrumare. Așa cum a fost Isus trebuie să fim și noi – întotdeauna bazându-ne pe o credință activă și vie, pentru a ne însuși harul Său, aici și acum.²²

Prin urmare, harul este un apel continuu adresat nouă de Dumnezeu, în timp ce credința este răspunsul nostru continuu adresat lui Dumnezeu. Ele merg mână în mână în același fel în care hidrogenul și oxigenul formează apa. Fără hidrogen sau fără oxigen, nu putem avea apă. Fără har sau fără credință, nu suntem altceva decât niște creștini doar cu numele. Dar atunci când credința răspunde la har și se împletește cu harul, suntem niște creștini autentici sau, așa cum spune Biblia, suntem niște fecioare înțelepte. De ce? Pentru că nu doar susținem un lucru, ci ni-l și însușim.

Deschiderea cadoului

Soției mele îi place să primească daruri. Iar mie îmi place să i le ofer – nu pentru că le merită (deși valoarea ei reală se ridică mult peste valoarea rubinelor), ci pentru că, pur și simplu, o iubesc. Florile sunt unul dintre cadourile ei preferate.

Să presupunem că i-aș aduce o cutie cu o sută de bulbi de lalele olandeze și i-aș oferi-o toamna, exact în momentul propice pentru a fi plantați în grădina de flori, pentru primăvara următoare. Îmi imaginez cât de multă plăcere o să-i facă să deschidă cadoul, să planteze bulbii și apoi să se uite cum ies din pământ și înfloresc după ce se topește zăpada. Grădina ei de flori va fi absolut încântătoare de atât de multă culoare. Împachetez cadoul cu cea mai frumoasă hârtie, îi pun o fundă pompoasă și îi atașez un bilețel de dragoste. Apoi aștept momentul potrivit să i-l ofer. Abia aștept să văd ce figură face când îl deschide!

20. Marcu 1:35

21. Ioan 5:30

22. Vezi 1 Petru 2:21

Face ochii mari de surpriză și plăcere. “Uau, Jim! E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată!”

Citește bilețelul, îmi dă o mare îmbrățișare și mă sărută. “O, Jim! Ești atât de atent și te iubesc așa de mult! O să prețuiesc acest cadou pentru tot restul vieții! O să mă uit la el și o să-l admir în fiecare zi. Îți mulțumesc foarte mult. Abia aștept să le spun tuturor ce cadou mi-ai făcut!”

Apoi ia cadoul, împachetat cum e, și-l vârbă pe ultimul raft din dulapul ei.

Îți imaginezi cât de dezamăgit aș fi? Bineînțeles, îmi e recunoscătoare pentru cadou – dar nu l-a deschis. Nu va ști niciodată ce i-am oferit într-adevăr și nu se va bucura de potențialul lui deplin, care ar putea fi al ei, dacă ar deschide cadoul.

Harul este un cadou minunat. Dumnezeu este Cel care ni-l oferă. El a pus în acest cadou un potențial de frumusețe mult mai mare decât ne putem noi imagina și abia așteaptă să îl vadă înflorind în viața noastră. Dar noi trebuie să îl deschidem. Îți poți imagina cum Se simte El atunci când primim harul Său, îl admirăm, vorbim despre el, scriem predici pe tema lui, le spunem altora despre el, Îi mulțumim pentru el – dar nu-l deschidem niciodată? Dacă nu ni-l însușim în gândurile noastre, în sentimentele și în reacțiile pe care le avem, nu ne vom da niciodată seama în ce anume constă acest cadou sau ce frumusețe intenționează Dumnezeu să aducă în viața noastră prin intermediul lui.

Dumnezeu nu e părtinitor. El oferă tuturor oamenilor conform cu nevoia pe care o au. Chiar și impulsul de a deschide cadoul Său tot de la El vine, totuși depinde de noi dacă răspundem la acest impuls într-un anumit moment. Dumnezeu mi-a oferit din abundență harul Său în dar, în acel atelier auto, dar acest cadou nu mi-ar fi servit la nimic fără răspunsul credinței mele – dacă eu n-aș fi deschis darul.

Cu alte cuvinte, întâi harul, apoi credința. Partea lui Dumnezeu vine întotdeauna prima. Partea noastră vine întotdeauna a doua. El invită. Noi răspundem. “Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl.”²³ Eu sunt în procesul de a învăța cum să recunosc apelul lui Dumnezeu adresat inimii mele și apoi cum să colaborez cu El.²⁴ Dumnezeu face neîntrerupt

23. Ioan 6:44

24. Vezi Isaia 30:21

apelul. Prezența Sa e întotdeauna cu noi.²⁵ Ești de acord să-I permiți să intre?

Toate acestea sunt rezumate de Pavel prin expresia “în Hristos”. “Acum dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului.”²⁶ Tot acest proces ne eliberează de păcatul și de egoismul – din trecut – și de ispita constantă a Diavolului și a firii – din prezent.

O întrebare

Cine deține controlul? Tu sau Dumnezeu? După părerea mea, acesta este subiectul cărții Geneza și ține până în cartea Apocalipsa. Ești dispus să-L lași pe Dumnezeu să conducă – total, complet – sau vrei să fii tu cel care conduce? La Lucifer, totul a început cu un simplu gând, după care s-a ajuns la un război. L-a convins apoi pe Adam să i se alăture în rebeliune, în această dorință de a deține controlul.

Evangelia nu e complicată. E foarte, foarte simplă. Ai moștenit o fire decăzută, care vrea să joci după cum cântă ea. Dumnezeu vrea să-ți ofere o nouă fire, o nouă natură. E un schimb extraordinar – bunătatea și perfecțiunea Lui, înțelepciunea și puterea Lui, în schimbul egoismului și incapacității tale. Îți face această ofertă în fiecare zi. Vrea să te elibereze – nu doar să te ierte. El “poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale.”²⁷

Acesta este Dumnezeul meu! Acesta este Dumnezeul tău! Iată ce înseamnă har revărsat din abundență asupra celui mai mare dintre păcătoși! Credința mă pune în legătură cu harul și mă eliberează, pentru a putea trăi dincolo de atacul lansat de prietenii mei. Liber să mai fiu atacat din nou și din nou, dar deținând puterea de a para orice lovitură, orice indispoziție, orice supărare, orice jignire, care pot atât de ușor să mă asedieze. Apoi pot alerga în cursa care mă așteaptă!

25. Vezi Evrei 13:5

26. Romani 8:1

27. Iuda 24

Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup

1. Te enervezi ușor atunci când lucrurile nu merg așa cum vrei tu?
2. Îți manifesti nervozitatea?
3. Ții în tine lucrurile care te supără și apoi fierbi mocnit?
4. Ești în stare să găsești o soluție împreună cu cei care se poartă nedrept cu tine?
5. Ești proactiv sau reactiv?
6. Ești orientat pe găsirea de soluții sau pe generarea de probleme?
7. Partenerul tău de viață, familia și prietenii spun despre tine că ești “în Hristos” sau “în tine însuți”?
8. Ești o “fecioară înțeleaptă” sau o “fecioară neînțeleaptă”?
9. Sesizezi apelul harului făcut la inima ta pe parcursul zilei?
10. Îți însușești harul lui Dumnezeu în fiecare zi?
11. Renunți la voința ta în mod consecvent și accepți voința lui Dumnezeu, bazându-te pe El pentru înțelepciune și putere?
12. Atenția ta e îndreptată spre dorința de a-L face fericit pe Isus sau spre faptul de a primi recompensa cerului și viața veșnică?
13. Cine deține cu adevărat controlul în viața ta?

Alergarea

Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea. – Evrei 12:1, 2

Era al patrulea down¹ și mai aveam la dispoziție doar un minut și patruzeci și trei de secunde. Echipa adversă era în fața noastră cu șaptesprezece la treisprezece. Noi ne aflam pe linia de douăzeci și trei de yarzi². Chiar dacă am fi înscris un gol de două puncte, ei tot ar fi avut un avans față de noi cu un punct. Aveam nevoie de un touchdown³. Aveam șaisprezece ani și jucam ca mijlocăș pe partea stângă în echipa de fotbal american a Liceului Appleton.

Antrenorul a strigat “Time-out” și toți ne-am grămădit în jurul lui, gâfâind, simțind tensiunea momentului. Antrenorul s-a uitat de jur împrejur la fețele noastre rânjite și apoi ochii i s-au oprit asupra mea.

“Hohnberger, depinde de tine! Nu te oprești până când nu ai trecut de linie.”

Ochii mei s-au făcut mari. Mi s-a uscat gura. Inima a început să-mi bată cu putere. De ce pusese totul pe umerii mei? Aveam doar 1,55 înălțime și doar 68 de kilograme. De ce să nu trimită un fundaș de 1,90 și de 90 de kilograme? Trecând cu privire printre cei aflați pe margine, am văzut fața prietenilor mei, a părinților și a prietenei mele, care ne încurajau spre victorie. Era în joc onoarea echipei noastre. Nu puteam să-i dezamăgim. M-am gândit apoi la echipa adversă. Unii dintre ei erau destul de înalți și solizi. Presiunea creștea. Era o treabă importantă. Eram agitat.

1. Ultimul atac dintr-un set de patru, în cadrul unui meci de fotbal american – n.tr.)

2. Fotbalul american este un sport în care cele două echipe încearcă să înainteze cât mai mulți yarzi în terenul advers și, implicit, să marcheze puncte – n.tr.

3. Gol în fotbalul american care valorează 6 puncte – n.tr.

Alergarea! Când te lovesc dintr-o parte, când te prind de tricou, când vin după tine din spate, când se așază în fața ta, continui să alergi sau cazii la pământ? Ții continui alergarea sau îi lași să te doboare?

Ne-am ocupat locurile pe linia de scrimmage⁴. Fundașul a strigat planul de joc: pătrundere pe partea stângă. Mi-a pasat mingea. Eu am prins-o cu putere sub braț și am început să alerg cu toată forța – hotărât, entuziasmat, dar și speriat în același timp. Dintr-odată, am fost lovit din lateral. M-am răsucit, dar am continuat să alerg, iar picioarele parcă mă împingeau singure în față. Cineva m-a prins de tricou, dar eu m-am avântat înainte. Priveam fix spre endzone⁵ și nimic nu mă putea opri. Dar între mine și endzone se aflau două dintre cele mai imense namile pe care le-am văzut în viața mea. Semănau cu Goliat, iar fața lor radia cu amenințarea: “Aici o să te oprești!” Scanând repede posibilele căi de a-i ocoli, m-am decis să mă strecor rapid chiar printre ei. Ei și-au scos piepturile spre mine, contactul dintre noi s-a produs, după care m-am oprit. Am ezitat preț de câteva secunde, dar printre ei puteam vedea poarta. Mai aveam doar câțiva yarzi.

“Hohnberger, hai, nu te opri!” mă încurajam în sinea mea. “Nu te cocoșă sub greutate! Nu te opri! Nu ceda! Mișcă-ți picioarele! Hai, mișcă-te odată! Nu cumva să cazii!”

Mușchii îmi erau obosiți, mă ardeau plămâni, picioarele păreau să se lase sub greutatea celor doi apărători. Dar eu nu voiam să cedez.

Când am atins terenul, cu o grămadă de trupuri transpirate căzute peste mine, mă aflam la doar câțiva centimetri dincolo de linia care marca endzone. Reușisem un touchdown!

Nu pot descrie în cuvinte extazul care te cuprinde atunci când știi că ai înfruntat obstacole copleșitoare, dar care nu te-au făcut să te îndoii. Ai trecut testul. Ai făcut tot posibilul. Ai făcut totul și ai trecut linia de sosire. Nu doar ai supraviețuit, ci ai ieșit învingător.

4. Punctul în care se formează grămada, similară într-o oarecare măsură cu grămada din rugby, ambele fiind jocuri de contact – n.tr.

5. Zona de pe teren în care trebuie să ajungă mingea pentru ca una dintre echipe să înscrie; ceva similar cu poarta din fotbalul european – n.tr.

Baza de pregătire condusă de Dumnezeu

Dar tu? Ești lovit din spate? Ești înghiontit din lateral? Ești oprit din față? Ești prins de tricou, ești faultat, ești accidentat? Din păcate, toate acestea fac parte din viață. De asemenea, fac parte din umblarea creștină. “De altfel, toți cei ce vor să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți.”⁶

Dacă antrenorul tău este Dumnezeu și ascuți de indicațiile pe care El ți le dă, atunci te vei lovi de apărători hotărâți să te oprească. Dacă ai ochii ațintiți pe linia de sosire, te poți aștepta că vei fi atacat. Dacă te implici total în cursa vieții tale pentru slava Sa, o să fii lovit. Loviturile te pot face să te răsucești sau să te clatini pe picioare, dar nu le lăsa să te doboare.

Ține-ți ochii fix pe țintă. Ținta nu e aceea de a scăpa de vinovăție. Nu e aceea de a le demonstra adversarilor tăi că au greșit, iar tu ai avut dreptate. Nu înseamnă un sfârșit fericit pentru povestea ta tristă. Ținta e aceea de a termina lucrarea pe care Antrenorul tău din cer ți-a dat-o – asemenea lui Isus. Moartea Sa pe cruce a părut la început o înfrângere lamentabilă când, în realitate, El reușise să înscrie decisiv pentru victorie. L-a glorificat pe Dumnezeu și a definitivat misiunea pe care i-o încredințase Dumnezeu.⁷ La fiecare pas, începând cu staulul și terminând cu mormântul, Isus a respectat voința Tatălui, și nu pe a Sa. La fiecare pas, a fost atacat de adversari, dar a reușit să treacă de linia de sosire cu strigătul triumfător: “S-a sfârșit!”⁸

Toate obstacolele ridicat în calea Lui pentru a-L distruge s-au dovedit trepte pe scara care l-a dus spre victorie.⁹ Tocmai datorită acelor namile, care intenționau să-mi oprească înaintarea spre poartă, victoria mea a fost atât de răsunătoare. Exact situațiile care te apasă în disperare pot fi mijloace spre succesul tău cel mai mare. Dumnezeu nu vrea ca tu doar să supraviețuiești, având un caracter mediocru. Ci vrea să strălucești, trecând peste obstacole și depășind dificultăți. El vrea să ajungi în stare să spui: “Acesta a fost cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat în cel mai cumplit mod cu putință.”

6. 1 Timotei 3:12

7. Vezi Ioan 17:4

8. Ioan 19:30

9. Vezi 2 Petru 1:2-8

Totul face parte din programul de antrenament al lui Dumnezeu. Fără încercări, nu ne putem recunoaște nevoia pe care o avem de El. Fără conflicte, nu ne putem da seama de slăbiciunea noastră cea mai mare. Fără adversari, aurul credinței noastre rămâne amestecat cu reziduurile încrederii în sine. Devenim niște leneși spirituali și niște legume fără voință, în loc să alergăm în cursă cu toată rezistența de care suntem capabili.

Prin urmare, Dumnezeu strigă la noi de pe margine: “Depinde de tine! Nimeni nu-ți poate lua locul în jocul vieții. Miza e onoarea Mea. Nu te opri, până nu treci de linia de sosire.” El ne trimite pe teren cu un scop. Permite să fim încercați până în profunzimea sufletului nostru. Îl lasă pe adversar să ne hărțuiască din toate părțile, până când devenim puternici în credință și hotărâți asupra scopului urmărit. El ne ajută să parcurgem pas cu pas cursa!

Apărător în echipa lui Dumnezeu

Pe drumul prăfuit spre Damasc, Dumnezeu l-a chemat pe Pavel – care nu era pe banca de rezerve, ci în echipa adversă – și i-a dat misiunea să alerge. Pavel și-a fixat ochii asupra țintei și nu și-a întors niciodată privirea din cea direcție. El afirmă entuziast: “Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință. Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui... Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.”¹⁰ Ținta lui era fixată, obiectivul lui era stabilit, iar ochii îi erau îndreptați numai în acea direcție.

Crezi că a alergat în această cursă fără să întâmpine vreun obstacol? O, bineînțeles că a întâmpinat. În toată cariera lui de misionar a fost încolțit

10. Filipeni 3:8-14

de evrei invidioși, hotărâți să-l scoată din joc. Dar alergarea lui Pavel a fost incredibilă.¹¹

Lovindu-se de opoziția celor din Antiohia, el și Barnaba “și-au scuturat praful de pe picioare împotriva lor și s-au dus în Iconia”¹². În Iconia, Pavel a nimerit între evrei necredincioși care i-au stârnit pe păgâni împotriva lui și i-au convins de lucruri neadevărate. Dar Pavel a rămas pe picioare, vorbind “cu îndrăzneală în Domnul”¹³. Într-un final, un atac violent a fost lansat împotriva vieții lui, iar Pavel a fost nevoit să plece la Listra – nu ca un laș, ci ca unul care avea ochii ațintiți asupra premiului.

În Listra, Pavel a vindecat un om care fusese paralizat din naștere, iar mulțimile au început să se adune în jurul lui. Apoi au sosit acolo evreii din Antiohia și Iconia și au convins mulțimea să se ridice împotriva lui Pavel și a lui Barnaba. În câteva ore, mulțimea schimbătoare care fusese gata să se închine lui Pavel și lui Barnaba ca la niște zei era acum împotriva lor și a început să arunce cu pietre în Pavel. Presupunând că e mort, l-au târât în afara cetății și l-au abandonat acolo.

Dar asta l-a oprit pe Pavel? Nu! S-a ridicat și s-a întors în oraș. Că tot vorbeam de perseverență! Nimeni în toate mințile n-ar fi făcut așa ceva. Dar Pavel așa a făcut. De ce? Pentru că ochii lui erau îndreptați spre Isus – nu spre conflict, nu spre durere, nu spre tristețe. Isus era obiectivul lui. Viața lui Pavel demonstrează faptul că poate exista bucurie și pace în timp ce alergăm în proba de rezistență.

La ce te gândești chiar în acest moment? Ce îți șoptește Duhul Sfânt? Cursa lui Pavel se aseamănă cu cursa ta?

Plecând din Listra, Pavel și Barnaba s-au mutat la Derbe. După ce a predicat Evanghelia în acest oraș și a făcut mulți ucenici, Pavel s-a întors în Listra, în Iconia și în Antiohia, încurajându-i pe ucenicii de acolo, îndemnându-i să persevereze în credință, spunând “că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri”¹⁴.

Necazuri! Trebuie să îndurăm *multe necazuri* pentru a ajunge la linia de sosire. Asta se spune aici. Toți cei care trăiesc evlavioși în Isus Hristos

11. Vezi Fapte 13 și 14

12. Fapte 13:51

13. Fapte 14:3

14. Fapte 14:22

vor stârni invidia și gelozia “sfinților”. Vor trece – alături de Pavel și de Isus – prin încercări și suferințe fără să aibă o victorie pe moment. Dumnezeu nu promite că viața unui creștin va fi fără luptă. Faptul că Îi predăm lui Isus viața noastră și trăim pentru El nu elimină toate problemele. De fapt, aproape întotdeauna le atrage după sine, într-o formă sau alta.

Iosif a fost vândut de propriii frați și, ulterior, de stăpânul pe care îl slujise cu devotament. Moise a fost cel mai blând om de pe pământ, dar cu toate acestea, poporul în slujba căruia își dedicase viața s-a revoltat de nenumărate ori împotriva lui. Isaia și-a petrecut toată viața ca un învățător răbdător și curajos – ca profet al speranței și, totodată, al pieirii. Cu toate acestea, a fost umilit și ignorat de mulți din Israel și, conform tradiției, a fost tăiat în două cu fierăstrăul de mâinile celor din Manase. Ieremia a acționat neobosit pentru salvarea lui Iuda de la distrugere, dar a fost recompensat cu niște funii cu care a fost legat într-o groapă plină de noroi. “Și Ieremia s-a afundat în noroi.”¹⁵

Ilie a fost numit “acela care nenorocește pe Israel”.¹⁶ Zaharia, fiul preotului Iehoiada, a fost lovit cu pietre în templu, pentru că încerca să facă un apel la pocăință.¹⁷ În cele din urmă, toți ucenicii au murit ca niște martiri. Să ne uităm puțin la viața reformatorilor. Wycliffe, Huss, Ieronim, Luther, Zwingli și Wesley s-au confruntat toți cu persecuția, într-un fel sau altul. Fiecare dintre ei a fost supus unor încercări la sânge. Toți au trecut prin perioade de descurajare. Toți au fost tentați să renunțe și să se lase călcați în picioare de echipa adversă. Dar n-au renunțat. S-au forțat să ajungă la linia de sosire. L-au onorat pe Dumnezeu. Cursa lor constituie o încurajare pentru noi, cei de astăzi.

Tu în fața cărui pluton de execuție te afli? Ce namilă de fundaș se repede spre tine? Poate că încerci să rezolvi probleme maritale. Poate că noile tale convingeri te-au pus în dezacord cu rudele tale. Poate că stilul tău de viață îi deranjează pe vecini. Sau poate că nu te-ai integrat la locul de muncă, pentru că nu urmărești aceleași filme, nu râzi la aceleași glume și nu duci viața pe care o duc ceilalți colegi ai tăi. Poate că ești cea mai

15. Ieremia 38:6

16. Vezi 1 Regi 18:17

17. Vezi 2 Cronici 24:20, 21

recentă victimă a lanțului de bârfe. Există nenumărabile modalități în care suntem loviți.

Nu fi surprins și nu fi descurajat! Dumnezeu nu face discriminări. Nu te aștepta să te scutească de durere, încercări și nedreptate. Toate fac parte din călătorie. De ce? Pentru că această lume e câmpul de luptă între Hristos și Satana. Satana pretinde acest pământ ca teritoriul lui de drept și îi observă foarte bine pe cei care au pierdut din teritoriu, în favoarea arhidușmanului său, adică în favoarea lui Hristos. Toți cei care Îi aduc onoare lui Hristos și îi dezvinovățesc caracterul devin ținta lui Satana, care acționează prin intermediul oricui poate pentru a-i doborî. E bine să ne aducem aminte aceste lucruri atunci când suntem atacați. E bine să putem vedea *geniul superior* din spatele intermediarului uman. El este adevăratul inamic.

Dar nimic nu ni se poate întâmpla fără ca mai înainte să treacă pe la tronul de har. Bineînțeles, adversarii noștri vor să ne facă rău, dar Dumnezeu vrea să transforme acel rău în bine.¹⁸ (Vezi Romani 8:28) După luptă vine victoria, după încercare vine triumful.

Rămâi pe zid!

Dumnezeu i-a spus lui Neemia: “Depinde de tine, Neemia! E în joc onoarea Mea! Nu te opri până când zidurile Ierusalimului nu sunt reconstruite!”

Neemia s-a uitat la obstacolele care îi stăteau în cale și la opoziția din partea unora. Toate păreau amenințătoare. A analizat resursele pentru misiunea pe care o avea de îndeplinit. Erau puțin problematice. Dar Dumnezeu spusese: “Aleargă, Neemia, aleargă!” Așa că Neemia a alergat, iar Dumnezeu i-a deschis calea.

Susținut și echipat de către împăratul Persiei, Neemia s-a pornit spre Ierusalim. Fiind conștient că inamici aprigi și hotărâți stăteau gata să i se opună, el și-a plănuțit mișcările cu mare atenție. Apelând la inimile locuitorilor din Ierusalim, el le-a solicitat și obținut colaborarea. Speranța lui, energia, entuziasmul și hotărârea lui erau contagioase. Oamenii s-au unit cu el și au pus mâna la construirea zidului.

18. Vezi Romani 8:28

Cum au trecut de linia de scrimmage, primul apărător s-a repezit spre el. Sanbalat și Tobia, vecini samariteni, s-au amestecat printre muncitori și au început să-i ia în bătaie de joc.

“Ce fac evreii ăștia amărâți?” a întrebat Sanbalat în râs. “Oare vor da ei viață unor pietre înmormântate sub mormane de praf și arse de foc?”

Tobia, ’amonitul, era lângă el, și a zis: ‘Să zidească numai! Dacă se va sui o vulpe, le va dărâma zidul lor de piatră.’”¹⁹

La scurt timp după aceea, constructorii au fost provocați cu tactici și mai agresive. Adversarii, pretinzând că sunt prieteni, s-au amestecat printre ei, insuflând neîncredere și generând confuzie. Au urzit planuri conspirative pentru a-l încurca pe Neemia și a-i distrage atenția de la supravegherea și încurajarea muncitorilor. Au împrăștiat minciuni cum că Neemia ar fi urzit un complot împotriva împăratului persan.

Dar Neemia a continuat să caute la Dumnezeu îndrumare și sprijin, iar poporul era doritor să lucreze. Această acțiune a continuat în forță, până când găurile au fost astupate, iar întregul zid a fost ridicat până la jumătatea înălțimii dorite.²⁰

În acest punct, au ajuns la a treia linie defensivă. Distanța parcursă de la start începea să se mărească. Nu doar samaritenii complotau un atac împotriva lui Neemia și a lucrării lui, ci mai erau și unii dintre conducătorii evrei care au devenit sceptici și au încercat să-l descurajeze pe Neemia, spunând: “Toată lumea e obosită și are nevoie de o pauză. E încă o mulțime de moloz de îndepărtat. Hai să renunțăm.” Pe lângă aceste atacuri, au mai venit și altele. Evreii care locuiau în apropiere, dar care nu participau în niciun fel la acest efort, au adunat afirmațiile și îndoielile dușmanilor lor și le-au repetat de la distanță, în azul celor implicați în acțiunea de mare amploare – scoțând în evidență dificultățile lucrării și insistând să fie oprită.

Dar tachinările și ridiculizarea, împotrivirea și amenințările păreau mai degrabă să-l provoace pe Neemia cu și mai multă hotărâre. Era pur și simplu de neoprit. Avea ochii ațintiți asupra lui Dumnezeu și lucrării Sale, fiind de-a dreptul de neclintit. “Ne-am rugat Dumnezeului nostru și am pus o strajă zi și noapte,”²¹ a spus Neemia. A organizat oamenii pe ture.

19. Neemia 4:2, 3

20. Vezi versetul 6

21. Versetul 9

Își țineau armele la îndemână în timp ce lucrau și făceau cu schimbul pază și lucru, astfel încât construcția zidului să nu se oprească, iar cei de veghe erau întotdeauna gata să sune alarma în caz că era observat vreun inamic.

Văzând că bârfa și atacurile directe nu au avut niciun rezultat, Sanbalat și Tobia s-au prefăcut că vor să facă un compromis cu Neemia. L-au invitat la o conferință, unde au plănuit să-l omoare. Dar Neemia, inspirat de Duhul Sfânt, a ocolit acea întâlnire.

Apoi Sanbalat a pus în circulație o scrisoare în care se afirma că Neemia plănuia să-l trădeze pe împăratul Persiei, dar Neemia a ripostat: “Ce ai spus tu în scrisoare nu este; tu de la tine le născocești!”²²

Apoi samaritenii au angajat un om, pe care Neemia îl considera prieten, care să se închidă undeva într-o încăpere de lângă sanctuar, ca și când viața i-ar fi fost pusă în pericol. Pretinzând că e foarte preocupat de siguranța lui, Șemaia l-a sfătuit pe Neemia să se adăpostească în templu. “Haidem împreună în Casa lui Dumnezeu, în mijlocul templului, și să închidem ușile templului: căci vin să te omoare, și au să vină noaptea să te omoare.”

Lui Neemia nu i-a trebuit mult să înțeleagă adevăratul caracter și adevăratul motiv al sfătuitorului lui: “Și am cunoscut că nu Dumnezeu îl trimitea”, afirmă Neemia, “ci a prorocit așa pentru mine, fiindcă Sanbalat și Tobia îi dăduseră argint. Și câștigându-l astfel, nădărduiiau că am să mă tem și că am să urmez sfaturile lui și să fac un păcat. Ei s-ar fi folosit de această atingere a bunului meu nume, ca să mă umple de ocară.”²³

Infamul sfat dat de Șemaia a fost repetat de mai mulți oameni cu o bună reputație, care, doar pretinzând că sunt prieteni cu Neemia, aveau legături ascunse cu adversarii săi. Dar capcanele lor au dat greș. Răspunsul curajos al lui Neemia a fost: “Un om ca mine să fugă? Și care om ca mine ar putea să intre în templu și să trăiască? Nu voi intra!”²⁴

În ciuda amenințărilor, a intimidării și a confuziei că dușmanii lui ar putea să-l lovească, Neemia a privit neîntrerupt spre țintă și a continuat să înainteze, până când zidul a fost terminat la mai puțin de două luni de la sosirea lui!²⁵

22 (Neemia 6:8)

23 (Neemia 6:10-13)

24(Versetul 11)

25 (Vezi versetul 15)

Care este zidul pe care Dumnezeu ți-a cerut să-l ridici? Ești concentrat în această direcție? Există samariteni care încearcă să-ți distragă atenția sau să te intimideze? Observă că Neemia nu s-a oprit din construirea zidului pentru a-i potoli pe samariteni. Nici nu a așteptat pentru un moment mai prielnic în care să-i încurajeze pe muncitori. El a recunoscut imediat inimile împietrite, a făcut ajustările necesare în program și a continuat până la linia de sosire. Cursa lui a fost impresionantă!

E nedrept!

Acum să ne îndreptăm din nou spre Pavel. El și Sila erau în Filipii. Prin el, o fată sclavă posedată de demoni a fost eliberată de sub influența lui Satana. Prin urmare, stăpânii ei au fost privați de venitul pe care această fată li-l aducea din ghicit. Alarmați de implicațiile economice pe care le avea Evanghelia asupra cetății lor, stăpânii fetei au iscat o revoltă și i-au acuzat pe Pavel și pe Sila că produc agitație peste măsură în cetatea lor, promovând obiceiuri care nu sunt legale.²⁶ Apoi mulțimea s-a răsculat împotriva lor, iar magistrații au hotărât să fie bătuți cu nuiiele. “După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță și i-au dat în grija temnicerului să-i păzească bine. Temnicerul, ca unul care primise o astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița dinăuntru și le-a băgat picioarele în butuci.”²⁷

Câtă nedreptate! Dar se întâlnește de nenumărate ori. Se întâlnește ori de câte ori luăm în serios Evanghelia și începem să o aplicăm la lucrarea pe care Dumnezeu ne-a dat să o facem – indiferent că e vorba de redresarea unei căsnicii distruse, de recâștigarea unui copil răătăcit sau de eliberarea unui suflet răătăcit. Linia de apărători observă și face planuri să opună rezistență. Adversarii ne bat – poate nu cu nuiiele propriu-zise, dar cu adevăruri răstălmăcite și cu zvonuri care neucid caracterul, familia sau munca noastră. Ne închid apoi în “temnița dinăuntru” – poate că nu literal, ci prin eliminarea noastră dintr-un anume grup, dintr-un anume post sau dintr-o cursă pentru o promovare. Suntem închiși și lăsați singuri. Suntem excluși, lăsați pe dinafară și dați pradă uitării. Apoi vin șicanele – acele manevre de a fi ținute izolați și privați de libertate. Ne leagă, ne țin pe loc,

26. Vezi Fapte 16:20, 21

27. Versetele 23 și 24

împiedicând lucrarea și activitatea noastră. De ce? Pentru că, pur și simplu, avem o altă perspectivă decât a lor.

Deci, cum stai în prezent? Ai simțit – sau simți – pe pielea ta cum e să fii atacat de prieteni? Când te doboară, te bat, te domină, te închid fără nicio posibilitate de ieșire, cum te porți? Care e atitudinea ta? Ești gata să capitulezi? Simți un impuls puternic să fugi și să te ascunzi? Ți dorești din tot sufletul să te răzbuni? Sau pur și simplu le vei ține piept?

Cum să le ții piept când te-au încuiat, te-au ținut și te-au prins în butuci? Există o singură modalitate – și anume cu Duhul Viului Dumnezeu și a Cuvântului Său, care promite: “Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.”²⁸ “Eu sunt cu voi în toate zilele.”²⁹ Dumnezeu nu l-a uitat pe Daniel în groapa cu lei. Nu i-a uitat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego în cuptorul aprins. Nu i-a uitat pe Pavel și pe Sila în temnița din Filipi. Nu te va uita nici pe tine. Nu, niciodată!

Ce echipă!

Pe linia de scrimmage, am observat cu îngrijorare echipa adversă aliniată umăr la umăr, nelăsându-mi niciun loc prin care să mă strecor. Păreau cu toții mai mari decât mine. Nu vedeam nicio ieșire. Situația părea fără speranță. Puteam foarte bine să renunț în acel moment.

Dar am aruncat un ochi la echipa mea. Coechipierii mei erau aliniați umăr la umăr între mine și adversari. Fundașul era pregătit să alerge împreună cu mine. Mijlocașul de pe partea dreaptă era pregătit să meargă înainte și să realizeze o breșă prin care să mă strecor. Mijlocașul a strigat începerea rundei, mi-a plasat mingea și am început să alerg. Dar nu alergam singur. Alergau și alții în linie cu mine, blocând atacuri la fiecare pas. Un imens apărător s-a postat direct în fața mea și știam că mă va doborî. Dar înainte să ajungă la mine, garda l-a blocat, iar eu m-am furișat pe lângă. Tipul care m-a prins de tricou m-a făcut să mă succesc, dar nu m-a doborât, deoarece un alt coechipier de-al meu l-a blocat și l-a scos din joc. Nimic nu m-a atins care să nu fi fost mai întâi atenuat de echipa mea. Nu eram singur. Am reușit să alerg, deoarece nu eram singur. Am reușit la ajung la linie, datorită echipei care a fost cu mine pe tot parcursul fazei.

28. Evrei 13:5.

29. Matei 28:20

Înțelegi ce vreau să spun? Nici tu nu vei reuși să ajungi la linia de sosire fără echipă. Dumnezeu vrea să fie antrenorul tău. Isus vrea să alerge alături de tine. Duhul Sfânt și îngerii din cer fac o breșă în linia de apărare a adversarilor pentru ca tu să poți înainta. Nimic nu te poate atinge fără să fie mai întâi oprit de echipa ta. Și nimic nu ajunge la tine fără ca ei să nu transforme acel lucru în avantajul tău. Fără echipă, nu vei reuși niciodată. Cu ei, nu poți eșua! Ei se află acolo pentru a se asigura că vei înscrie.

Așa că aleargă! Aleargă cu puterea Lui! Aleargă alături de El! Aleargă la instrucțiunea dată de El! Nu te opri până când nu ai terminat lucrarea pe care ți-a dat-o! Nu abandona, până nu îți spune El! Nu eșua și nu te descuraja! Nu contează de câte ori ești lovit sau cât de tare. Nu contează nici măcar de câte ori te trezești la pământ. Și aici analogia cu fotbalul american ajunge într-un impas. Într-un meci, căderea la pământ încheie runda, dar asta nu și în viața reală. Dumnezeu nu stă să numere de câte ori cazi. Te încurajează de câte ori reușești să te ridici.

Ce atitudine!

Așa au înfruntat Pavel și Sila echipa adversă. Ei au văzut realitatea nevăzută a echipei cerești a lui Dumnezeu. Au trăit în acea realitate. Au știut că prefăcuții aceia religioși care urmăreau să îi doboare nu puteau face parte din echipa care alerga alături de ei. Pavel remarcă: “Căci în El avem viața, mișcarea și ființa.”³⁰

Imaginează-ți-i! La miezul nopții, Pavel și Sila sunt încă în temnița rece și întunecoasă. Sângele de pe urma bătăilor s-a închegat de ceea ce le mai rămăsese din haine. Răceala pietrelor pe care stau le pătrunde în oasele care îi dor atât de tare, intensificând senzația de disconfort. Era chinuitoare poziția în care trebuiau să stea în butuci. De dormit, le era imposibil. Echipa adversă părea de neînvins în ochii ucenicilor înfometati, însetati și epuizați. Eu aș fi fost tentat să mă descurajez. Tu nu? Aș fi fost ispitit să încerc doar să supraviețuiesc acelei nopți și să sper în venirea dimineții. Tu nu? Aș fi fost tentat să-mi rostesc rugăciunea în gând și să mă autocompățimesc. Tu nu?

Dar Pavel și Sila vedeau ceva mai departe de linia de apărare adversă, nu-i așa? Au privit cu ochiul credinței în jur, la propria echipă formidabilă.

30. Fapte 17:28

Și-au ațintit privirea asupra zonei în care trebuiau să marcheze. Voiau să înscrie. Au alergat în singura direcție în care puteau în acea situație. Au început să țină un serviciu divin de laudă. Și nu unul în gând.

Ceilalți întemnițați și temnicerul erau obișnuiți să audă în ecou înjurături și blesteme din celulele acelea îndepărtate. Dar în schimb acum auzeau rugăciuni și cântări. Nu prea știau ce să înțeleagă din asta. Îi poți auzi pe Pavel și pe Sila? Eu pot. Ce profunzime, ce rezoluție, ce claritate a imaginii! Erau ca Neemia refuzând să se dea jos de pe zid – refuzând să renunțe sau să cedeze. Ce hotărâre! Ce legătură interioară! Aceasta este o credință care promite: “Indiferent ce se va întâmpla, Îl voi lauda pe Dumnezeuul meu!” E genul de devotament ca cel al lui Iov, care afirmă: “Da, mă va ucide: n-am nimic de nădăjduit, dar îmi voi apăra purtarea în fața Lui.”³¹ Acesta este efectul focului prietenesc, dacă îl lași. Arde zgura și purifică aurul caracterelor noastre.

Te afli chiar acum în fața plutonului de execuție? Oponenții tăi se așază într-o formație de apărare invincibilă? Nu vezi nicio cale de ieșire? Uită-te aproape de tine. Ai de partea ta propria echipă, care e gata să alerge în cursă alături de tine. În loc să te preocupe strategiile apărării, concentrează-te asupra distanței pe care o mai ai de parcurs: “Ce să fac, Doamne, în continuare? În ce direcție să mă îndrept?” “Nu te opri! Continuă!”

Dacă te trezești doborât la pământ, nu dispera. Uneori ai nevoie să-ți simți rănila, înainte de a simți nevoia de Medic. Când ne descoperim rănila în fața lui Dumnezeu, El ne poate aduce puterea Sa vindecătoare; puterea de a trăi în ciuda calomniilor “prietenilor” noștri; puterea de a continua să construim ziduri, în loc să ne preocupăm de samariteni; puterea de a cânta și a ne ruga, astfel încât ceilalți întemnițați ai firii pământești să cunoască puterea Evangheliei, pentru a trece dincolo de religie, într-o umblare profundă cu Dumnezeu – Dumnezeuul care ne face în stare să cântăm când ne vine să blestemăm, Dumnezeuul care ne dă putere să ne rugăm când vrem răzbunare și sânge.

Focul prietenesc – cine și-l dorește? Nimeni! Cine are nevoie de el? Noi, toți! Tindem cu toții să cădem în mediocritate, dacă nu suntem motivați să ne străduim pentru a atinge excelența. Cu toții tindem să fim

31. Iov 13:15

orbi la defectele noastre, dacă nu suntem făcuți să le vedem. Cu toții tindem să rămânem niște slăbănogi spirituali, dacă nu suntem stimulați să ne exercităm credința. Focul prietenesc nu trebuie privit ca un obstacol de trecut, ci ca o șansă de dezvoltare!

CAPITOLUL 10

ALERGAREA*Întrebări pentru introspecție personală sau discuții de grup*

1. Când ești lovit, continui să alergi sau cazi în groapa autocompătimirii?
2. Ești concentrat asupra liniei de sosire (Isus și cerul) sau asupra celor care încearcă să te doboare?
3. Te cocoșezi sub piedicile care te copleșesc?
4. Doar supraviețuiești sau te dezvolti?
5. Interesul tău principal e acela de a fi exonerat sau de a continua lucrarea pe care te-a chemat Dumnezeu să o faci?
6. Permiți ca împrejurările ce te doboară în disperare să devină mobilul succesului tău?
7. Te poți întreba: “Care e cel mai bun lucru ce mi s-a putut întâmpla în cel mai groaznic mod cu putință?”
8. Când întâmpini rezistență, te retragi sau îți scuturi praful de pe picioare și pornești mai departe?
9. Se compară alergarea ta cu alergarea lui Pavel?
10. Aștepti din partea lui Dumnezeu să te scutească de suferință, de încercări sau nedreptate?
11. Îți dai seama că nimic nu ți se poate întâmpla fără ca mai întâi să treacă pe la tronul harului?
12. Când Dumnezeu îți spune: “Aleargă!”, tu alergi, te oprești sau te retragi?
13. Care este zidul pe care Dumnezeu te cheamă să-l ridici? Ești concentrat în acea direcție?
14. Care e atitudinea ta?
15. Îți dorești răzbunarea?
16. Înțelegi că focul prietenesc nu trebuie privit doar ca un obstacol de trecut, ci ca o ocazie de a te dezvolta?

RĂMÂI PE POZIȚIE!

Domnul i-a încredințat fiecărui om o misiune.
E treaba omului să o ducă la îndeplinire și treaba Diavolului să îi pună piedici, dacă poate.
La fel de cert cum Dumnezeu ți-a dat o lucrare de făcut, Satana va încerca să te împiedice să o faci:
Poate te va da la o parte;
Poate te va tenta cu alte lucruri mai promițătoare;
Poate te va ademini cu posibilități omenești;
Poate te va asalta cu tot felul de calomnii;
Te va tortura cu acuzații false;
Te va pune în situația de a-ți apăra bunul nume;
Se va folosi de persoane pioase pentru a minți despre tine și de oameni excelenți pentru a te ponegri;
Poate că o să îi ai împotriva ta pe Pilat, pe Irod, pe Ana și pe Caiafa la un loc;
Iar pe Iuda stând lângă tine gata să te vândă pentru treizeci de arginți;
Și poate o să te întrebi de ce-au venit toate astea peste tine.
Nu-ți dai seama că toată această situație cruntă a putut fi posibilă prin măiestria Diavolului,
Pentru a te abate de la misiunea ta și a te împiedica să-L ascuți pe Dumnezeu?

Rămâi pe poziție și continuă să-ți faci lucrarea:
Nu tresări din cauză că leii răcnesc;
Nu te opri să arunci cu pietre în câinii Diavolului;
Nu îți pierde vremea alergând după nălucile Diavolului.
Continuă-ți misiunea!

RĂMÂI PE POZIȚIE

Lasă-i pe mincinoși să mintă; pe partizani să se certe; lasă-i pe profesioniști să rezolve; pe editori să editeze și să publice; lasă-l pe Diavol să-și arate colții.

DAR

Ai grijă ca nimic să nu te împiedice să duci la bun sfârșit lucrarea încredințată de Dumnezeu.

El nu te-a trimis să faci bani.

Nu ți-a cerut să te îmbogățești.

Nu te-a rugat niciodată să-ți aperi bunul nume.

Nu te-a trimis niciodată în misiune, ca să demaști falsurile pe care Satana și slujitorii lui s-ar putea să încerce să le vândă.

Dacă te vei ocupa de aceste lucruri, nu vei mai avea timp de altceva; vei lucra în propriul interes, nu pentru Domnul.

Rămâi pe poziție și continuă-ți lucrarea!

Obiectivul tău să fie la fel de neschimbător ca o stea.

Lasă lumea să se agite și să facă spume.

Poate că vei fi insultat, atacat, amenințat, calomniat, rănit și respins,

Poate vei fi maltratată de dușmani, uitată de prieteni, respins și urât de oameni,

DAR

Cu o hotărâre neabătută și cu un zel neșovăielnic,

Ai grijă să împlinești scopul suprem al vieții tale și obiectivul existenței tale

Până când, într-un sfârșit, vei putea spune: “Am îndeplinit misiunea pe care mi-ai încredințat-o!”

– Autor necunoscut

(citat în *Fullness of Joy*, Eric B. Hare)

Vreți să știți mai multe despre familia Hohnberger?

Empowered Living Ministries (Lucrarea Viață din Belșug – n.tr.) este rezultatul experienței cu Dumnezeu a lui Jim și a lui Sally. Situat în apropierea Parcului Național Glacier, sediul acestei misiuni este gata să slujească nevoilor dumneavoastră, fie că este vorba despre ținerea unui seminar sau comandarea unei largi varietăți de resurse, care includ cărți, broșuri, seminarii pe CD-uri sau serii speciale pe DVD-uri. Pentru mai multe informații, contactați:

Empowered Living Ministries
3945 North Fork Road
Columbia Falls, MT 59912

EMPOWEREDLIVINGMINISTRIES.ORG

Telefon: 406-387-4333
Comenzi la: 877-755-8300
Fax: 406-387-4336

Editura Zappy's vă oferă:

- **Scăpare la Dumnezeu - Jim Hohnberger** - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- **Viață din belșug - Jim Hohnberger** - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- **Evanghelia este despre oameni - Jim Hohnberger** - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- **Veniți deoparte - Jim Hohnberger** - Continuare a cărții **Scăpare la Dumnezeu**

- **Educație pentru părinți - Sally Hohnberger** - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților – prin Duhul!

- **Educație pentru părinți - Volumul II - Sally Hohnberger** - Scris în același stil captivant ca și primul, acest volum se adresează părinților ai căror copii au ajuns la vârsta adolescenței. Este o nouă provocare și un îndrumător al educației părinților – prin Duhul!

- **Bărbați puternici - Jim Hohnberger** - Fiecare bărbat are dreptul la o moștenire bogată! Precum o comoară ascunsă, și această moștenire este adesea tănuțită. Concepții defectuoase și așteptări contradictorii îi depozitează pe bărbați de adevărata bogăție care este de drept a lor. Mulți bărbați se simt forțați să accepte pur și simplu această stare de lucruri. Însă în interior, știu că ceva le lipsește.

În această eră a supraîncărcării cu informație și a stimulării simțurilor, este posibil cu adevărat să dezgropi moștenirea adevăratei masculinități? Trebuie bărbații să accepte pur și simplu faptul că au fost subevaluați?

Jim Hohnberger răspunde cu un răsunător "nu"! Relatând din propria experiență și din cea a altor bărbați, Jim vă învață cum să vă dezgropați moștenirea. Nu e deloc complicat. Niciun bărbat nu ar trebui să se mulțumească să-și lase comoara îngropată. Recuperează-ți moștenirea! Intră în rândul acestor bărbați puternici!

- **Revoluție la Vatican - *Martin Kobialka*** - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- **Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu? - *Martin Kobialka*** - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair – care este un promotor al globalizării – și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profetiei biblice.

- **Salvare din univers? - *Martin Kobialka*** - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vieții noastre un sens nou.

- **A patra uimire - *Alberta Mazat*** - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- **Mă socoteam desăvârșit - *George R. Knight*** - Un studiu despre păcat și mântuire. "Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu.

Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi".

- **Până la capătul pământului** - *Sebastian Tîrîrău* - Această carte este o lecție practică de filozofie creștină a vieții. Ea descrie cu lux de amănunte demersul ființei umane sub atingerea călăuzitoare a lui Dumnezeu. Este un destin creștin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Era normal ca el să nu fie decât misionar. Fiecare nou-născut în Împărăția Cerurilor este binecuvântat ca purtător de speranță și mântuire. Experiența de viață prezentată în această carte dovedește cu prisosință acest adevăr.

- **De ce nu mi-ai spus și mie?** - *Morris Venden*

A-L FACE CUNOSCUȚ PE ISUS ALTORA, NU ESTE CEEA CE FACEM. ESTE CEEA CE SUNTEM. Când ajungem să lucrăm ca pescari de oameni, ne lipsește barca?

Nu este de mirare că atât de mulți se sperie, se simt vinovați sau vor să fugă să se ascundă atunci când aud Cuvântul.

“Dacă nu-ți îndeplinești datoria creștină de a da mărturie altora, sângele lor va fi cerut din mâna ta.”

Dacă aceasta este ceea ce ați auzit de la amvon sau de la oameni, în legătură cu împărtășirea credinței pe care o aveți, pregătiți-vă pentru o schimbare cutremurătoare în înțelegerea mesajului.

În cartea **De ce nu mi-ai spus și mie?** pastorul, scriitorul și binecunoscutul apărător al neprihănirii prin credință, Morris Venden, lansează o provocare față de tacticile bazate pe teamă și sentimentul vinovăției, care se folosesc în biserică pentru a-i determina pe membri să desfășoare lucrare misionară și promovează o mult mai bună cale de urmat.

Cu dovezi din Biblie și din cartea Calea către Hristos, precum și cu multe experiențe de viață culese în timpul anilor de pastorație, pastorul Venden ne dezvăluie un Dumnezeu suficient de mare, de iubitor și de cinstit ca să dea fiecărei persoane născute în această lume, o șansă adecvată la mântuire, indiferent de ceea ce facem noi. Pe măsură ce descoperiți adevăratul motiv pentru care Dumnezeu ne cheamă să dăm mărturie și să slujim pe alții, vă veți întreba de ce a durat atât de mult ca adevărul să poată fi rostit: mărturisirea creștină autentică nu este niciodată ceva ce se face forțat; curge în mod natural din relația pe care o aveți cu Isus.

Despovărați de sentimentul de vinovăție, puteți înlocui o viață de mediocritate monotonă cu o aventură neînfricată pe calea credinței. Această carte vă va arăta cum puteți face acest lucru.

Lanțuri sfărâmate - *Dough Batchelor*

Bazată pe remarcabila relatare biblică despre Isus și demonizatul din Decapole, această povestire tulburătoare conduce la o incursiune emoționantă în conflictul cosmic dintre forțele binelui și răului. **Lanțuri Sfarâmate** dezvăluie minunata putere a lui Dumnezeu de a elibera și transforma bărbați și femei ce sunt prinși în cele mai întunecoase adâncimi ale păcatului și de a aduce pace în sufletele lor disperate.

Ai simțit vreodată că starea ta spirituală stagnează? Sau că speranța ta pentru o dezvoltare ulterioară este deșartă? Ai atins vreodată culmea disperării simțind că știrbirea personalității, obiceiurile rele și egoismul te-au plasat dincolo de limitele salvării? Atunci această carte este cheia care să desfacă lanțurile care te împresoară.

Doug Batchelor, președinte al Amazing Facts, o organizație media creștină internațională, este pastorul unei biserici numeroase din Sacramento, California și gazda binecunoscutei emisiuni radio Bible Answers Live precum și a emisiunii de televiziune Millennium of Prophecy.

- Parabole moderne - Morris Venden

Toți suntem ignoranți, în diferite domenii. Poți fi o enciclopedie ambulantă în materie de computere, dar să nu cunoști absolut nimic despre ce se află sub capota mașinii tale.

Alcineva poate fi expert în aeronautică dar complet novice în ceea ce privește funcționarea creierului omenesc. Ce bine e când cineva începe să explice un lucru despre care nu știm nimic, cam așa: "Computerul... carburatorul... creierul uman... reactorul...) se aseamănă cu..."

A pune în relație ceva necunoscut cu altceva cunoscut, aici este geniul parabolii.

Exact așa făcea și Isus atunci când avea de prezentat noțiuni abstracte, precum credința, dragostea, împărăția cerurilor... "Împărăția cerurilor se aseamănă cu...", începea El și, în mod sigur urma o parabolă. Oamenii nu se săturau ascultându-L, atunci.

Pentru că ele aduc cerul mai aproape de pământ, parabolele încă le sunt dragi oamenilor, după cum a descoperit pastorul Morris Venden peste tot unde a predicat. Cei care i-au auzit parabolele moderne prezentate în predici îi cer neconținut copii ale acestora, pe care, acum, el le-a adunat în cartea de față.

Parabolele din această carte? Să vedeți, ele se aseamănă cu...

Adică nu! N-ar fi mai bine să le citiți singuri?

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 352 352

0244 - 334 775

e-mail: zappys@gmail.com

www.editurazappys.com